

El Figarot

Butlletí dels Castellers de Vilafranca SEGONA ÈPOCA MARÇ 2011 PREU 5€

2010, trencant els límits

La torre de 8.
La recompensa
d'onze anys
de perseguir-la

Comiat a
l'Oriol Rossell

n ú m e r o

41

art CONTEMPORANI

Els cinc trofeus de campions del Concurs de Castells de Tarragona guanyats de forma consecutiva els anys 2002, 2004, 2006, 2008 i 2010

Foto: J.M. Roldan

Índex

Entrevista a Cisco Mallofré i Castillo	4
Torre de 8. La recompensa d'onze anys de perseguir-la	8
Records del primer 5d8	14
Comiat a l'Oriol Rossell	16
Castells: de la plaça al món	20
2010, trencant els límits	21
2010, un any extraordinari	54
La millor temporada de la història	58
Tarragona Honoris Causa	60
Busquem guanyadors?...	67
Artur de Sangenis, patriarca d'una nissaga de castellers	68
Amunt Verds!	72
Nova camisa 2010	75
5 de 8 amb l'agulla, innovació i tradició?	76
Castellers del món	78
CastellersdeVilafranca.cat	89
Cal Figarot dels castellers i obert a Vilafranca	90
Recordant la nostra gent	93
Qui som els socis protectors?	98
Castells a banda	100
Verds tot el dia	103
Pere Almirall i Pere Regull, castellers de soca-rel	104
Superverd	105
L'altra cara dels castellers: Joan Balañà	106

Butlletí dels Castellers de Vilafranca

segona època. Número 41. Març del 2011

EDITA

Castellers de Vilafranca. Estatge social: General Prim, 11
08720 Vilafranca del Penedès. Apartat de correus 313

CONSELL DE REDACCIÓ

Francesc Bou, Xavi Carrasco, Laia Colomé, Miquel Ferret i Biel Senabre.

COL-LABORADORS

Josep Almirall, Toni Bach, Joan Beumala, Xavier Brotons, Josep Cabré, Josep M. Feliu, Jordi Galtés, Lluís Giménez, Jaume Grau, Josep Martínez, Carles Mata, Joan Mestres, Eloi Miralles, David Miret, Joan Ramon Ocaña, Cristina París, Montserrat Puig, Arnau Rafecas, Ricard Rafecas, Anna Riba, Josep Ribes, Jordi Roigé, Joan Sala, Juli Selma, Òscar Serramià, Josep Torroño i Òscar Trejo.

FOTO PORTADA

Xavier Saumell

DISSENY GRÀFIC

Ricard Aranda i Xavi Carrasco

FOTOCOMPOSICIÓ, MUNTATGE I IMPRESSIÓ

Gràfiques Kerpe, SL. Pere el Gran, 16. 08720 Vilafranca del Penedès
Dip. L. B-29.663/86

AMB EL SUPORT DE

Generalitat de Catalunya

Editorial

Fent la llegenda més gran cada any

Miquel Ferret

Fa pocs dies ens va deixar l'Oriol Rossell, fundador i primer cap de colla dels Castellers de Vilafranca. Ha estat una notícia trista i una gran pèrdua per a tots nosaltres, però ens ha de confortar veure com el seu llegat casteller perdura i que la colla continua creixent amb força, seixanta-dos anys després que iniciés el camí de la mà de l'Oriol. A ell li dediquem aquesta nova edició de **EL FIGAROT**, elaborat amb cura pels amics del Consell de Redacció. Hi trobareu un recull de les principals fites aconseguides per la colla durant el 2010 que segur que li hauria plagut molt de llegir.

A principis d'any, els Castellers de Vilafranca ens proposàvem diversos objectius: incorporar joves a la colla; renovar posicions del tronc, del folre i de les manilles; fer un gran Sant Fèlix; portar moltes camises i aficionats a Tarragona i guanyar el cinquè concurs consecutiu; completar una brillant diada per Tots Sants; firmar la millor temporada globalment; millorar els espais de Cal Figarot; modernitzar la pàgina web; projectar la colla i Vilafranca a l'estranger..., es pot dir que entre tots ho hem aconseguit.

Aquest 2010 hem assolit unes xifres castelleres de somni: 15 castells de gamma extra, 32 castells de nou i 53 castells de gamma alta de vuit. La qualitat i quantitat d'aquests castells i l'alt percentatge de castells descarregats fan que aquesta temporada sigui la millor de la història. Per setzena temporada consecutiva hem aconseguit descarregar castells de gamma extra i hem d'estar molt contents de poder dir que un any més els Castellers de Vilafranca ens mantenim com a colla capdavantera.

I això ha estat possible gràcies a la millor canalla del món, al compromís dels castellers del tronc, al treball de la gent del folre i les manilles, i a la força dels castellers del peu que un any més ho han donat tot. I sobretot a la gran feina feta pel cap de Colla, David Miret, el sotscap de Colla, Toni Bach, l'equip de la Tècnica, l'Anna Riba i l'equip de la canalla, i el Xavier Badia i l'Àrea Medicoesportiva. Un any més han treballat en cos i ànima per la colla.

Aquest 2010 la crisi econòmica s'ha continuat fent sentir, però gràcies a l'esforç de tots els castellers, els socis, les institucions i les empreses que ens donen suport, la colla ha pogut tirar endavant nombrosos projectes, com han estat les obres de reforma i millora de la planta baixa de Cal Figarot, amb la nova sala polivalent, les sales dels grallers, els lavabos i el nou ascensor; la nova pàgina web; el nou marxandatge; els tallers de castells per a joves i per a novinguts, entre molts d'altres.

Aquest any també hem promocionat la colla a l'exterior amb el viatge a Tolosa, Cracòvia, Lió, i dels Joves dels Castellers de Vilafranca a Carcassona i amb les delegacions castelleres a Bombai, Brussel·les i Valparaíso, per participar en el Fòrum de les Cultures, juntament amb els Castellers de Lo Prado i ajudar-los a fer el salt cap als castells de set.

Certament, no hi ha cap associació amateur de Catalunya, sigui cultural o esportiva, que hagi tingut el grau d'activitat, la capacitat de mobilització, el nivell de projecció internacional i el ressò mediàtic que han tingut els Castellers de Vilafranca aquest any.

Tot això no hauria estat possible sense la feina de molta gent: de l'Àlex Sánchez-Granados i l'Àrea Social, del Miquel Ropero i l'Àrea Econòmica, del Xavier Escibà i l'Àrea Institucional, del Joan Mestres i l'Àrea d'Infraestructures i Patrimoni, del Francesc Bou i l'Àrea de Màrqueting i Media, del secretari Òscar Trejo i de la cap de Comunicació, Laia Colomé. Tots ells han treballat de valent per la colla.

I què ens espera el 2011? Seguir rejuenint la colla i tornar a posar de moda fer castells; modernitzar la colla en tots els aspectes possibles; millorar els espais de Cal Figarot; continuar fent grans castells, castells dels de sempre, dels nous, dels inventats, dels impossibles... els que ens proposi de fer el David, i continuar promocionant els castells, Vilafranca, el Penedès i Catalunya arreu del món.

Ja sabeu que hem rebut la invitació per anar a Bombai el proper mes d'agost i actuar amb els govindes indis. A ells els agradaria que hi fèssim castells de nou i grans pilars a la seva diada. Aquesta és una nova aventura que ens ha d'il·lusionar com a colla i que hem de fer possible amb l'esforç de tots. Sapiquem gaudir d'aquesta extraordinària temporada, dels grans castells i de la bona feina que hem realitzat. Celebrem-ho com cal i sobretot mantinguem-nos units i amb il·lusió per encarar els reptes del 2011.

Foto: Raquel Tarrés/CdV

Gràcies, Cisco!

Cisco Mallofré i Castillo

Laia Colomé i Nin

«Els castells han sigut una part de la meva vida»

És una tarda de desembre quan m'he citat amb el Cisco Mallofré per passar una estona parlant de castells i de totes la seves vivències a la colla. Vaig caminant pel carrer de Sant Pere i no em puc imaginar la grandesa d'una vida dedicada als castells. Entro, pujo les escales de casa seva i de seguida percebo Vilafranca, els castells i la Festa Major enmig d'aquelles parets. Fotografies, pòsters, la Medalla de la Vila i la distinció Soca-rel: tot és a punt per iniciar el viatge i recordar més de cinquanta anys dels Castellers de Vilafranca.

Els inicis

Quan vas entrar a la colla i per què?

«Vaig entrar-hi el 1957, tenia divuit anys. Treballava a Cal Cusiné i em deien "tu que ets tan fort, per què no vas als castells?", i m'hi vaig engrescar. Llavors ja vaig anar a la primera sortida amb camisa verda, perquè els castellers abans havien portat camisa rosa i vermella. Aquesta primera sortida va ser a Manresa. Vaig començar parant el 3 de 7 a baixos, amb el Pedrola a sobre. El Pedrola havia estat cap de colla, el primer que vaig conèixer jo. Aquella època fèiem castells de set i no en fèiem tants com ara. Si en fèiem set, en queien deu [riu], vull dir, en fèiem pocs i queien, saps? Llavors Vilafranca anava ajudada pels del Vendrell, però es van enfadar, segons pel que tinc entès jo, per una sortida a Andorra on no hi anava gaire gent. Els del Vendrell no van dir res a l'Oriol Rossell i al Cusiné, i l'Oriol es va molestar i va dir als del Vendrell que ja no prendrien més la canalla de Vilafranca, perquè abans s'ajudaven. Jo defensava que els del Vendrell no ens prenien la canalla, sinó que hi havia un intercanvi. Aquell temps jo pujava al 3 de 7 de segons. El dia 29 hi vaig pujar i no vaig aguantar la descarregada, em vaig plegar. Però el dia 31 hi vam tornar i va anar millor. Aquell any per la Mercè vam anar a Barcelona i també per poca experiència va tornar a caure. Uns quants de Vilafranca van dir que jo tirava els castells a terra perquè defensava els del Vendrell, i això em va disgustar força. Em vaig enfadar molt i vaig plegar».

Però de seguida vas tornar a fer-ne, de castells...

«Vaig estar un any o així sense anar a la colla. Amb això, havien de venir els del Vendrell a Vilafranca el dia 29, però eren pocs perquè era un dia laborable. Uns dies abans van venir a Cal Cusiné, on treballava, perquè em coneixien i em van dir "som poca gent, no voldries pujar a un 4 de 7 amb l'agulla que farem el dia 29?" i jo els vaig dir "no, que no vull embolics a Vilafranca", però durant el dia vaig entendre que això era

El Cisco fent de baix del pilar de 8 amb folre i manilles a la Diada de la Mercè del 2009. Foto: Raquel Tarrés/CdV

«Em pensava que no durarien tant els castells de nou, però m'agrada molt haver-me equivocat. És fantàstic!»

una afició amateur, que no hi havia cap fitxa i que, amb el meu cos, podia fer el que volgués, i els vaig dir que sí, que pujaria. Aquell dia va ploure molt i no vam fer castells. Però el dia 30 vaig tornar a anar amb ells i vaig parar el 4 de 8 a baixos. Van carregar-lo i va caure. Llavors van fer el 4 de 7 amb l'agulla i hi vaig pujar. Quan vaig baixar em va venir una persona de Vilafranca i em va insultar. Ho va dir ell, però vaig veure que ho pensava molta gent. L'any següent els del Vendrell van anar a Granollers i em van dir "pararàs el 4 de 7 net a baixos i per Santa Teresa el 4 de 8 a segons". Imagina't! A mi m'agrada molt veure els castells, però m'agrada més fer-los! Era una gran il·lusió, això de fer el 4 de 8 a segons, saps? Però vaig pensar que, si tornava als castells, seria a Vilafranca... o bé els deixava del tot, perquè el que no volia és que hi hagués polèmica. Vaig demanar si podia tornar a entrar -que em sembla que no ho ha fet ningú més- al Gabi Martínez, que llavors era el cap de colla. Em va dir que sí, però que li havia de prometre que

no portaria mai més cap altra camisa que no fos la de Vilafranca. Li vaig dir que ho faria, però que no hi estava d'acord, perquè abans els castells es perdien. Ara hi ha molts castellers, però abans es perdien, i a mi em sabia greu que per un home o pels que anessin a buscar no es pogués veure un castell de vuit. Però ho vaig acceptar perquè no hi hagués polèmica».

Vas entrar a formar part de la colla fa més de cinquanta anys. En deus haver vist de tots colors. Què han significat els Castellers de Vilafranca per tu?

«Una part de la meva vida. He deixat moltes coses pels castells. La gent ja sap que per a mi primer són els castells. La dona ja no m'ho planteja, perquè ho sap, però altra gent em diu "però, home, pots venir per un dia!", però els castells són el primer. Han sigut una part de la meva vida. Et diria que a la família l'estimo molt, però als castells també. Me'ls estimo molt i m'han donat un fruit i moltes satisfaccions».

El Cisco va ser el segon del primer pilar de 6 que va carregar la colla, el 19 de desembre del 1971. Foto: Aragones

«La torre de 8 de Tots Sants ha estat el castell que més he disfrutat a la meva vida»

Quin és el moment més especial que has viscut com a casteller de Vilafranca?

«Mira, jo vaig fer el pilar de 6 i és una cosa molt personal, però un dels que he disfrutat més és el primer 5 de 8, que anava a la rengla. En aquell moment que el vam descarregar era un monstre. També recordo el primer 3 de 9 amb folre, que era una mula allò, i sobretot ara l'últim: la torre de 8 de Tots Sants ha estat el castell que més he disfrutat a la meva vida... d'entrada em va saber greu no parar-la. Vaig estar estrenyent al darrere i en veure-la... vaig plorar de content i d'alegria. És inimaginable, si no es veu... A la foto la veus, però no és com ser a la plaça».

La colla es fa gran

Com vas viure el primer gamma extra: la torre de 9 amb folre i manilles del 1995?

«Molt bé! Havíem fet molts assaigs de torre de 9, però ens queia. Jo veia que allà dalt

s'havien de posar crosses, perquè, si no, no s'aguantava. Hi havia alguns escèptics que deien que no n'hi cabien. En vam fer tretze intents sense èxit! Vam anar a Terrassa a veure l'intent dels Minyons i la van carregar. A la tarda a Cal Figarot els vaig dir "veieu com es pot fer la torre de 9". D'ençà que hi vam posar crosses hem fet més torres que ningú! I després s'ha fet la de 9 sense manilles».

I com valors els últims quinze anys de la colla, des d'aquell 1995 cap aquí?

«Han estat fantàstics! Jo em pensava, quan vam començar a fer castells de 9, que no durarien tant, perquè hi ha un sacrifici molt gran, no només dels que parem i els que pugen, sinó també de crosses, primeres mans i de tots aquells a qui passa el folre per sobre. Pensava que no durarien tant aquests castells, però m'agrada molt haver-me equivocat. És fantàstic! Nosal-

«El Concurs es guanya o no, però la diada més bona és la de Vilafranca; és Sant Fèlix»

tres havíem anat a fer castells pensant que, si els teníem bé, de tres, un o altre queia. Però és que ja fa uns anys que la colla està fabulosa».

Quan vas entrar a la colla, t'imaginaves que s'arribaria on s'ha arribat, a ser la colla de referència?

«No, no, i ara! Si ja ho he dit: els castells de vuit es perdien... Ni tampoc m'imaginava que duressin tant els folres i les manilles. Més que res per la gent que va al folre o a les manilles o a terra, que estan amb els braços avall i els de sobre els posen els peus on sigui. Té un gran valor, això. Tothom és necessari».

Creus que és molt important la humilitat i el bon ambient perquè les coses funcionin i els objectius es compleixin?

«Això és fonamental. Jo en sóc una mostra, i no pas per fer-me el viu ni res, però,

actuant amb senzillesa, després tothom m'ha respost com no m'ho esperava. Sempre he donat les gràcies a les croses que he portat perquè m'han ajudat! No ho sé: no sóc jo sol. El primer a la colla que va portar dones de croses vaig ser jo, que van ser la Conxita i després l'Eugènia. No en venien, de dones. I d'ençà que vénen es fan més bons castells. Són molt més valentes, pesen menys, són molt més sacrificades i, per això, fem aquests grans castells».

Què significa Sant Fèlix i la Festa Major per al Cisco Mallofré?

«Sant Fèlix és la diada més gran que hi ha! El Concurs es guanya o no, però la diada més bona és la de Vilafranca; és Sant Fèlix. És molt gran per als castells. De la plaça de Vilafranca, no en diuen 'la plaça més castellera' perquè nosaltres hi haguem fet els millors castells, sinó que ja ve de sempre. Els castells s'han vingut a fer a Vilafranca. Quan no podien, els de Valls venien a Vilafranca. És la plaça més castellera i amb més afició».

Creus que té una bona salut el món casteller?

«Sí, té una bona salut, però s'ha de treballar. S'ha de treballar i donar oportunitats a la gent jove. S'ha de mantenir, tenint molt en compte la gent; no s'han de tancar noves possibilitats; s'ha de provar la gent... fer gent. Perquè a la colla hi ha molta gent, però totes aquestes persones també necessiten participar-hi, i n'hi ha alguns que ja ens comencem a fer grans, o que fa més anys que som joves [riu]... ».

I ara, un punt i a part

Tu sempre has dit que primer de tot són els castells. Ara ha arribat el moment de descansar i prendre-te'ls amb més calma?

«Jo continuaré anant als assaigs i a les actuacions, però, quan hi hagi alguna sortida que em coincideixi amb la coral o alguna cosa així, com que no em sento tan imprescindible com quan anava a sota, potser no hi aniré. No em sento tan lligat com abans».

Com has viscut la decisió de baixar el ritme casteller?

«M'ho he pres molt bé, perquè sóc una persona que, quan s'ha de fer una cosa, la faig. M'ho van aconsellar per l'ull i vaig prendre la decisió. Em sap molt de greu no tornar a parar cap castell. Per parar algun pilar de 4 o de 5, hi poden comptar, però per fer castells, no. M'ho he pres sabent que és el que em convé. Em sap greu, però

El Cisco rebent un homenatge espontani per part dels companys de la colla. Foto: Raquel Tarrés/CdV

«Encara que es facin grups a la colla, tots estimem els castells i treballem pels castells»

un greu relatiu, perquè no podia acabar més bé, amb uns grans castells, amb una gran il·lusió...».

Vas acabar amb la diada Tots Sants! Com la vas viure?

«Com mai! La torre de 8 sobretot. Ja ho he dit: al principi em sabia greu no anar-hi, però automàticament vaig veure que havia tingut una gran sort de no parar-la i poder-la veure. Vaig anar al 4 de 9 amb l'agulla, al 3 de 9 amb l'agulla i al pilar. El pilar de 8 aquest any el parava un altre nano, però aquell dia m'hi van posar. Després em van aixecar, que tampoc no m'ho esperava. No m'ho esperava, però estic molt content! Em va fer molta il·lusió. Va ser el dia de Tots Sants més bonic de la meua vida. Tampoc m'esperava que al sopar de la colla la gent es posés dreta, cridés, aplaudís... Hi ha coses que no es poden explicar, de la satisfacció que et donen!

També és un orgull trobar gent pel carrer que em felicita. És un orgull guanyat pels Castellers de Vilafranca».

I per últim, quina és la clau de l'èxit dels Castellers de Vilafranca?

«Encara que es facin grups a la colla, tots estimem els castells i treballem pels castells. Fem els assaigs pels castells. L'èxit és això: que s'estima, que no hi ha crítiques i que, per problemes o coses que hi hagi, a l'hora de fer castells, tot va cap als castells. Perquè, imagina't que, per problemes entre castellers, un castell no es fes. La història no diria que aquell estava enfadat amb aquell altre, sinó que diria que la colla de Vilafranca no havia fet el castell. És això el que fa la pinya, que tots anem a l'una, tots anem pel castell, per més coses que es diguin. Això és una gran satisfacció i el lloc on som n'és el resultat».

La torre de 8

Foto: Raquel Tarrés/CdV

La recompensa d'onze anys de perseguir-la

Toni Bach

Per Tots Sants vam assolir un objectiu que perseguíem feia onze anys clavats. No era la primera vegada que arribàvem a plaça amb la certesa que era possible descarregar la torre de 8, però sí que era la vegada que havíem fet més proves que l'avalaven.

Han calgut sis torres de 8 carregades (Tots Sants 1999, Concurs 2000, Sant Fèlix 2004,

Concurs 2004, Concurs 2006 i Concurs 2008), més una altra a assaig (agost de 2005); sis intents (Tots Sants 1999, Sant Fèlix 2000, dos per Sant Miquel de 2001, el mític de Cal Rubió 2001 i Concurs 2010); l'única torre de 9 amb folre carregada de la història (Sant Fèlix 2005), més dos intents de nou (Tots Sants 2004 i Tots Sants 2005), i assaig, molt

d'assaig, per assolir l'aprenentatge que ens ha permès dominar-la amb una «aparent facilitat».

Igual que en el cas del pilar, es diu que és un castell que no fa colla. Les imatges de la pinya, després de la seva consecució, són prou explícites i donen fe de la realitat d'aquesta construcció i de la nostra colla. Siguem del

peu, del folre, de les manilles, del tronc o del pom de dalt, destaquem perquè cada un de nosaltres tenim clar quin és el nostre rol i el compromís que comporta envers la colla. Sabem que tots som necessaris; sabem que tots som importants per assolir els castells que ens han mantingut al capdavant tants anys; sabem que el castell, el fem tots.

Primera carregada

La torre de 8 es va començar a treballar el 1999 aprofitant el gran domini de la torre de 9 amb folre i manilles. El Melilla, després de fer algun tempteig el 1998, va apostar per una construcció que només la Colla Joves Xiquets de Valls havia intentat sense èxit (Santa Úrsula 1987 i Sant Fèlix 1994).

Era el principi i es va haver de concretar el perfil dels components de cada pis. Vam agafar el tronc base de la torre de 7 (el mateix de la torre de 9 amb folre i manilles a partir de quarts) afegint un pis i canviant de pis alguns castellers. Era un castell en què els pisos que feien un treball desconegut eren els segons i els terços: els segons tenien un pis net més a sobre, respecte d'una torre de 7, i els terços treballaven «nets», respecte de la torre de 8 amb folre.

Es va optar per posar un casteller fort a cada pis. Agafant de referència el tronc base de la torre de 7, entrava un casteller més doble a segons; es mantenia un dels terços que anava acompanyat del segon substituït; entrava un quart nou, més doble, i el més lleuger pujava a quints, amb un quint també nou. Finalment es mantenia el mateix pom de dalt.

Durant l'època Melilla es van carregar dues torres: la primera, després d'un intent fins a cassoleta (el millor fins al moment), a la actuació de Tots Sants 1999. La segona al XVIII Concurs de Tarragona, l'any 2000, després d'un intent per Sant Fèlix 2000.

L'any 2001, amb canvis a llocs importants (un terç i un quint), la torre va mantenir el mateix nivell. Malgrat tenir més experiència, concretar més l'assaig i fer proves molt segures, no vam aconseguir cap aleta. Es van fer tres intents del castell: dos per la diada de Sant Miquel, patró de la colla, i un altre a Cal Rubió. Algú es pot preguntar com és que es va intentar en un lloc com Cal Rubió. Situem-nos deu anys enrere, sense conèixer tot el recorregut que ha fet la torre, quan es veia com un castell impossible. Pensàvem que no es podia deixar passar l'oportunitat quan la teníem tan bé a l'assaig. No volíem arriscar que, amb més temps, agaféssim manies i empitjorés.

Durant dos anys (2002 i 2003), més o menys, la vam continuar assajant però no es va portar a plaça.

Hi apostem fort

El 2004, el Lluís Esclassans, nou cap de colla, va apostar fort per la torre. Va intensificar i especialitzar els assaigs. L'assaig de pilar de dilluns, va passar a ser assaig de pilar i torre (es va fer una xarxa amb dos forats). Duran tot l'any, quan arribaven les setmanes prèvies als dies d'intent, assajàvem quatre dies. Els resultats van arribar i es van carregar dues torres de 8: una per Sant Fèlix, l'única que hem carregat un 30 d'agost, i l'altra al XX Concurs de Tarragona, que ens va donar la cinquena victòria. Es veia tan bé per descarregar-la que per Tots Sants hi vam posar un pis més i vam fer el nostre primer intent de torre de 9 amb folre. Va ser un intent increïble. Ningú esperava que estigués tan i tan quieta. Amb cassoleta col·locada, l'enxaneta va dubtar i això va alentir molt la pujada. Amb el peu a la faixa del dos, la torre va cedir.

L'intent de Tots Sants de 2004 va fer que la tècnica es plantejés la torre de 9 amb folre com un objectiu per Sant Fèlix 2005. El 16 d'agost ja havíem descarregar la torre de 7 neta. El 22 d'agost, després de descarregar una altra torre de 7 neta (19 d'agost), vam carregar una torre de 8 a l'assaig. Aquell dia, a causa de la confiança que hi teníem i d'haver-la provat amb xarxa, vam tirar amunt un intent que no estava bé. Vam treure dues conclusions: que és un castell que no es pot tirar amunt si no està perfecte i que estàvem preparats per tornar a intentar la torre de 9 amb folre. Això es va demostrar el dia de Sant Fèlix, quan, després de desmuntar dos peus, vam tirar amunt l'intent que estava pitjor i la vam carregar. La intensitat i quantitat d'assaigs d'aquella temporada va fer que s'assagessin tres castellers per pis. Això va permetre plantejar-se, per Tots Sants, l'intent de 3 de 9 sense folre que ha arribat més amunt. Es va fer el 3 de 9 fins a dosos a assaig i a plaça va caure amb la cassoleta a la faixa del sisè. El mateix dia es va fer un altre intent de torre de 9 amb folre.

El 2006, la sisena torre de 8 carregada pels pèls ens va servir per sentenciar el sisè Concurs de Tarragona que guanyàvem, tercer consecutiu. No era just que la torre no mostrés a plaça els bons assaigs fets a Cal Figarot. El 2007 la torre també es va treballar però no es va portar a plaça.

Descarregada!

El 2008, amb l'entrada del David Miret com a cap de colla, es comença a treballar la torre seriosament després de Festa Major. Durant el setembre de 2008 es van descarregar vuit torres de 7 netes. Al XXI Concurs de Tarragona, sense fer justícia als bons assaigs, es va

Foto: Raquel Tarrés/CdV

La torre de 8 pas a pas

TORRE DE VUIT SENSE FOLRE

Castellers de Vilafranca
1/XI/2010

ENXANETA

Mariona Olivella (7 anys) 110 cm 17 kg

CASSOLETA

Ariadna Miquel (6 anys) 113 cm 17 kg

DOSOS

Nerea Moreno (10 anys) 135 cm 28 kg	Lucas Arias (10 anys) 136 cm 28 kg
---	--

QUINTS

Núria Díaz (21 anys) 156 cm 43 kg	Marta Bayó (16 anys) 153 cm 44 kg
---	---

QUARTS

Joan Antoni Sánchez (32 anys) 161 cm 62 kg	Ivó Jordà (24 anys) 171 cm 67 kg
--	--

TERÇOS

Antoni Bach (44 anys) 172 cm 80 kg	Ignasi Pérez (32 anys) 174 cm 88 kg
--	---

SEGONS

David Miret (40 anys) 189 cm 103 kg	Sergi Via (42 anys) 174 cm 84 kg
---	--

PINYA

Més de 400 castellers compactats al màxim es disposen en perfecta formació per suportar una torre humana que arribarà als 10,5 m d'alçada i 641 kg de pes

L'inxaneta corona la torre...

02.02.46

... i baixa fins arribar a la pinya

02.13.70

La segueix la cassoleta

02.20.50

Cassoleta col·locada

01.57.73

Dosos col·locats

01.42.89

Els dosos

02.25.44

Quints col·locats

01.19.83

Els quints

02.30.43

Quarts col·locats

00.54.40

Els quarts

02.34.58

Terços col·locats

00.22.45

Els terços baixen a la pinya

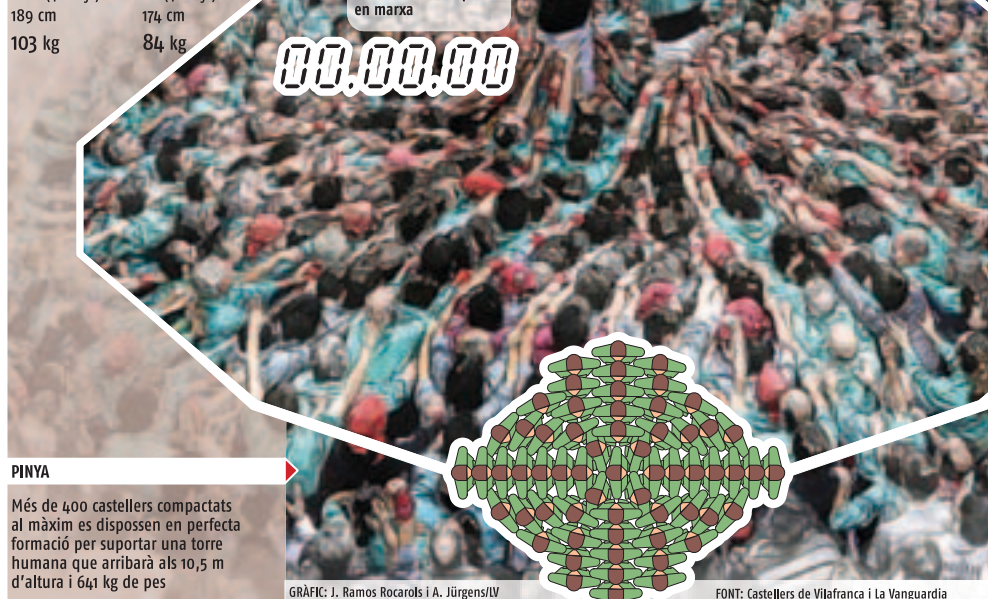
02.38.96

Es col·loquen els segons, el cronòmetre es posa en marxa

00.00.00

Foto: Raquel Tarrés/CV

GRÀFIC: J. Ramos Rocarols i A. Jürgens/LV

FONT: Castellers de Vilafranca i La Vanguardia

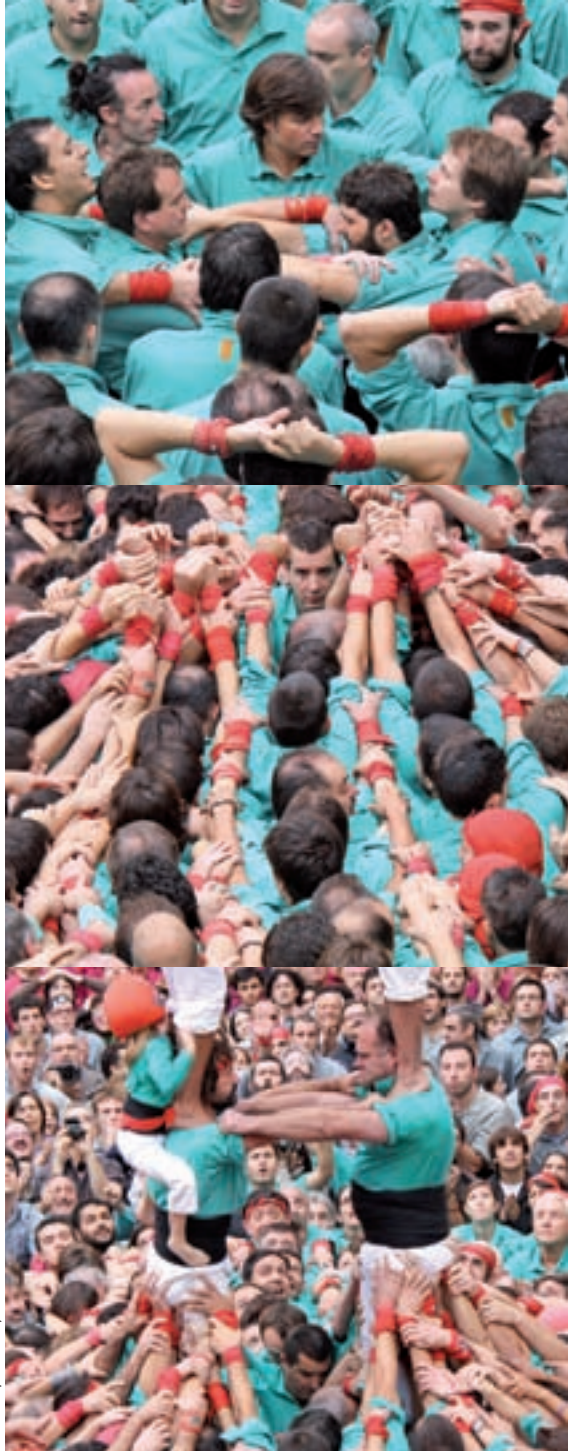
Les claus de l'èxit

- La llarga tradició que tenim els Castellers de Vilafranca amb les torres.
- L'experiència adquirida durant onze anys.
- L'aportació de tres caps de colla i els seus equips tècnics.
- Tots els membres del tronc menys un han descarregat el pilar de sis formant part del tronc.
- Les castelleres que anaven a quints de la torre van ser tot l'any les que van pujar en aquest pis de la torre de 8 amb folre i les sisenes de la torre de 9 amb folre i manilles. Entre assaigs i actuacions, van fer unes trenta torres de 8 amb folre, una torre de 9 amb folre i manilles descarregada i una de carregada.
- Des del 1999, els Castellers de Vilafranca l'hem treballat cada temporada.
- Amb les dotze torres de 7 netes descarregades de l'any 2010, hem fet unes quaranta torres de 7 netes descarregades.
- Assaig, molt d'assaig, i compromís, molt de compromís.

Curiositats

- L'han intentat, carregat o descarregat: 6 enxanetes, 7 cassoletes, 14 dosos, 9 quints, 4 quarts, 4 terços i 3 segons.
- S'han quedat en intent: 1 enxaneta, 1 cassoleta, 2 dosos, 1 quint i 1 terç.
- L'han carregada: 5 enxanetes, 6 cassoletes, 10 dosos, 6 quints, 3 quarts, 3 terços i 2 segons.
- L'han descarregada: 1 enxaneta, 1 cassoleta, 2 dosos, 2 quints, 2 quarts, 2 terços i 2 segons.
- En Marçal Solsona, Shin-Chan, l'ha carregada en tres pisos diferents: cassoleta, enxaneta i dosos.
- La Marta Bayó, Martinenca, l'ha intentada de cassoleta, l'ha carregada a dosos i l'ha descarregada a quints.
- En Marc Fernández l'ha intentada a quints i l'ha carregada en dos pisos diferents: a dosos i a quarts.
- Un segon, un terç i un quart han pujat a tots els intents, a totes les torres carregades i a la descarregada.
- A la primera torre carregada, hi pujaven dues parelles de germanes. Les germanes Obiols (dosos i enxaneta) i les germanes Ojeda (quint i cassoleta).
- L'han intentada cinc parelles de germans: les germanes Obiols, l'Alba (l'ha carregada a dosos i a quints) i l'Èrica (l'ha carregada d'inxaneta i a dosos); les germanes Ojeda, la Vanessa (l'ha carregada a quints) i la Míriam (l'ha carregada de cassoleta); les germanes Miguel, la Yolanda (l'ha intentada a dosos) i l'Ariadna (l'ha carregada d'inxaneta i de dosos), les bessones Bigas, tant la Núria com la Marta, en anys diferents l'han carregada a quints, i els germans Miret, el Fèlix (l'ha carregada a segons) i el David (l'ha descarregada a segons).
- L'han intentada, carregada o descarregada 20 dones i 15 homes.

Fotos: Raquel Tarrés/CdV

Components del tronc de les torres de 8 i de 9 amb folre dels altres intents que ha fet la colla

ANY	DIADA	ENXANETA	CASSOLETA	DOSOS	QUINTS	QUARTS	TERÇOS	SEGONS
1999	TOTS SANTS	Èrica	Míriam	Alba i Marc	Eva i Vane	Pere SQ. i Tonet	Toni i Gatsbi	Fèlix i Sergi
1999	TOTS SANTS	Èrica	Míriam	Alba i Marc	Eva i Vane	Pere SQ. i Tonet	Toni i Gatsbi	Fèlix i Sergi
2000	SANT FÈLIX	Èrica	Paloma	Marc i Pilar	Eva i Pim	Pere SQ. i Tonet	Toni i Gatsbi	Fèlix i Sergi
2000	CONCURS	Èrica	Paloma	Marc i Pilar	Eva i Pim	Pere SQ. i Tonet	Toni i Gatsbi	Fèlix i Sergi
2001	SANT MIQUEL	Paloma	Marta B.	Ioli i Marta SG.	Eva i Marc	Pere SQ. i Tonet	Toni i Lluís E.	Fèlix i Sergi
2001	SANT MIQUEL	Paloma	Marta B.	Ioli i Marta SG.	Eva i Marc	Pere SQ. i Tonet	Toni i Lluís E.	Fèlix i Sergi
2001	CAL RUBIÓ	Paloma	Marta B.	Ioli i Marta SG.	Eva i Marc	Pere SQ. i Tonet	Toni i Lluís E.	Fèlix i Sergi
2004	SANT FÈLIX	Ariadna M.	Marçal	Schuster i Èrica	Eva i Alba	Tonet i Marc	Toni i Xaio	Sergi i Fèlix
2004	CONCURS	Ariadna M.	Marçal	Schuster i Èrica	Eva i Alba	Tonet i Marc	Toni i Xaio	Sergi i Fèlix
2004	TOTS SANTS	Ariadna M.	Marçal	Schuster i Èrica	Eva i Alba	Tonet i Marc	Toni i Xaio	Fèlix i Sergi
2005	ASSAIG AGOST	Marçal	Cesca	Schuster i Marta B.	Eva i Alba	Tonet i Marc	Toni i Xaio	Fèlix i Sergi
2005	SANT FÈLIX	Marçal	Cesca	Schuster i Marta B.	Eva i Alba	Tonet i Marc	Toni i Xaio	Fèlix i Sergi
2005	TOTS SANTS	Marçal	Cesca	Schuster i Marta B.	Eva i Alba	Tonet i Marc	Toni i Xaio	Fèlix i Sergi
2006	CONCURS	Marçal	Cesca	Jordi i Mireia	Eva i Alba	Tonet i Marc	Toni i Xaio	Fèlix i Sergi
2008	CONCURS	Nerea	Lucas	Ariadna M. i Marçal	Marta Sg. i Pom	Tonet i Marc	Toni i Xaio	Fèlix i Sergi
2010	CONCURS	Mariona	Ariadna	Nerea i Lucas	Núria i Marta B.	Tonet i Ivó	Toni i Xaio	David i Sergi

□ Intent de torre de 8 ■ Torre de 8 carregada ■ Intent de torre de 9 amb folre ■ Torre de 9 amb folre carregada

El silenci de la victòria

Joan Beumala Castells, periodista

Vaig «sentir» aquell silenci. Un silenci que presagiava una gesta enorme

Inoblidable, transcendent. No recordo que l'1 de novembre del 2010 tingués cap sensació especial o distinta a la que s'acostuma a tenir quan toca anar a veure una gran diada. Entre altres coses, i sobretot, perquè servidor era dels qui creia que la torre de 8 neta era -és- una estructura amb massa punts dèbils. Un castell «impossible» de descarregar. Així ho veia, i avalava el meu escepticisme una estadística demolidora. Es tracta d'una empresa que exigeix d'una execució

perfecta, o gairebé. Que la torre es carregaria? N'estava francament convençut. Descarregada? No m'hi hauria jugat ni un pèsol. Aquest era el meu pronòstic, sortosament erroni.

A partir d'aquest plantejament inicial, us podeu imaginar com se'm va quedar la cara i el cos sencer després d'assistir a la seqüència castellerà que m'han causat més impacte (juntament amb una altra, que no ve al cas) en els anys i panys que porto veient castells. Recordo que, mig recuperat de l'emoció, conscient que s'acabava de produir un abans i un després, la meua preocupació era com sabria trobar les paraules precises i necessàries per transmetre als oients i als lectors dels mitjans per als quals treballa l'esdeveniment viscut en la seva dimensió justa.

Avui, amb una mica de perspectiva, quan penso en aquell episodi de glòria castellerà, el primer que em ve a al cap, curiosament, és el silenci de la plaça en el moment de la coronació. Va ser un instant màgic. En l'espectacular fotografia de la torre, reproduïda en la felicitació de Nadal de la colla, amb l'enxaneta fent l'aleta, s'observa que l'afició no aplaudeix, ni aixeca els braços. L'esclat espontani no s'hi veu, ni s'hi detecta una eufòria col·lectiva, ni cares xisclant. Res que pogués descentrar, espantar o condicionar la sortida de la canalla.

En aquells segons, tots els qui aquell 1 de novembre érem presents a la plaça de la Vila, fins i tot els més escèptics, vam tenir la certesa que la torre de 8 estava a punt de ser vençuda per primera vegada en la història castellerà.

Vaig «sentir» aquell silenci. Un silenci que presagiava una gesta enorme. El silenci de la victòria.

www.pellisarafols.com
93 817 04 26 vilafraanca del penedès
93 815 84 83 vilanova i la geltrú

REGISTER QUALITÀ
REGISTER QUALITÀ
E 202157
ACCREDITAT PER ENAC

rètols lluminosos i senyalització

rètol m.

Inscripció breu que, impresa o pintada sobre un suport, es posa en un lloc visible per a informar el públic.

...

PELLISA RAFOLS S.L.

INSTAL·LACIONS

**ELECTRICITAT
AIGUA I GAS
DOMÒTICA
ENERGIA SOLAR
MANTENIMENTS**

ENGINYERIA

**PROJECTES
LEGALITZACIONS
DIRECCIONS D'OBRA
CERTIFICACIÓ ENERGÈTICA
SERVEIS ENERGÈTICS**

MANTENIMENTS

**COMUNITATS DE PROPIETARIS
APARCAMENTS
BARS / RESTAURANTS**

ASSESSORAMENT ENERGÈTIC

**CONSUM D'ENERGIA
ENERGIA REACTIVA
AUDITORIES ENERGÈTIQUES**

TROBAN'S AL FACEBOOK

**Rambla de la Girada, 3 — Tel i fax 83 890 20 72
08720 VILAFRANCA DEL PENEDÈS**

www.instatec.net — instatec@instatec.net

Primer 5 de 8 descarregat pels Castellers de Vilafranca, per Sant Fèlix de 1985. Foto: J. Giménez

Records del primer 5 de 8 dels Castellers de Vilafranca

Avui en dia, parlar d'un 5 de 8 a Vilafranca i fer ho des de Cal Figarot no té el sentit que pot tenir, amb tots els respectes, fer-ho des d'altres indrets, en altres colles o en altres temps.

L'explicació és que el 5 de 8 de Sant Fèlix del 1985 ha estat superat i millorat amb el 5 de 9 o amb el magnífic 5 de 8 amb l'agulla.

«No abandonis ni que et moris»

Quim Mach

Canvi de dinàmica

Amb la compra de Cal Figarot es pretenia assolir una dimensió social diferent. Per millorar la tasca que es plantejava als assaigs, posem per cas. Fins llavors, els hiverns eren freds assajant a dins la capella de Sant Joan i, quan arribava el bon temps, sortíem al còrner de El Coro. Les temporades es basaven sobretot en les actuacions de les Fires de Maig, la Festa Major de Vilafranca i el concurs biennal de Tarragona; entremig, hi col·locàvem diades com la de la Bisbal, els Monjos o la Mercè, i la resta eren jornades de menys relleu. A l'hivern, ens limitàvem a fer assajos de tronc i començàvem a treballar amb la canalla, i quan s'aproximaven les diades grans fèiem algun peu i proves més serioses.

El 1985, després d'haver passat dos anys introduint un aire nou a la colla, fent el que la gent demanava i el sentit comú aclaria -o sigui que participés en el castell qui pensava als assaigs i fent que modestament cada un se sentís important al seu lloc-, vam anar consolidant la nostra autoestima, i en l'actuació de Màrtirs Street, a començament d'agost, vam descarregar un imponent 3 de 8, que jo diria que va ser el primer pas -i potser el més important-, que ens va fer de cadireta cap a reptes més grans. Ens tornàvem ambiciosos. Anàvem ajuntant gent i il·lusions a la colla. Eufòria, confiança, més gent a la colla i als assaigs... Començava a girar una espiral que anava fent funcionar un engranatge creat per fer una gran colla que funcionés com una colla gran. Així apareixien nous projectes, bons viatges i més castells i més

castellers. La factoria funcionava. Per tot això deia abans allò de la cirereta que va representar aquell 5 de 8: era un primer pas que després, en els anys de glòria verda, s'ha superat i millorat amb escreix, no pas sense dedicar-hi molta feina ni males estones. És evident que darrere de qualsevol iniciativa reeixida hi ha molt de treball, fet amb rigor i seriositat, alhora que amb compromís i esforç. Tot plegat, al final, dona bons resultats.

Un pas endavant

D'aquell 30 d'agost del 1985 em quedo amb el fet emocionant i espectacular de poder viure des d'un lloc de privilegi, segon de la rengla del cinc, la joia d'una plaça i l'alegria de tanta gent. Vam assaborir l'èxit momentani del castell, és clar, però sobretot -i encara ho tinc més clar vist amb la distància dels anys- vam viure la immensa alegria d'haver fet un pas endavant en la trajectòria d'èxits de la colla.

Moltes profecies llençades aquella tarda a Cal Figarot, per sort, no es van complir, i molts dels que deixaven anar un exultant «ara ja em puc morir» han viscut els èxits més recents de la colla, a la plaça i tocant de peus a terra, per joia de tots plegats. Personalment, del castell, en conservo el goig d'haver-lo fet amb tots els altres companys de la colla. El vam descarregar entre tots i jo n'era un més. Per exemple, el vaig aguantar sobre el millor baix de la història dels castells, el Cisco Mallofrè, i al costat dels que eren els meus admirats companys, cada un al seu lloc, des de les primeres mans fins a les darreres mans del

peu, des dels baixos al pom de dalt, i tot plegat sota les ordres del Carles Domènech. Era -i és- inimaginable per a mi.

I recordo molt especialment el moment just de fer el pas per pujar a sobre el rotlló per ocupar el meu lloc al castell. Llavors, el Gabi Martínez, agafant-me per les espatlles, amb la seva veu de tro i la mirada castellera que només ell tenia -imagineu-vos-ho els que el va conèixer-, de forma contundent i apassionada, va donar-me el darrer consell - jo n'hi diria avís...-: «Allà al mig, tu no abandonis mai, per res del món; ni que et moris!». Jo, és clar, a obeir i a disposar. Segons dalt!

Els baixos i les crosses del primer 5 de 8 que va descarregar la colla, per Sant Fèlix del 1985. Foto: Josep M. Petrus

Foto: Fèlix Miró

Comiat a l'Oriol Rossell

fundador dels Castellers de Vilafranca

Cristina París, 3d8

La basílica de Santa Maria acollir l'acte de comiat de l'Oriol Rossell, que va morir la matinada del dia 20 de febrer a casa seva, Can Cassanyes, a Sant Marçal. El que va ser fundador i primer cap de colla dels Castellers de Vilafranca tenia 92 anys. La cerimònia, conduïda pel rector de Sitges, el vilafranquí Josep Pausas, es va convertir en un acte senzill, sobri i emotiu per acomiadar el casteller i cavista, durant el qual els Castellers de Vilafranca van tenir un paper destacat.

L'acte va començar amb el fèretre, cobert amb un domàs de la colla i una estelada, entrant a espatlles de diversos castellers representatius de totes les èpoques, mentre els grallers interpretaven el *Toc de Processó*. Una nodrida presència de castellers amb camisa va voler acompanyar el seguici fins al peu de l'altar.

Entre els assistents, hi havia representants del sector del vi i el cava, però també de diverses colles, amb una presència significativa de la Colla Vella dels Xiquets de Valls, de la qual Rossell era soci.

«Una mort propera ens pren una part de nosaltres mateixos», va començar dient mossèn Pausas, que va continuar fent un repàs d'algunes de les fites de l'Oriol Rossell durant la seva trajectòria, com ara el paper d'administrador de la Festa Major, el 1945, o la fundació de la colla, el 1948. Pausas va encoratjar els presents a recordar «la vida compartida» amb un home a qui, va dir, agradava que l'anomenessin «un pagès del Penedès».

Els Castellers de Vilafranca van oferir un pilar de cinc en absolut silenci a la memòria de l'Oriol Rossell abans de donar pas a les intervencions que, en nom de la colla, van oferir el seu president Miquel Ferret; el cap de colla, David Miret, i el casteller i amic personal, Eloi Miralles. El *Toc de Castell* va posar punt i final a un acte de comiat que va continuar encara un cop al carrer amb l'enlairament d'un 3 de 7 que els Castellers de Vilafranca van bastir, també sense gralles, al peu de les escales de la basílica.

Un històric

Parlar d'Oriol Rossell és parlar d'un tros de la història castellerà vilafranquina, i no només relacionada amb els Castellers de Vilafranca, que va fundar el 1948. La devoció i admiració que Rossell va manifestar pel fet casteller el va dur a formar part del tronc dels castells dels Xiquets de Valls i dels Nens del Vendrell molt abans de crear la colla. Eren altres temps. Conegut en els cercles castellers amb el sobrenom de Mascle de Sant Marçal, Oriol Rossell va carregar el seu primer 4 de 8 amb els vendrellencs a principi dels anys cinquanta, una fita que repetiria el 1969 ja amb la camisa verda vilafranquina. Rossell també va formar part de l'alineació que va descarregar el primer 4 de 8 dels Castellers de Vilafranca el 1971. La seva afició pels castells li havia nascut de ben jove, quan el seu pare el duia a veure els assajos que a final dels anys vint feia aquella colla primitiva a la taverna de Cal Noi Noi. Oriol Rossell va gaudir dels castells des de diferents vessants, principalment com a casteller però també com a espectador, ja que fins no fa gaires anys encara se'l podia veure a plaça seguint les evolucions de les diades més destacades. També, càmera en mà, Oriol Rossell va enregistrar per a la posteritat imatges d'algunes d'aquestes diades més represen-

tatives del calendari casteller, especialment des de final dels seixanta fins a principi dels vuitanta.

Tot i que darrerament ja no podia seguir les actuacions en directe, Rossell estava al corrent de l'actualitat castellerà i sobretot de les evolucions de la seva colla. A principi de febrer va fer d'amfitrió a Cal Cassanyes de la reunió del Consell de Savis, que anualment reuneix excaps de colla i expresidents, a més de l'actual direcció dels verds.

El seu compromís amb els castells es recordarà també amb imatges com el seu patrociní del premi d'assaig periodístic casteller «Força, equilibri, valor i seny», que entre els anys setanta i vuitanta va complir nou edicions; o per recollir en nom de la colla la Creu de Sant Jordi que la Generalitat va atorgar als Castellers de Vilafranca el 27 d'abril del 1993.

El 1972, Oriol Rossell fou un dels onze vilafranquins que, abillats a l'antiga, com els xiquets del segle XIX, van fer, de nit, el viatge amb carro des de Valls fins a Vilafranca que va donar origen a la colla Rabassons.

Castells a banda, Oriol Rossell va conrear altres inquietuds culturals. Va formar part del VAC (que va néixer com Vilafranca Atlètic Club i que Josep M. Santacana «Tiburón» va batejar com a «Vida Alegre i Camperola»). També va ser integrant del quartet d'administradors de la Festa Major de Vilafranca l'any 1945, junt amb Josep Galofré, Ton Figueras i mossèn Maideu.

Rossell estava casat amb Montserrat Trens i era pare del casteller Toni Rossell, que dirigeix el negoci familiar de vins i caves, i de Mercè Rossell, presidenta de Pimecava.

A continuació us reproduïm els textos del David Miret i Toni Bach, el Miquel Ferret i l'Eloi Miralles, que van ser llegits a la cerimònia d'enterrament de l'Oriol Rossell.

La famosa foto de l'Oriol Rossell captada per Lluís Mas a finals dels 60.

Moltes gràcies Oriol

David Miret i Toni Bach

Som molts els que hem nascut amb els Castellers de Vilafranca presents en les nostres vides. Som molts els que hem format i formem part d'aquesta gran colla.

Som molts els que hem gaudit de grans diades i de grans fites castelleres.

Som molts els que estimem aquesta gran colla.

Som molts els que sabem que sense tu, Oriol, tot això no hauria estat possible.

Oriol, seguirem venint al teu museu casteller de Can Cassanyes, al santuari, com tu l'anomenaves, a fer ofrena de les fites castelleres i seguirem recordant les teves sàvies paraules.

Ahir no ens va deixar només l'amic, el pare de l'amic, l'amic del meu pare, el nostre primer cap de colla, el fundador de la colla. Ahir ens va deixar qui amb un somni, una il·lusió, la seva afecció, ha fet que la vida de molts de nosaltres sigui diferent, sigui més apassionant, sigui millor. És per això que li agraïrem per sempre més.

Visca els Castellers de Vilafranca.

Celebrant la consecució del Concurs del 2010. Foto: F. Bou

L'Oriol, junt amb el Garça i el Tiburón a Vilanova, l'agost de 1954.

En el comiat de l'Oriol Rossell

Eloi Miralles

És amb profunda tristesa que els Castellers de Vilafranca acomiadem avui les despulles del nostre fundador i primer cap de colla, l'Oriol Rossell. Ell ha estat tot un referent de la castellística vilafranquina dels darrers 60 anys. Poc s'ho podien imaginar -ell i els comptats romàntics que li van donar suport en aquella singladura iniciada el 14 de setembre del 1948, a Sant Cugat Sesgarrigues- que la llavor casteller aleshores tot just germinada hauria de fruitar, al pas del temps, en la consolidació de la colla més destacada del món casteller en els dos darrers decennis.

L'empenta de l'Oriol va ser determinant en uns moments que Vilafranca vivia immersa en la penúria d'uns anys de postguerra instal·lats en la grisor més absoluta. L'aparició dels Castellers de Vilafranca va significar, per a un bon grapat de joves, la possibilitat de poder participar en una activitat de lleure, noble i encomanadissa, quan les opcions de divertiment a la vila eren més aviat minses i difícils de dur a terme en aquella època ja llunyana de mitjan segle passat. Vet aquí, doncs, el valor afegit de l'empresa que ell va comandar, sobretot en uns primers anys de trajectòria difícil, marcada per una sèrie de problemes que va caldre de solucionar per tal que la marxa de la colla no restés anorreada a redós de la incomprensió i l'astúcia d'alguns elements aliens que obstaculitzaven el seu normal desenvolupament. Més tard, quan el grup va renèixer de les seves cendres, l'Oriol tornava a ser a primera fila, tot beneint simbòlicament l'estrena de les camises de color verd, el color de l'esperança que ens hauria de portar fins al capdamunt del firmament casteller. Ell ha gaudit com el que més amb els èxits de la seva i nostra colla, fins al darrer moment. Tot i que la seva avançada edat li impedia en els últims temps de participar de les actuacions castelleres, n'ha estat al cas en tot moment; i sempre amb la dèria, sobretot més recentment, d'encomanar la seva admiració envers aquella extraordinària demostració de perícia, de força, d'equilibri, de valor i de seny -i de rauxa a la vegada- que es féu palesa a la diada de Sant Ramon del 2001, amb els tres i quatre de nou folrats i descarregats alhora. Aquell clíxé gairebé irreplicable l'hadut al cor i a la memòria al llarg d'aquests quasi deu anys que fa de la gesta més sonada del fet casteller de tots els temps. Crec que és bo de començar a tornar-hi a pensar -i em consta que així s'ha fet ja- quan ens trobem pràcticament a les envistes de celebrar el 10è. aniversari d'aquells inoblidables instants de glòria col·lectiva. Penso que fóra el millor dels homenatges que podríem retre al nostre capdavanter en aquest 2011 que romandrà marcat per sempre més, en els seus inicis, pel seu dolorós traspàs.

No es pot pas dir que l'Oriol Rossell hagi passat de puntetes per aquest món. El seu historial ha estat força dens, farcit d'anècdotes i amanit de pinzellades que li haurien permès de protagonitzar un sucós llibre de memòries. I, tanmateix, ha volgut marxar a la quietat, sense fer soroll, en un darrer exercici de cortesia envers la família i els amics. Ha estat totstemps un bon patriota, amb un sentiment irrenunciable de catalanisme militant. En els últims anys, Vilafranca s'havia vist privada de la seva presència pels nostres carrers i places: als mesos d'estiu i als que li fan costat, tot lluint invariablement una sempre impecable camisa d'un blanc immaculat i, a l'hivern, una indumentària més adient a l'hora de poder resguardar-se del fred i de les inclemències climàtiques. Era la seva una de les estampes mòbils del tipisme vilafranquí, amenitzada amb les visites puntuals als diferents llocs -i als amics- que acostumava a freqüentar. La guardarem per sempre en la memòria, de la mateixa manera que servarem també el record permanent de tot allò que el seu impuls i la seva generositat han reportat a la història casteller de casa nostra.

Gràcies, Oriol, pel teu lideratge, per la teva tasca i el teu compromís, per la teva paciència i, sobretot, per haver-nos donat vida. Que siguis el millor dels enxanetes a coronar el magne castell cap a l'eternitat...

Fins sempre, Oriol

Miquel Ferret

En nom dels Castellers de Vilafranca i de la família Rossell-Trens us volem agrair a tots la vostra presència en aquesta cerimònia de comiat i de reconeixement a l'Oriol. Especialment agrair la presència dels representants de les colles castelleres que ens acompanyen avui i també les que ens han fet arribar per correu les seves mostres de condol i suport a la Montserrat, al Toni, la Mercè, la resta de la família, i a tota la colla per la seva pèrdua. L'Oriol era una persona polifacètica, gran aficionat a l'esport, a la gastronomia, a la cultura, enamorat del Penedès i del seu país... però davant de tot era casteller: un casteller de soca-rel. Des dels primers assajos castellers a la taverna de Cal Noi-Noi a finals dels anys 20, de la mà del seu pare va anar mostrant afició pels castells, afició que va fructificar amb la creació de la colla Castellers de Vilafranca el 1948, sent l'Oriol el cap de colla fundador d'aquells primers castellers de camisa rosada. A aquesta condició de fundador i cap de colla cal afegir la de president honorífic del primer Patronat dels Castellers de Vilafranca previ a als estatuts de la institució, a banda de casteller del tronc en els primers castells de set i de vuit de la colla.

Al llarg de la seva vida l'Oriol ha seguit amb gran atenció tot el que succeïa a la seva colla i a la resta de colles castelleres. A la seva casa pairal de Sant Marçal ha anat guardant amb cura tot tipus de documentació escrita i audiovisual sobre els castells, convertint una de les estances de la casa en un petit museu casteller de gran valor simbòlic per la colla. Sempre va tenir les portes de can Cassanyes obertes a tothom i si era per parlar de castells encara més. Només fa 15 dies va rebre a casa seva tots els caps de colla i presidents dels Castellers de Vilafranca. Durant tot el dinar es va mostrar molt participatiu, ens va donar consells i va felicitar el David i tota la junta pels èxits assolits durant l'última temporada. L'Oriol estava gratament sorprès i orgullós de l'alt nivell assolit pels Castellers de Vilafranca i per la resta de colles en els darrers anys, però una fita casteller el meravellava més que cap altra: el 3 de 9 i el 4 de 9 amb folre simultanis de la diada de Sant Ramon del 2001. Deia, amb raó, que no se li havia fet prou justícia i que a la plaça de la Vila de Vilafranca s'hauria de recordar aquest moment únic de forma adequada.

Molts records ens deixa l'Oriol a cadascun de nosaltres, prova de la seva amistat i del seu amor als castells i a la seva colla. Nosaltres només li podem dir gràcies Oriol. Gràcies per iniciar aquesta gran aventura fa més de 60 anys. Gràcies per ajudar-nos a ser la colla que som avui dia. Gràcies per haver-nos fet costat i esperonat fins al darrer instant. Tots els Castellers de Vilafranca honrarem la teva memòria en cada plaça que trepitgem, en cada castell que bastim.

Et portarem sempre al cor. Fins sempre Oriol!

ECOBOTIGA
LA BOTIGA QUE ET CUIDA

AVINGUDA D'EUROPA, 21-25
RESID. EL PARQUET. LA GIRADA
08720 VILAFRANCA DEL Penedès
TEL. 93 890 54 93 / 666 548 234
ECOBOTIGA@CASESBLANQUES.COM

ENVETATS PER A BALLS POPULARS

c/ DOS DE MAIG, 5 BIS
(CARRER DE L'ELÈCTRA)
08720 VILAFRANCA DEL Penedès

Construccions F. **Munné** S.A.
LAVERN - Subirats (Alt Penedès)

Av. Zona Esportiva, 1-3
08739 Lavern (Subirats)

Tel. 93 899 41 25

Munné

Castells: de la plaça al món

Jordi Roigé,
Editor de la revista «Castells»

La primavera del 2006, al consell assessor de la revista «Castells» ens vam plantejar aquesta pregunta: per què no fem que els castells siguin patrimoni de la humanitat? La Patum de Berga, inscrita el novembre del 2005 a la llista de la Unesco, ens marcava el camí. Sabíem que era un procés llarg i difícil, però la quimera ens va entusiasmar a tots. Ja al número 9 de la revista, el president del Parlament, Ernest Benach, publicava el primer article de suport a la candidatura. Quatre anys més tard, presidia la delegació catalana cap a Nairobi. Qui s'ho podia imaginar?

Un any més tard, a l'abril del 2007, es presentava, a la primera Nit de Castells, a Valls, la comissió del Patrimoni, formada pel Centre de Cultura Popular i Tradicional de la Generalitat, la Coordinadora de Colles Castelleres, Unescocat i la revista «Castells». Lluís García Petit, des d'Unescocat, era

l'enllaç ideal amb l'organisme internacional, i Eusebi Campdepedrós dirigia els treballs tècnics i jurídics per obtenir el màxim suport institucional.

Una any més tard, el 17 d'abril del 2008, el Parlament aprovava per unanimitat donar suport a la candidatura. Una cinquantena d'ajuntaments del país, evidentment també el de Vilafranca, s'afegien al suport unànime.

Un any més tard, el Ministeri de Cultura assumia, en una reunió a Mallorca, la candidatura dels castells. I la comissió presentava a la seu de la Unesco, a París, un informe impecable. Calia explicar d'una manera clara i entenedora a un comitè internacional què són els castells: l'ui els fa, com es fan, què signifiquen socialment i culturalment, els seus valors associats d'esforç, integració, continuïtat...

Un any més tard, la Comissió dels Castells, aquest cop encapçalada pel president del Parlament, Ernest Benach, i el conseller de cultura, Joan Manuel Tresserras, es desplaçava a Nairobi. Allí, el comitè de la Unesco havia de confirmar el que tots ja sabíem: els castells són Patrimoni de la Humanitat.

La feina i l'èxit han estat col·lectius, corals, de cada casteller, de cada colla, de tot l'entramat social que envolta els castells, mitjans de comunicació, patrocinadors, aficionats... Un món casteller que no ho ha fet sol, que ha comptat amb tot un país al darrere i amb les seves institucions.

És, per tant, un èxit nacional, que projecta al món una imatge d'excel·lència de Catalunya. El casteller s'ha de sentir orgullós de ser-ho i el país s'ha de sentir orgullós dels seus castellers.

Visca els castells i visca Catalunya!

Celebració institucional a l'Ajuntament pel reconeixement dels castells com a Patrimoni de la Humanitat. Foto: Arxiu CdV

2010, trencant els límits

Barcelona

15 d'abril
Congrés de la Societat Espanyola
de Diabetis
Pd4, 3d7, Td6, Pd5 i Pd4

Cal Figarot

18 d'abril
Diada d'inici de temporada
4d7a, 4d8, Td7, 3d8, 5d7a, Pd5 i 4Pd4

Foto: Fèlix Miró

Tolosa de Llenguadoc

Any de Catalunya a França
23 d'abril
Td6, 3d7, Pd5 i Pd4
3d7, Td6, Pd5 i Pd4
24 d'abril
3d7, 4d7, Td6, Pd5 i Pd4
3d7, 4d7, Td6, Pd5 i Pd4

Mollerussa

23 de maig
Festa Major
Pd4, 4d8, 3d8, Pd4 i Vd5
Junt amb els Margeners de Guissona
i els Castellers de Sant Cugat

Vijazz Penedès

30 de juliol
Vilafranca del Penedès
3d8, id4d8, 4d8, Td7, 5d7 i 2Pd5

Folrant Sants

9 de maig
XVII Aniversari dels Castellers de Sants,
plaça Bonet i Muixí, Barcelona
Pd4, 3d8, Td8f, 4d8, Pd6 i Pd4
Junt amb els Castellers de Sants
i els Capgrossos de Mataró

Fotos: Raquel Tarrés/CdV

Tres de nou, placa nova

16 de maig
Fires de Maig, plaça de la Vila,
Vilafranca del Penedès
3d9f, Td8f, 4d8, Pd6 i Pd4
Junt amb els Xicots de Vilafranca
i els Bordegassos de Vilanova

Foto: Fèlix Miró

Més que un club, més que una colla

21 de maig
Fira Buy Catalunya, Camp Nou, Barcelona
4d8, Td8f, 3d8, Pd6(c), Pd5 i 2Pd4

Foto: Fèlix Miró

Foto: Raquel Tarrés/CdV

Foto: Fèlix Miró

Fotos: Raquel Tarrés/CdV

Matí a Cornellà...

6 de juny

Diada de Corpus, plaça de l'Església, Cornellà

Pd4, 3d9f, i4d9f, Td8f, 4d8a i Pd6

Junt amb els Castellers de Cornellà i els Minyons de Terrassa

Foto: Felix Miró

Foto: Raquel Tarrés/Cdv

...i tarda a la Selva

6 de juny

Festa Major, plaça Major

La Selva del Camp

4d8a, 3d9f, Td8f, Pd6 i 5Pd4

Junt amb la Colla Vella dels Xiquets de Valls

Foto: Raquel Tarrés/Cdv

Tripleta a Badalona

20 de juny
 Diada de Badalona, Capital Catalana de
 la Cultura, plaça de la Vila, Badalona
4d8a, 3d9f, 4d9f, Pd6 i 6Pd4
 Junt amb els Castellers de Badalona,
 els Minyons de Terrassa i els Capgrossos
 de Mataró

Fotos: Fèlix Miró

Foto: Raquel Tarrés/CdV

Foto: Fèlix Miró

Foto: Raquel Tarrés/CdV

A Ribes d'estrena

27 de juny
Festa Major, plaça de la Vila,
Sant Pere de Ribes
**id3d9f, 3d9f, 3d8a, Td8f, Pd7f
i 6Pd4**
Junt amb la Colla Jove dels Castellers
de Sitges

Foto: Raquel Tarrés/CDV

Foto: Fèlix Miró

Foto: Fèlix Miró

A Vic, tripleta

4 de juliol
Festa Major, plaça Major, Vic
Pd4, 4d8a, 3d9f, 4d9f, Pd7f i 5Pd4
Junt amb els Sagals d'Osona i els
Castellers de Sants

Foto: Fèlix Miró

El cinc per a Altafulla

17 de juliol
 Diada de les Cultures, plaça del Pou,
 Altafulla
Pd4, 5d8, 3d9f, Td8f, Pd7f i 5Pd4
 Junt amb els Castellers d'Altafulla
 i els Xiquets de Tarragona

Foto: Raquel Tarrés/CdV

Foto: Fèlix Miró

Foto: Fèlix Miró

Foto: Raquel Tarrés/CdV

Foto: Fèlix Miró

Més que la tripleta

18 de juliol
Festa Major del Quadre de Santa Rosalia, plaça de la Vila, Torredembarra
Pd4, 3d9f, 3d8a, 4d9f i Pd7f
Junt amb els Nois de la Torre i la Colla Jove dels Xiquets de Tarragona

Foto: Fèlix Miró

Foto: Raquel Tarrés/CDV

Foto: Raquel Tarrés/CDV

Santes i tossudes

26 de juliol
Festa Major de les Santes, plaça de Santa Anna, Mataró
Pd4, id 3d9f, 3d9f, i Td9fm, 4d9f, 4d8a, Pd7f i 5Pd4
Junt amb els Capgrossos de Mataró i els Castellers de Lleida

Foto: Fèlix Miró

Un altre tres de nou a Màrtirs

31 de juliol

Martir's Street, plaça de la Vall del Castell, Vilafranca del Penedès

5d8 (c), 3d9f, 4d8a, Pd7f i 5Pd4

Junt amb la Colla Jove dels Castellers de Sitges i els Castellers de Barcelona

Foto: Raquel Tarrés/CdV

Foto: Raquel Tarrés/CdV

Fotos: Fèlix Miró

Els *megacracks* de Cracòvia

7 d'agost

23è Aplec Internacional Adifolk
Rynek Główny, Cracòvia

Pd5, 3d8, Td8f, 4d8, 5d7a i Vd5

8 d'agost

Main Market Square, Cracòvia

5d7a, 4d8a, Td8f, 3d8, 4d7, Pd6 i Vd5

Fotos: Raquel Tarrés/CdV

Placa!

15 d'agost

Festa Major de la Bisbal, diada de la Mare
de Déu d'Agost, plaça del Dr. Robert,
La Bisbal del Penedès

**Pd5, 3d9f, 5d8a, id 4d9f, 4d9f, Pd7f
i 6Pd4**

Junt amb la Colla Vella dels Xiquets de
Valls i la Colla Joves Xiquets de Valls

Foto: Raquel Tarrés/CdV

Foto: Fèlix Miró

Foto: Fèlix Miró

VILAFRANCA DEL Penedès

CIUTAT DEL VI

**PATRONAT
de COMERÇ
i TURISME**

**AJUNTAMENT
VILAFRANCA
DEL PENEDÈS**

www.vilafranca.cat

El primer pilar de 8 del Catllar

Arnau Rafecas

21 d'agost

Festa Major del Catllar, plaça de la Vila, El Catllar

Pd4, 3d9f, Td9fm, 4d9f, Pd8fm

Junt amb la Colla Vella dels Xiquets de Valls i la Colla Jove dels Xiquets de Tarragona

Feia unes setmanes que havíem actuat a les Santes de Mataró on, sense ser la primera vegada, no aconseguíem els objectius esperats. Tot i així, com que som una gran colla, i havent recuperat forces en un magnífic viatge a Cracòvia, vam seguir assajant tot preparant una de les darreres actuacions importants abans de Sant Fèlix, concretament, la penúltima: el Catllar.

Hi havíem de tirar el 3 de 9, la torre de 9 -que seria el nostre primer gamma extra de l'any-, el 4 de 9 i, atenció, el pilar de 8 amb folre i manilles, el segon gamma extra de la temporada, a la mateixa plaça, el mateix dia. Recordo que l'actitud era de descarregar tots els castells que portàvem a plaça, però, no ens enganyem, dos gammes extres són dos

Foto: Raquel Tarrés/CDV

Foto: Felix Miró

gammes extremes. És més, amb aquesta actuació una colla vallenca ens va fotre el Sant Fèlix de l'any passat...

«Vaaa!» deixava anar el cap de colla amb el 3 de 9. Pim, pam, descarregat. Segona ronda, la torre de 9 amb folre i manilles. Jo anava al folre, el segon cop que pujava al folre d'un gamma extra (el primer havia estat a Mataró); els nervis i la tensió que notava eren considerables. Quan sentia les gralles, però, que tocaven l'àleta, em pensava que em fonia. Quin momentàs! Crec que no l'oblidaré mai.

Descarreguem el 4 de 9 i, quan ja estàvem muntant el peu del gran pilar de 8, el cap de colla de La Vella crida el David per demanar-li que, com que ells tenien pressa, haurien de tirar el pilar de 6 abans que nosaltres, tot i saber que volíem fer el pilar de 8. El David, que al meu entendre no va voler entrar en conflictes, els va dir que endavant, que tiressin ells primer el pilar de 6, repeteixo, de 6.

La Vella fa el pilar de 6 i marxa de la plaça. Ara ens toca a nosaltres. «Vinga, valents!» penso. No oblidaré mai quan el Xaio estava col·locat, tenia l'Ivó a sobre, i va cridar: «Afluixa dreta, primeres atent, va, Núria!». Acotxada i enxaneta van seguir-la ràpidament, i en qüestió de segons ja havíem carregat el pilar de 8 al Catllar, el primer pilar de 8 fet al Catllar! El segon gamma extra descarregat a la plaça, el mateix dia!

«Quin paral·lelisme», deia un dels grallers quan tornàvem escoltant el Barça per la ràdio, «el Barça impecable contra el Sevilla, que no ha tingut res a dir, i nosaltres, els Castellers de Vilafranca» (no cal que digui qui va ser el Sevilla dels castells, oi?)

Foto: Raquel Tarrés/CcV

Foto: Fèlix Miró

Agulla per partida doble

22 d'agost

Festa Major, plaça de la Vila, Igualada
Pd5, Pd4, 4d8a, 3d9f, 3d8a i Pd7f
Junt amb els Moixiganguers d'Igualada i els Minyons de Terrassa

Foto: Felix Miró

Foto: Raquel Tarrés/cdv

Aniversari d'alçada

25 d'agost

75è aniversari del Museu del Vi, plaça de Jaume I, Vilafranca del Penedès
3d9f, 5d8, 4d8a, Pd7f i Pd5
Junt amb els Xicots de Vilafranca

Foto: Felix Miró

Foto: Raquel Tarrés/CdV

Foto: Raquel Tarrés/CdV

Foto: Fèlix Miró

Foto: Fèlix Miró

Foto: Raquel Tarrés/CdV

Foto: Raquel Tarrés/CdV

Comença la festa

29 d'agost
Festa Major, vigília de Sant Fèlix, plaça de la Vila, Vilafranca del Penedès
4d8a, 5d7 i 3d8a a la cercavila, Pd4, 4d9f, 5d8, id 3d9f, 3d9f i Pd7f
Junt amb els Xicots de Vilafranca

Vet aquí Sant

Montserrat Puig Ventura

30 d'agost

*Festa Major, diada de Sant Fèlix, plaça de la Vila, Vilafranca del Penedès
Pd4, 4d9fa, id 5d9f, 5d9f, i 3d10fm, Td9fm (c) i Pd8fm*

Junt amb els Minyons de Terrassa, la Colla Vella dels Xiquets de Valls i la Colla Joves Xiquets de Valls

Vet aquí una vegada un falcó femella que habitava a Vilafranca del Penedès. Un dia, durant el vol, decidí aterrar sobre el bell paisatge penedesenc: les vinyes, on s'impregnà de les olors i ambient que l'envoltaven i, mica en mica, s'anà tenyint de verd. S'acostava una data marcada al calendari: la Festa Major, el dia 30 d'agost, Sant Fèlix. Aquest sant, que era màgic, per descomptat, convertí, amb els seus poders, aquell falcó blanc en un llangardaix verd, *lagarto* per a la gent del poble.

Amb els nervis a flor de pell, la melodia de l'orgue de Santa Maria, les campanes, l'olor de pólvora de Festa Major, l'ambient dels balls a primera hora del matí d'aquell 30 d'agost de 2010, feien impacientar tota la família *lagarta*. Desitjaven que arribés l'hora. L'hora de la lluita contra els rivals i contra ells mateixos. S'enfilaven, amb força, equilibri, valor i seny, els uns sobre els altres, fent pinya i amb agilitat. Fer castells, se'n deia.

Ja eren al lloc dels fets: la plaça, on també hi havia les altres tres colles que participarien en la Diada: els malves, els rosats i els vermells. Els primers venien de Terrassa i els darrers de Valls.

Així doncs, la diada començava i els de color verd obrien ronda amb l'anomenat talismà de la colla: el 4 de 9 amb folre i agulla. Semblava fàcil... No ho era. Però primera ronda superada.

Segona ronda. La colla verda es disposà a construir la gran catedral, el 5 de 9 amb folre, quatre anys després de descarre-

Foto: Fèlix Miró

un Fèlix

gar-lo per última vegada. Minuts abans, un casteller s'acostà al falcó convertit en llangardaix i li preguntà: «Avui és el teu primer Sant Fèlix de verd, oi?». «Sí». «I és el teu primer castell de nou aquest?». «Sí». «Primer castell de nou i és un 5 de 9 amb folre, un gamma extra! Déu n'hi do, doncs». «Sí», va respondre amb tota la serenitat. Sonaren gralles però alguna cosa no anava bé, desmuntaren i ho tornaren a intentar. Fet, 5 de 9 amb folre descarregat. En baixar de la pinya, tot celebrant-ho, aquell llangardaix femella es topà amb les càmeres del «Quarts de Nou». L'eufòria superava la raó, el llangardaix no tenia paraules! Només sabia cridar reiteradament: «espectacular!». Una aparició televisiva estel·lar... Que en un futur se sentiria a dir.

La diada continuava: tercera ronda. Els vilafranquins decidiren enfrontar-se a un castell que ells havien carregat per primera vegada a la història, però que es resistia a descarregar-se. Gralles i amunt. S'ensorrà. El problema? No ho sé, però els de color verd sabien que hi tornarien. L'any que ve o l'altre, aquell castell seria seu.

Aquesta caiguda no els frenà pas, la diada continuava: torre de 9 amb folre i manilles, «només» carregada a causa de la lentitud de la pujada.

Ronda de pilars. Aquest any sí, els de color verd tenien un pilar que feia goig i ho demostraren: pilar de 8 amb folre i manilles descarregat.

Tocades les cinc de la tarda. Així es tancava l'actuació de la colla verda: tres castells de gamma extra descarregats i un descarregat. S'havia demostrat un cop més que els *lagartus*, els verds, els Castellers de Vilafranca continuaven al capdavant del món casteller, marcant la diferència i demostrant l'esforç del seu dia a dia.

Gràcies a la colla per acollir-me com ho heu fet i per fer-me participar d'emocions tan especials com aquestes.

Amunt verds!

Foto: Fèlix Miró

Foto: Felix Miro

Foto: Felix Miro

Un pilar de 8 d'aniversari

Josep M. Feliu

31 d'agost

Festa Major, diada de Sant Ramon,
plaça de la Vila, Vilafranca del Pe-
nedès

id 4d9f, 4d9f, 3d9f, 4d8a, Pd8fm
i 2Pd5

Junt amb els Xicots de Vilafranca

El que té això de fer castells a la pinya, zona 0 (a galeres), és que només ho pots veure després en fotografia o a la televisió, i que t'ho expliquin.

Sant Ramon ja queda lluny, i dins d'aquest any monumental encara pot semblar una peça més dins de tota la corrua de diades que han anat desfilar durant el 2010. Era la trenta-dosena actuació de la temporada i, després del dia 30, tot plegat estava més asserenat. De fet es va començar fent un intent desmuntat de 4 de 9 amb folre, i, a la repetició, tot va anar amunt i es va des-

carregar. La segona ronda anava encarada al 3 de 9 amb folre, que igualment es va descarregar. I, com que el Concurs ja quedava només a trenta dies vista, a la tercera ronda i al pilar de comiat es van tirar un 4 de 8 amb l'agulla i el pilar de 8 amb folre i manilles: una bona manera d'acabar la Festa Major. De fet, el pilar de 8 per Sant Ramon estava en plena adolescència, ja que feia quinze anys que s'havia carregat el primer, l'any 1995. I des d'aquell any poques vegades no s'ha aixecat en el dia del seu aniversari. Als assaigs s'havia anat provant el 3 de 9 amb folre i agulla, però finalment no es va tirar.

Per acabar van quedar els dos inefables pilars de 5 al balcó. Aquesta vegada, afortunadament, no es van fer tan llargs com a la darrera Festa Major. Després -ara sí que ja tocava-, el *Toc de vermut* fins al monument a Milà i Fontanals, a la rambla de Sant Francesc, que només cinc dies abans havíem inaugurat amb un pilar de 5.

Foto: Fèlix Miró

Foto: Raquel Tarrés/CdV

Foto: Fèlix Miró

Castells d'al-Tura

11 de setembre
Festes del Tura, plaça del Rector
Ferré, Olot
4d8a, Td8f, 3d8 i Pd6
Junt amb els Xerrics d'Olot i els Sagals
d'Osona

Fotos: Fèlix Miró

Preludi a Tarragona

19 de setembre
Festa Major de Tarragona, plaça de la Font, Tarragona
3d9f, 4d9f, 4d8a i Pd7f
Junt amb els Xiquets de Tarragona, la Colla Jove dels Xiquets de Tarragona i la
Colla Vella dels Xiquets de Valls

Foto: Fèlix Miró

Foto: Fèlix Miró

Estrenant camisa

24 de setembre
Presentació de les noves camises,
Cal Figarot, Vilafranca del Penedès
4d8, 3d8a, Td8f i Pd7f

Mumbai

2 de setembre
Viatge delegació, Dali Handi, Thane
Pd5, Pd4 i Pd5

Foto: Raquel Tarrés/CdV

Foto: Raquel Tarrés/CdV

Foto: Fèlix Miró

Foto: Fèlix Miró

Foto: Glòria Pausas

Lió

Promoció turística de Catalunya
3 de setembre
Rue Édouard-Herriot
3d7, 5d7, 4d7, Td6 i 4Pd4
4 de setembre
Rue Édouard-Herriot
4d7a, i Td7, 3d7, 4d7 i 3Pd4
3d7, 4d7, Td6 i Pd5
2Pd4, 4d7a, 3d7, 4d7, Td6, 2Pd5,
Pd5 i 3Pd4

Brussel·les

9 d'octubre
Manneken Pis, Grasmart, Brussel·les
Pd5, Pd5, Pd4, Pd5 i Pd5

Foto: Arxiu CdV

Hands down, head to bow

(Mans avall, acota el cap)

Pepetxu

26 de setembre
Diada de la Mercè, Festa Major de Barcelona,
plaça de Sant Jaume, Barcelona
Pd4, 3d9f, 4d9f, 3d8a i Pd8fm
Junt amb els Castellers de Barcelona i els Minyons de Terrassa

Diumenge 26 de setembre. 10 del matí. Carrer de la Palma. Bodega La Palma. No s'hi veuen camises malves, tot i que després n'hi haurà pels voltants. Un grapat de castellers s'endinsa pels carrers de la ciutat vella per preparar la diada. Però el color que domina és el verd. Alguns duen la camisa tradicional, d'altres estrenen la nova, amb la senyera a l'esquena. La setmana següent hi ha concurs i no volen sorpreses, s'ha de provar. Sí, companys, tot i que al principi podia semblar un altre lloc, estic parlant de Barcelona per la Mercè. Ja fa molt de temps que aquesta ciutat em va veure néixer i, tot i la meua fal·lera coneguda per ella, reconec que he viscut molt més la festa de Sant Fèlix que no pas aquesta. És la diferència que hi ha entre qui ha hagut de recuperar tradicions perdudes respecte a una Vilafranca que ha convertit aquest fet en senya d'identitat.

Foto: Raquel Tarrés/cdv

M'heu de reconèixer, però, que a hores d'ara a Barcelona també ens ho sabem passar bé, i, tot i tenir una altra tradició, també hi aprecien els castells, i a nosaltres sempre ens agrada fer-hi una bona actuació. I en això estàvem aquell matí, fent profit d'unes croquetes de l'àvia, un bon bacallà i altres menjars, acompanyats d'un priorat. La jornada es presentava amb molta feina: 3 i 4 de 9 amb folre, 3 de 8 amb l'agulla i pilar... de què?, potser de 8...? Ja estàvem molt concentrats polint els castells amb vista al concurs. Aquesta era la nostra prioritat i per això es va fer cas omís de la proposta d'altres colles. Tot i que els «números» semblen dir una altra cosa, crec que vam sortir de la plaça amb la moral més alta que d'altres. Nosaltres anàvem a fer el que anàvem a fer i vam complir a la perfecció, amb uns castells impecables d'execució. I, a més, vam oferir com a cirereta un extraordinari pilar de 8, amb peu desmuntat i tot, perquè el que fem ho fem a consciència. I la plaça va respondre. Quin munt de gent ens va venir a ajudar per formar aquella petita ONU que tenen tradicionalment les pinyes dels gammes extres de la plaça de Sant Jaume. Al final em quedo amb la imatge, vist després per la tele, d'un David Miret entusiasmat tocant els caps de tot aquells col·laboradors en senyal d'agraïment. Gràcies, gracias, grace, thank you, merci, danke...

Foto: Raquel Tarrés/CcV

Foto: Fèlix Miró

Foto: Fèlix Miró

Vam pensar -de nou- en la història

Josep Torreño, Xuwoki

3 d'octubre

XXIII Concurs de Castells de Tarragona, Tarraco Arena Plaça,
Tarragona

4d9fa, Pd8fm (c), 5d9f, (i) Td8, i Pd5

Junt amb 13 colles més

Disfrutar fent castells i alhora voler ser els millors. Aquesta afirmació no tan sols pot ser una breu síntesi del que representen els Castellers de Vilafranca, sinó que significa que ser els millors a plaça representa una manera de fer d'un col·lectiu que setmana a setmana concentra tots els esforços per fer més gran la història castellera. I un dels episodis excepcionals per continuar-la escrivint són, sense dubtes, els concursos de castells, dels quals som els merescuts protagonistes en les darreres edicions.

Perquè ens ho hem guanyat i perquè és el resultat de tot un treball, d'una ambició que es basa en els èxits rere èxits, en creure en nosaltres mateixos, en la constància i la tenacitat, i se sustenta en la veterania i l'estratègia. Així es manté una colla preparada per vèncer. Malgrat tot, els castells no són ni seran mai la matemàtica exacta vestida d'arquitectura humana, i, precisament per això, perquè som humans, tot plegat no ens garanteix cap èxit. Ni a nosaltres ni a ningú, per molt que, al concurs, hi arribàvem com a favorits i amb el coixí que representava que fins aleshores havíem dominat la temporada castellera.

Per això, fins que no vam entrar a l'escenari del certamen i no vam anar per feina, no em vaig treure del damunt aquell neguit que ens envaeix amb força durant els dies previs. Aleshores és quan els nervis es transformen en il·lusió. Quan entres a la plaça i veus la gentada que arrosseguem amb camises verdes. Són els que des de la grada empenyen amb els crits de «Vilafranca, Vilafranca!». Són els aficionats que també ens acompanyen i ens donen pit. Gràcies a ells s'arrodona una pinya immensa. Tots junts hem creat la força, que diu el flamant himne de la colla. És ben cert.

Al mateix temps, i gairebé com a ritual, una part del públic desprèn la seva animadversió cap a nosaltres. Observo en el meu silenci aquest «detall» que, a diferència d'altres companys, a mi

Foto: Raquel Tarrés/CDV

no m'agrada gens. Deu ser la meua manca de costum, després d'haver estat força anys sense portar la camisa verda. I és que la Tarraco Arena Plaça és aquell indret que es descriu amb sensacions diferents de la resta de les places habituals.

Són sensacions que parlen de castells ben fets, com el 4 de 9 amb folre i agulla, el primer castell i l'habitual dels últims anys també a Tarragona. Així comença el nostre concurs. L'aposta segura funciona i es descarrega d'una manera impecable, tal com havíem fet per Sant Fèlix. Amb la serenitat característica de gairebé tots els castells de nou que hem aixecat durant la temporada 2010. Un 4 de 9 amb l'agulla elegant i d'una bellesa extrema per ensenyar la primera carta. Com si fos fàcil! El nostre sector de públic entona els primers crits de «Vilafranca, Vilafranca!» mentre la bandera gegant es desplega fidelment.

Altres sensacions són les que ens va mostrar el pilar de 8 amb folre i manilles. Un pilar de 8 que tenia l'objectiu d'assegurar-nos mig concurs. Les sensacions, però, no són tan bones perquè recordo que, de bon principi, ens acompanyava un neguiteig que es palpava a galeres des del moment de sonar les gralles. Tot i així, fins a coronar l'espadat més alt, tot es va fer amb relativa solidesa, i es va trencar just en el moment que l'enxaneta baixava per l'esquena de l'aixecadora. Som humans, sí, per sorpresa d'alguns i esperança d'uns altres, no el vam poder descarregar.

Però, si hi havia algun dubte de les nostres intencions, i lluny d'arronsar-nos, en tercera ronda va arribar el 5 de 9 amb folre. És una característica de la colla, llepar-nos les ferides sense renunciar a res amb un altre gamma extra. El 5 de 9 és el castell que de tant en tant convidem a la nostra temporada i que, quan el fem, n'obtenim grans resultats. El nostre va ser el millor 5 de 9 fet per les colles que també aspiraven a guanyar el Concurs. Les colles vallenques tan sols el van carregar, i això els servia per disputar-se la segona i tercera plaça en el seu duel particular. Descarregant el 5 de 9 amb folre, se sentenciava la nostra victòria. I així va ser. El castell es va carregar sense entrebancs i va tenir una baixada que es va treballar amb gran eficàcia, però sense patir gaires complicacions. I aquí es va desfermar l'eufòria. Afició i castellers, oblidant la caiguda del pilar de 8, esvaint qualsevol dubte -si n'hi havia- i segellant el compromís de tots de ser els millors també al concurs. Les celebracions del miler i mig de persones, entre colla i aficionats, certificaven a l'ambient que ens vàiem virtuals guanyadors. La distància amb les altres colles augmentava.

Amb el Concurs a la butxaca i sense renunciar a les ganes d'arrodonir una gran actuació, vam fer ús de la quarta ronda, igual com en l'edició del 2008. Va ser ensucrar el certamen i afegir emoció a la diada. Precedida per grans assajos, vam anunciar la torre de 8. El castell que ens havia servit per guanyar altres edicions va tenir un resultat lluny de les expectatives i es va trencar just quan els dosos entraven. Sense avisar. Malgrat que la canalla volia fer un nou intent, es va decidir deixar la cinquena ronda en blanc i deixar la torre de 8 per a la Diada de Tots Sants.

Aquí va acabar el nostre concurs. Tan sols s'havia d'esperar que tot s'acabés per pujar a recollir el primer premi. Sense oposició dels rivals, la XXIII edició del Concurs de Castells de Tarragona tornava a tenyir-se de verd. Si el 2006 vam igualar els tres concursos seguits guanyats per ambdues colles vallenques, i el 2008 vam superar-ho, el 2010 vam engrandir encara més l'hegemonia sumant-ne cinc de consecutius. L'ambient al rotllo verd es felicitava per una altra victòria. Alguns membres de la colla ja lluïen fins i tot les vuit estrelles brodades damunt l'escut.

Vuit concursos que fins ara només podia lluir la Colla Vella, i que veurem augmentats en la propera edició si mantenim aquesta il·lusió de voler ser els millors, de renovar aquest compromís i anar pensant ja en l'Objectiu VI. El 3 d'octubre no vam pensar en un concurs, vam pensar -de nou- en la història.

Foto: Raquel Tarrés/CdV

Foto: Jordi Rios Vallé

La Moreneta torna a ser de nou

17 d'octubre

Romeria de Montserrat, plaça del Monestir, Montserrat

3d9f, 4d8a, Td8f, Pd7f i 4Pd4

Junt amb els Castellers d'Esparreguera, els Moixiganguers d'Igualada i els Xicots de Vilafranca

Fotos: Fèlix Miró

2010, trencant els límits

Bellprat

30 d'octubre

Concurs de Castelleres, Bellprat

4d6a, Td6, 3d6a i Pd5

Junt amb la Colla Joves dels Xiquets de Valls i les Moixiganguers d'Igualada

Foto: Raquel Tarrés/CdV

Divina Pastora

30 d'octubre

Inauguració de la seu de Divina Pastora, Rambla de Sant Francesc, Vilafranca del Penedès

Pd4, 3d7, Td6, 4d7, Pd5, 2Pd4 i Pd4

Xile

1 de desembre

Escuela Naval, Viña del Mar

3d6, Td6, 2Pd4, 4d6, Td6 i Pd5

3 de desembre

Fòrum de les Cultures, Valparaíso

Td7 i Pd5

4 de desembre

Lo Prado, Santiago de Xile

Td7 i Pd5

5 de desembre

Fòrum de les Cultures, Valparaíso

Td7 i Pd5

6 de desembre

Gira Xile 2010, La Serena

Td7 i Pd5

Foto: Miquel Ferrer/CdV

El tres amb l'agulla torna a Sitges

23 d'octubre

Diada de la Colla Jove dels Castellers de Sitges, plaça del Cap de la Vila, Sitges

Pd4, 4d9f, 3d9f, 3d8a, Pd7f i 5Pd4

Junt amb la Colla Jove dels Castellers de Sitges i els Castellers de Sants

Foto: Raquel Tarrés/Cdv

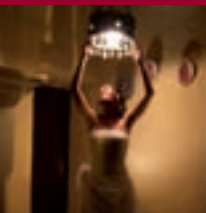
Foto: Félix Miró

Foto: Félix Miró

Foto: Félix Miró

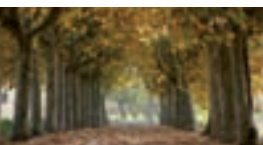
UN DIA

INOBLIDABLE

CASAMENTS
ACTES D'EMPRESA
CELEBRACIONS FAMILIARS

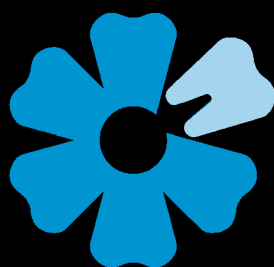
Informació: Cal Soler: Tèl. 938 922 929 · www.calsoler.com

promocions · regals d'empresa
roba laboral · tèxtil publicitari
trofeus · plaques
productes vins i caves
taller propi

www.pdmgifts.net · pdm@pdmgifts.net

Av. Tarragona, 58, 1a planta
Tel. 93 890 21 93 · Fax 93 817 12 03
08720 Vilafranca del Penedès · Barcelona

salutdental
P E N E D È S

Odontologia conservadora
Odontologia preventiva
Implants
Cirurgia maxil·lofacial
Cirurgia oral
Endodòncia
Periodòncia
Odontopediatria
Ortodòncia
Estètica dental
Pròtesis
Emblanquiment
Sedació conscient

Segueix-nos
a **FACEBOOK**
i gaudeix de tots
els avantatges

www.facebook.com/salutdentalpenedes

Vilafranca del Penedès Gral. Prim, 9 local C Tel. 93 819 91 10 www.salutdental.com

La Diada que tots haviem somià

Juli Selma

1 de novembre

Diada de Tots Sants, plaça de la Vila, Vilafranca del Penedès
4d9fa, Td8, 3d9fa i Pd8fm

Junt amb els Castellers de Lleida, els Castellers de Sants i els
Capgrossos de Mataró

Diu la tradició dels darrers quinze anys que les temporades en què hem fet un gran Sant Fèlix i hem guanyat el Concurs, toca acabar l'any intentant anar un pas més enllà, provant castells inèdits i fites fins fa poc impossibles d'imaginar. L'ambient que es respira a la colla els anys que la temporada ja està pràcticament «feta» després de guanyar el Concurs, dibuixen un escenari magnífic per treballar aquests castells en els assajos del darrer mes de la temporada. L'any 96, després de guanyar el segon Concurs de la nostra història, vam ser capaços de muntar un peu gegantí per intentar portar a plaça el 4 de 10 amb folre i manilles. El 98 vam intentar el 3 de 10, en la cursa per aconseguir arribar als deu pisos, i el 2002, encara més difícil, després de carregar el nostre primer 4 de 9, vam portar a plaça el primer i únic intent de pilar de 9 de la història. El 2004 anàvem un pas més enllà i intentàvem per primer cop la torre de 9 amb folre, castell límit que acabaríem carregant l'any següent per Sant Fèlix.

El canvi d'aquesta tendència es va produir el 2006. El Lluís ens va demostrar que descarregar quatre castells de dificultat superior als castells de nou bàsics era suficient repte per a la colla i per al món casteller. I va ser així com aquell any vam aconseguir aquesta gesta per primera i única vegada a la història fins a la diada que ens ocupa.

Els assajos de les setmanes anteriors a Tots Sants es van encarregar d'anar perfilant el programa de l'actuació. Un darrere l'altre es van anar descartant castells que la tècnica no veia amb prou garanties per ser descarregats l'1 de novembre: primer va saltar

Foto: Fèlix Mitó

del cartell el 4 de 9 sense folre; una setmana després decidíem oblidar-nos (de moment) del 5 de 9 amb l'agulla, i, després del darrer assaig, es decidia «aparcar» també el pilar de 9, per no haver aconseguit fer satisfactòriament les proves que la Tècnica s'havia fixat. Això ens portava a una actuació que també era de somni i amb la pressió afegida, donada l'entitat dels quatre castellassos, de la necessitat de descarregar tots els castells que portàvem a plaça.

L'actuació començava, com quasi totes les grans diades, amb el nostre castell talismà, el 4 de 9 amb folre i agulla, el castell que obre les deu millors diades de la història castellerà (nou són nostres a dia d'avui). Al darrer assaig havíem tingut un bon ensurt provant aquest castell, però a l'hora de la veritat el vam clavar d'una manera bastant semblant als que ja havíem fet per Sant Fèlix i el Concurs, demostrant així la bona feina feta amb el quatre i l'immillorable estat de forma dels nostres pilaners.

A la segona ronda arribava el plat fort del dia: la torre de 8. És el castell que desperta l'admiració del públic per la seva dificultat tècnica i també per la seva fragilitat, és el castell que alguns havien titllat d'impossible i el que uns altres havien batejat amb sobrenoms que ningú no havia entès... A l'hora de la veritat el que es va veure a plaça va ser un castell que va fer justícia a més de deu anys de treball metòdic i esforçat, en el qual va participar molta gent que no veurem a la foto, però que ha contribuït a fer possible aquest castell límit.

Dotze torres de 7 netes fetes a l'assaig amb l'ajut impagable de la xarxa i sis peus del castell aixecats fins a posar la cassoleta, el darrer dels quals fet sense la xarxa (en una prova definitiva que demostra la confiança extraordinària que teníem en aquest castell). Tot això es va traduir a plaça en una execució del castell impecable. Amb dosos col·locats, el castell ni es movia. La canalla, més il·lusionada i ben entrenada que mai, coronava el castell sense que ningú perdés la posició, i el descens va ser quan el tronc va demostrar per què fan falta tantes hores d'assaig. A la pinya, el castell va mostrar concentració màxima fins al moment que algú del primer cordó es va atrevir a mirar amunt i es va adonar que el mite havia passat a la història... A partir d'aquí ningú va poder frenar les llàgrimes d'alegria per haver superat un dels grans reptes que teníem pendents.

Un cop conscients del moment històric que estàvem vivint, i no només per la torre de 8 sense folre descarregada, sinó pels grandíssims castells que ens estaven oferint les colles convidades (primera torre de 9 amb folre i manilles dels Capgrossos i primer 4 de 9 amb folre dels de Sants, demostrant la màgia que envolta la plaça de la Vila en les grans diades castelleres), vam decidir encarar el tercer plat del dia sense afluixar l'accelerador: el 3 de 9 amb l'agulla. El castell, que portava uns quants canvis al tronc respecte al nostre primer descarregat per Sant Ramon del 2009, es va agafar fins i tot amb millors mides que l'any anterior i va semblar fàcil d'executar. Tot i que dir això d'aquest castell és una aberració i, si no, pregunteu-ho als qui van al peu del castell o als segons.

Per acabar la Diada de Tots Sants, i amb l'objectiu d'arrodonir una actuació de somni, es va triar el pilar de 8 amb folre, que s'aconseguia descarregar amb bona sincronia entre peu, folre i manilles, per cinquè cop el 2010, igualant el record que teníem des del 1999.

En conjunt, doncs, va ser una diada immillorable. Només en somnis podíem imaginar que tot sortiria com va sortir. Segurament serà el temps el que posarà aquesta diada magnífica al seu lloc dins la bicentenària història dels castells, i el fet que sumant els punts l'actuació no superi el Sant Fèlix del 2005 ha de servir per esperonar-nos a superar-ho ben aviat... Per Sant Fèlix 2011, per exemple.

Foto: Fèlix Miró

Fotos: Raquel Tarrés/CdV

2010, un any extraordinari

***La temporada 2010
dels Castellers de Vilafranca és
la millor que ha fet mai cap colla
en tota la història dels castells.***

L'Hereu Batllet

La bona feina de renovació del tronc i d'altres parts del castell feta el 2009 va donar els fruits de forma fantàstica durant el 2010. Si bé ja fa anys que els Castellers de Vilafranca són la colla capdavantera del panorama casteller, en cap any com aquest s'havia fet tan evident el domini en tots els aspectes del joc i la seva supremacia castellera. I és que durant el 2010 els vilafranquins van fer els millors castells, van completar les millors actuacions i van aconseguir globalment la millor temporada de la història, deixant com a record -i rècord- inesborrable l'actuació de Tots Sants i la mítica torre de 8 descarregada per primera vegada a la història.

De les quinze principals construccions que es van veure a les places castelleres en el 2010, les que van de la torre de 8 amb folre al 3 de 10 amb folre i manilles, la colla de Vilafranca en va liderar onze: pilar de 7 amb folre, 4 de 8 amb l'agulla, 3 de 8 amb l'agulla, 4 de 9 amb folre, 3 de 9 amb folre, 5 de 8 amb l'agulla, pilar de 8 amb folre i manilles, 5 de 9 amb folre, 4 de 9 amb folre i l'agulla, 3 de 9 amb folre i l'agulla i torre de 8. Només en quatre de les quinze construccions els verds no van aconseguir el millor registre: la torre de 8 amb folre, liderada per la Colla Vella dels Xiquets de Valls; el 5 de 8, que va liderar la Colla Jove Xiquets de Tarragona, i la torre

de 9 i el 3 de 10 amb folre i manilles, que van liderar els Minyons de Terrassa.

La colla de Cal Figarot és la que va aconseguir més castells de dificultat, un total de 98 (95 de descarregats i 3 de carregats), molt lluny dels registres de la segona colla, els Minyons, que en van fer 57 (51 de descarregats i 6 de carregats) i de la tercera, la Vella, que en va fer 50 (41 de descarregats i 9 de carregats). Si ens centrem en els castells de gamma extra, els verds en van ser els clars dominadors ja que van fer l'aleta a quinze d'aquestes construccions: dues torres de 9 amb folre i manilles -una d'elles carregada-, sis pilars de 8 amb folre i manilles -un d'ells carregat-, dos 5 de 9 amb folre, tres 4 de 9 amb folre i l'agulla, un 3 de 9 amb folre i l'agulla i una torre de 8. Els malves en van aconseguir cinc: quatre torres de 9 amb folre i manilles -dues d'elles carregades- i un 3 de 10 amb folre i manilles carregat. Finalment, la Colla Joves Xiquets de Valls va carregar dos 5 de 9 amb folre, els rosats van carregar un 5 de 9 amb folre i els Capgrossos de Mataró van descarregar una torre de 9 amb folre i manilles.

Pel que fa a les actuacions, els Castellers de Vilafranca van firmar les set millors de la temporada. La primera va ser la de Tots Sants, la segona millor diada de la història

Foto: Raquel Tarrés/CIV

i la millor amb tots els castells descarregats. La vuitena millor actuació va ser la dels Minyons per Sant Narcís, i la novena i desena corresponen a la Joves de Valls pel Concurs de Castells i Santa Úrsula amb idèntic resultat.

Si ens fixem en els millors castells que es van bastir a les places durant el 2010, el primer va ser la torre de 8 descarregada pels Castellers, el segon va ser el 3 de 10 amb folre i manilles carregat pels Minyons, el tercer el 3 de 9 amb folre i l'agulla dels Castellers, i el quart i el cinquè el 4 de 9 amb folre i l'agulla i el 5 de 9 amb folre –en dues ocasions cadascun– també dels Castellers. En resum, el 2010 va ser un any d'èxit dels Castellers de Vilafranca, en què van superar nombrosos rècords: la primera torre de 8 descarregada de la història; segona millor actuació de la història i la millor amb tots els castells descarregats –només hi ha dues actuacions en tota la història amb quatre castells de gamma extra descarregats, Tots Sants 2010 i Tots Sants 2006–; millor temporada de la història –tant comptant les deu millors actuacions de cada colla com comptant tots

els castells a partir de la torre de 8 amb folre de cada colla–; cinquè Concurs de Castells de Tarragona consecutiu i rècord de vuit en total; rècord de tretze castells de gamma extra descarregats –igualant la marca del 2000–; primera vegada a la història que una colla descarrega sis gammes extres diferents en una mateixa temporada –torre de 9 amb folre i manilles, pilar de 8 amb folre i manilles, 5 de 9 amb folre, 4 de 9 amb folre i l'agulla, 3 de 9 amb folre i l'agulla i torre de 8– l'anterior rècord estava en quatre gammes extres; segon 3 de 9 amb folre i l'agulla descarregat de la història i rècord de 4 de 9 amb folre i l'agulla descarregats amb tres –igualant els anys 2000 i 2006–; rècord de pilars de 8 amb folre i manilles, cinc de descarregats i un de carregat –igualant la marca del 1999–; rècord de castells de nou bàsics en una temporada amb trenta-dos; rècord històric de 3 de 9 amb folre descarregats amb vint; segon 5 de 8 amb l'agulla de la història i placa a la Bisbal; rècord històric de 3 de 8 amb l'agulla, amb set de descarregats; millor actuació feta mai al Catllar –amb dos castells de nou i dos castells de gamma extra–; millor actuació

feta mai a Torredembarra; millor actuació feta mai a Vic –igualant les de 2007 i 2008–; millor actuació feta mai a Badalona –triplela vilafranguina més matinera–; millor actuació feta mai a la Selva del Camp –primer castell de nou–; millors actuacions fetes mai al Vall del Castell, a la plaça de Jaume I i a Montserrat –amb castell de nou inclòs–; 3 de 9 més matiner de la colla el 16 de maig per Fires –igualant el de 2004–; dos 3 de 9 amb folre descarregats en un mateix dia en dues poblacions diferents –Cornellà i la Selva del Camp–; millors actuacions fetes mai a Olot, a Mollerussa i al Camp Nou; segona millor actuació feta fora dels Països Catalans a Cracòvia –només superada pel pilar de 7 amb folre de Frankfurt–; arribar a la xifra de cinquanta pilars de 8 amb folre i manilles –trenta-quatre descarregats i setze carregats–; i per últim cal destacar els viatges dels de Cal Figarot a Tolosa, Cracòvia, Lió i les delegacions castelleres a Carcassona, Bombai, Brussel·les i Valparaíso, que han projectat internacionalment la colla i els castells com mai.

Es pot demanar més en un sol any?

Dades de l'1 de gener al 31 de desembre de 2010. Font: Pep Ribes

Les millors colles del 2010

	Td8 f	Pd7 f	5d8	4d8 a	3d8 a	4d9 f	3d9 f	5d8 a	Td9 fm	Pd8 fm	5d9 f	4d9 fa	3d9 fa	Td8	3d10 fm	TOTAL	PUNTS
	12d	14d	3d + 1c	14d	7d	11d	2 0 d	1d	1d + 1c	5d + 1c	2d	3d	1d	1d		95d + 3c	
1 CV	12	14	4	14	7	11	20	1	2	6	2	3	1	1	0	98	76.102
	18d	1d	9d	1c	1d	5d	15d + 2c		2d + 2c						1c	51d + 6c	
2 MT	18	1	9	1	1	5	17	0	4	0	0	0	0	0	1	57	38.113
	21d	1d + 1c	4d	6d + 1c		2d + 2c	7d + 4c				1c					41d + 9c	
3 VXV	21	2	4	7	0	4	11	0	0	0	1	0	0	0	0	50	28.558
	13d		3d + 1c	1c		7d	10d + 1c		1d							34d + 3c	
4 CM	13	0	4	1	0	7	11	0	1	0	0	0	0	0	0	37	23.449
	5d		10d + 1c	1d + 1c		3d + 1c	6d + 1c									25d + 4c	
5 JXT	5	0	11	2	0	4	7	0	0	0	0	0	0	0	0	29	17.713
	4d		8d			3d	5d + 1c				2c					20d + 3c	
4 JXV	4	0	8	0	0	3	6	0	0	0	2	0	0	0	0	23	16.221
	73d	16d + 1c	37d + 3c	21d + 4c	8d	31d + 3c	63d + 9c	1d	4d + 3c	5d + 1c	2d + 3c	3d	1d	1d	1c	266d + 28c	
TOTAL	73	17	40	25	8	34	72	1	7	6	5	3	1	1	1	294	200.156

Es comptabilitzen tots els castells de gamma alta de vuit, de nou i de gamma extra que ha fet, per cada colla aquest any.

Es consideren castells descarregats els que no han sofert el despenjament de cap castell.

S'utilitza la taula de puntuacions del Concurs de Castells de Tarragona 2010.

El 5 de 8 amb l'agulla es puntuava amb 1.095 punts, per sobre del 9 de 8 amb tres enxanetes i per sota del 3 de 8 aixecat per sota.

Castellers de Vilafranca Minyons de Terrassa Colla Vella dels Xiquets de Valls Capgrossos de Mataró Colla Jove Xiquets de Tarragona Colla Joves Xiquets de Valls

Construccions que han liderat les millors colles el 2010

COLLA	CONSTRUCCIONS QUE HA LIDERAT	TOTAL
Castellers de Vilafranca	Pd7 f, 4d8a, 3d8a, 4d9f, 3d9f, 5d8a, Pd8fm, 5d9f, 4d9fa, 3d9fa, Td8	11
Minyons de Terrassa	Td9fm, 3d10fm	2
Jove Xiquets de Tarragona	5d8	1
Vella dels Xiquets de Valls	Td8f	1
Capgrossos de Mataró		0
Joves dels Xiquets de Valls		0

Les millors actuacions del 2010

	ACTUACIÓ	COLLA	DIADA	DATA	POBLACIÓ	PUNTS
1	4d9fa, Td8, 3d9fa, Pd8fm	Castellers de Vilafranca	Tots Sants	1 de novembre	Vilafranca del Penedès	7.704
2	4d9fa, 5d9f, Td9fm (c), Pd8fm	Castellers de Vilafranca	Sant Fèlix	30 d'agost	Vilafranca del Penedès	6.005
3	4d9fa, Pd8fm (c), 5d9f	Castellers de Vilafranca	Concurs Castells	3 d'octubre	Tarragona	4.795
4	3d9f, Td9fm, 4d9f, Pd8fm	Castellers de Vilafranca	Festa Major	21 d'agost	El Catllar	4.152
5	3d9f, 4d9f, 3d8a, Pd8fm	Castellers de Vilafranca	La Mercè	26 de setembre	Barcelona	3.603
6	4d9f, 3d9f, 4d8a, Pd8fm	Castellers de Vilafranca	Sant Ramon	31 d'agost	Vilafranca del Penedès	3.582
7	3d9f, 5d8a, 4d9f, Pd7f	Castellers de Vilafranca	Festa Major	15 d'agost	La Bisbal del Penedès	3.140
8	3d9f, Td9fm, 4d9f, Pd6	Minyons de Terrassa	Sant Narcís	31 d'octubre	Girona	3.091
9	3d9f, 4d9f, 5d9f (c), Pd5	Joves Xiquets de Valls	Concurs Castells	3 d'octubre	Tarragona	3.067
10	3d9f, 5d9f (c), 4d9f, Pd5	Joves Xiquets de Valls	Santa Úrsula	24 d'octubre	Valls	3.067

Els millors castells del 2010

	CASTELL	COLLA	DIADA	DATA	POBLACIÓ	PUNTS
1	Torre de vuit	Castellers de Vilafranca	Tots Sants	1 de novembre	Vilafranca del Penedès	2.529
2	Tres de 10 amb folre i manilles (c)	Minyons de Terrassa	Diada Minyons	21 de novembre	Terrassa	2.208
3	Tres de nou amb folre i l'agulla	Castellers de Vilafranca	Tots Sants	1 de novembre	Vilafranca del Penedès	1.914
4	Quatre de nou amb folre i l'agulla	Castellers de Vilafranca	Sant Fèlix	30 d'agost	Vilafranca del Penedès	1.882
4	Quatre de nou amb folre i l'agulla	Castellers de Vilafranca	Concurs Castells	4 d'octubre	Tarragona	1.882
4	Quatre de nou amb folre i l'agulla	Castellers de Vilafranca	Tots Sants	1 de novembre	Vilafranca del Penedès	1.882
5	Cinc de nou amb folre	Castellers de Vilafranca	Sant Fèlix	30 d'agost	Vilafranca del Penedès	1.764
5	Cinc de nou amb folre	Castellers de Vilafranca	Concurs Castells	3 d'octubre	Tarragona	1.764

Castells de gamma extra descarregats el 2010

	COLLA	Td9 fm	Pd8 fm	5d9 f	4d9 fa	3d9 fa	Td8	TOTAL	%
1	Castellers de Vilafranca	1	5	2	3	1	1	13	81,3%
2	Minyons de Terrassa	2	0	0	0	0	0	2	12,5%
3	Capgrossos de Mataró	1	0	0	0	0	0	1	6,2%
4	Joves Xiquets de Valls	0	0	0	0	0	0	0	0,0%
5	Vella dels Xiquets de Valls	0	0	0	0	0	0	0	0,0%
	TOTAL	4	5	2	3	1	1	16	0 0 %

Castells de gamma extra descarregats

	COLLA	Td9 fm	Pd8 fm	5d9 f	4d9 fa	3d9 fa	4d9	Td8	3d10 fm	TOTAL	%
1	Castellers de Vilafranca	48	34	9	24	2	0	1	0	118	64,8%
2	Minyons de Terrassa	2	4	1	0	0	3	0	2	41	22,5%
3	Vella dels Xiquets de Valls	5	5	6	2	0	0	0	0	18	9,9%
4	Joves Xiquets de Valls	1	0	2	0	0	1	0	0	4	2,2%
5	Capgrossos de Mataró	1	0	0	0	0	0	0	0	1	0,6%
	TOTAL	79	41	27	26	2	4	1	2	182	100%

JOANFER i FILLS

P L A N X I S T E R I A , S L

REPARACIÓ DE TURISMES I FURGONETES EN GENERAL

c/ Ull de Llebre, 3 - P. I. Clot de Moja - 08734 OLÈRDOLA

Tel. i fax 93 817 03 25 - joanferifills@telefonica.net

Els consells comarcals de l'Alt i el Baix Penedès us presenten la seva agenda en línia:

www.penedescultura.cat

GRATUÏTAMENT I A TRAVÉS D'INTERNET, podreu consultar les activitats culturals que s'organitzen a les comarques del Penedès. No us quedeu a casa sense saber què fer. Consulteu l'agenda: hi trobareu moltes activitats i podreu conèixer gent nova amb qui compartir interessos.

GRATUÏTAMENT I A TRAVÉS D'INTERNET, les associacions, les entitats, els grups d'amics, les administracions, etc., podreu anunciar les activitats culturals que organitzeu donant-vos d'alta com a "agents culturals". Així, ampliareu la participació amb persones d'altres municipis i comarques.

Hi col·laboren els 41 ajuntaments de l'Alt i el Baix Penedès, més de 200 agents culturals i els mitjans de comunicació:

La millor temporada de la història

Hereu Batllet

Si ens proposem analitzar de forma global una temporada i sumem tots els castells de gamma alta de vuit, de nou i de gamma extra que ha realitzat cada colla, obtindrem la fotografia exacta del nivell que ha assolit cada una en un determinat any. En aquest cas no es tracta tant de veure quina colla ha fet el millor castell o la millor actuació, sinó d'observar quina ha estat la més regular, la que ha dominat més castells, la que ha realitzat les construccions més difícils en més ocasions. En definitiva, la colla que ha fet la millor temporada.

En el quadre adjunt es relacionen tots els castells més importants -els que van de la torre de 8 amb folre a la torre de 9 amb folre- que hagi realitzat una colla durant una temporada sense restar-ne cap ni un. No hi ha cap límit de castells tret del que ha marcat la mateixa colla. D'aquesta manera es recull tot l'esforç, tota la feina feta durant un any, sense omissions i sense «cuinar» les dades d'una o altra manera. El nombre de castells és el que és i el valor de cada construcció és el que tothom sap. El nombre de punts final s'obté aplicant la taula de puntuacions del Concurs de Castells, que és la més consensuada per part dels mitjans de comunicació i de les colles castelleres a dia d'avui.

Si donem un cop d'ull a la taula observem que, de les quinze millors temporades de tots els temps, dotze porten la firma dels Castellers de Vilafranca. El més impressionant és que les onze primeres temporades són de color verd, les corresponents als anys 2010, 2006, 2007, 2008, 2002, 2001, 2005, 2000, 2004, 2003 i 2009. La temporada de 1999 se situa en el lloc número quinze. Les altres tres temporades corresponen als Minyons de Terrassa dels anys 2001, 1999 i 2002. La Colla Vella dels Xiquets de Valls aconsegueix situar la seva millor temporada, la de l'any 2000, en el número setze amb 23.352 punts -ja fora de la taula-.

Aquesta classificació coincideix plenament amb el que ha passat en el món casteller en els darrers quinze anys. A mitjats dels noranta, anys 1995, 1996 i 1997, els Castellers de Vilafranca prenen la iniciativa i se situen a dalt de tot. Durant els anys 1998 i 1999 els Minyons de Terrassa igualen i arriben a superar el nivell dels vilafranquins. A partir de l'any 2000 els del Penedès reaccionen i ja no cedeixen el seu lideratge fins al dia d'avui, i fins i tot, any rere any, eixamplen més la distància respecte a les altres grans colles castelleres.

Ara només ens queda esperar a veure quina colla podrà superar algun dia els fantàstics registres aconseguits pels Castellers de Vilafranca en la temporada 2010.

La temporada 2010 dels Castellers de Vilafranca es pot considerar la millor que ha fet mai cap colla, tant per la qualitat com per la quantitat dels castells realitzats.

Les quinze millors temporades de tots els temps

COLLA	Td8f	Pd7f	5d8	4d8a	3d8a	4d9f	3d9f	5d8a	Td9fm	Pd8fm	5d9f	4d9fa	3d9fa	4d9	Td8	3d10fm	Td9f	TOTAL	PUNTS
	12d	14d	3d+1c	14d	7d	11d	20d	1d	1d+1c	5d+1c	2d	3d	1d		1d			95d+3c	
1 CV 2010	12	14	4	14	7	11	20	1	2	6	2	3	1	0	1	0	0	98	76.012
	13d	12d	11d	12d	1d	9d+1c	12d+1c		2d	3d	3d	3d			1c	1c		81d+4c	
2 CV 2006	13	12	11	12	1	10	13	0	2	3	3	3	0	0	1	1	0	85	64.665
	10d	16d	4d	13	1d	10d+1c	16d+1c		7d	3d		1d+1c						81d+3c	
3 CV 2007	10	16	4	13	1	11	17	0	7	3	0	2	0	0	0	0	0	84	60.070
	14d+3c	15d+1c	1d	16d	4d	8d+1c	11d+2c		1d	2d+1c		2d		2c	1c			74d+11c	
4 CV 2008	17	16	1	16	4	9	13	0	1	3	0	2	0	2	1	0	0	85	58.781
	12d	10d+1c	5d+1c	9d		6d+1c	15d+1c		4d	2d	2d	2d		1c		1c		67d+6c	
5 CV 2002	12	11	6	9	0	7	16	0	4	2	2	2	0	1	0	1	0	73	55.817
	6d+1c	9d+1c	5d	5d		13d+1c	17d		4d+1c	3d+1c	2c	1d				1c		63d+8c	
6 CV 2001	7	10	5	5	0	14	17	0	5	4	2	1	0	0	0	1	0	71	55.755
	13d	9d	6d	16d		10d	13d		2c	3d+1c		1d				1c	1c	71d+5c	
7 CV 2005	13	9	6	16	0	10	13	0	2	4	0	1	0	0	0	1	1	76	54.965
	12d	14d		11d		9d	7d+1c		5d+1c	4d+1c	1d	3d			1c			66d+4c	
8 CV 2000	12	14	0	11	0	9	8	0	6	5	1	3	0	0	1	0	0	70	54.196
	13d	9d+1c	5d	14d		9d	9d+1c		3d	2d	1c	2d+1c			2c			66d+6c	
9 CV 2004	13	10	5	14	0	9	10	0	3	2	1	3	0	0	2	0	0	72	53.310
	8d+2c	2d+2c	6d	11d+1c		8d+1c	15d		4d+1c	1d	1c	1c		1c		1c		55d+11c	
10 CV 2003	10	4	6	12	0	9	15	0	5	1	1	1	0	1	0	1	0	66	49.683
	8d	5d		8d	4d	12d	14d+2c	1d	4d	3c		1d+1c	1d					58d+6c	
11 CV 2009	8	5	0	8	4	12	16	1	4	3	0	2	1	0	0	0	0	64	49.630
	9d	7d	9d	7d+1c		4d	12d		4d	1c	2d	1c		2d+1c				56d+4c	
12 MT 2001	9	7	9	8	0	4	12	0	4	1	2	1	0	3	0	0	0	60	47.412
	8d	5d+1c	11d	9d+2c		8d+1c	9d		3d	1c	1d+2c	1c		1c				54d+9c	
13 MT 1999	8	6	11	11	0	9	9	0	3	1	3	1	0	1	0	0	0	63	45.746
	13d	9d+1c	6d+1c	9d+2c		3d	9d+1c		2d	1c	1d	4c				1d		53d+10c	
14 MT 2002	13	10	7	11	0	3	10	0	2	1	1	4	0	0	0	1	0	63	44.294
	10d	5d	1d+1c	8d+1c		3d+2c	9d+1c		6d	5d+1c		1d			1c			48d+7c	
15 CV 1999	10	5	2	9	0	5	10	0	6	6	0	1	0	0	1	0	0	55	43.520

Notes:

Es punten tots els castells de gamma alta de vuit, de nou i de gamma extra que ha fet una colla en una temporada.
S'utilitza la taula de puntuacions del Concurs de Castells de Tarragona.

Tel. 93 817 13 98
Fax 93 817 36 16

• APARELLS
PER A
DISC-JOKEY

• MICRÒFONS
• INSONORITZACIÓ

Tel. 93 818 11 14
Fax 93 892 08 58

C/ Misser Rufet, 3, local 4
info@vilatronica.com
www.vilatronica.com
08720 VILAFRANCA DEL PENEDE'S (Barcelona)

Ctra. Sant Vicenç, 2-10, local 2
Tel. 977 181 812
43700 EL VENDRELL
(Tarragona)

Tarragona Honoris Causa

Fotos: Raquel Tarrés/CdV

Òscar Serramià Ricart

Amb el triomf a l'últim Concurs de Castells de Tarragona, els Castellers de Vilafranca hem aconseguit una fita fins ara mai assolida per cap altra colla: guanyar cinc concursos consecutivament. Objectiu V complet!

Ja us dic per endavant que qui signa l'article no és un devot de la macro diada tarragonina -allà on hi hagi un sant i que es digui Fèlix, res més em crida l'atenció- però és de justícia reconèixer que per a la colla és evident que els Concursos de Tarragona són més que una actuació i, en part, esdevenen objectius clars de les temporades parells. Vuit concursos al sac, el primer dels quals un ja llunyà 1972 amb un tres de vuit carregat que donà la victòria a la colla. El

darrer, trenta-vuit anys després, aconseguint l'anhelat Objectiu V (cinc concursos consecutius per un total de vuit) amb el 4 de 9 amb l'agulla com a millor castell. Diuen que les places són plenes de llàstimes, però si ara ja parlem de dades i estadístiques verdes estratosfèriques, per llàstima la nostra ja que, si haguéssim guanyat el Concurs del 2000, ara ja seriem eterns. Resultats a banda, que podeu consultar als quadres adjunts, deia que el Concurs de

Tarragona ha esdevingut des de sempre una diada important per a la colla. És evident que nosaltres, com a colla amb mentalitat guanyadora, traïem el màxim profit de les temporades de Concurs. Quan n'hi ha, de Concurs, es nota a Cal Figarot: les planificacions de temporada són diferents i passat Sant Fèlix tenim un mes de setembre en què Vilafranca i comarca allarga la flaire casteller de la Festa Major. El Concurs ha evolucionat a millor, mostrant una regeneració

El primer 3 de 8 carregat per la colla va donar el triomf al Concurs de Castells del 1972. Foto: Anxiu CdV

en tots els aspectes. Ha passat de ser una diada important a esdevenir un espectacle mediàtic en tota regla i s'ha convertint en la diada castellera més important de la zona tarragonina. Ara bé -i permeteu-me l'atreviment ja que no som nosaltres qui hem de dir com han de fer les coses els altres-, tot i els passos de gegant que s'han fet en l'organització d'aquesta competició reglada, encara són lluny de convertir-se en el que ells venen com a «espectacle casteller més gran del món». Hauran de continuar millorant molts aspectes.

Recordo els concursos a la plaça de braus sense reformar. Personalment n'he viscut sis de guanyats contra un de perdut. Aquelles diades maratonianes sota el castigador sol de primers d'octubre eren com un globus que mica en mica es desinflava: començava ple, amb nervis, optimisme, ganes i il·lusió, i a mesura que la diada avançava, es desinflava, esdevenia feixuc i esgotador, fins que l'emoció final i l'incert desenllaç retornava els nervis a flor de pell. Actualment, però, amb la modernització d'aquest «xou casteller» i la reforma de la plaça, cal reconèixer que l'agilitat n'ha esdevingut la principal virtut.

El Concurs, avui dia, es manté ple d'aire, ara decorat amb multitud de colors, i

l'interès hi és present pràcticament de principi a fi.

Continuarem assistint al Concurs amb el mateix optimisme, tenacitat i sacrifici. Continuarem lluitant pel primer lloc amb pas ferm i contundència. Continuarem mobilitzant Vilafranca i comarca per rebre'n el suport com cada any parell a primers d'octubre. Però sobretot, ens motivarà competir de nou al Concurs perquè tenim l'Honoris Causa tarragonina. I el 2012, Objectiu VI... lafranca! Per causa d'honor.

Els trofeus dels vuit concursos guanyats. Foto: Josep M. Roldan

Classificació dels concursos de castells guanyats

ANY	PRIMER CLASSIFICAT	SEGON CLASSIFICAT	TERCER CLASSIFICAT
1972	Castellers de Vilafranca Pd6 c, 4d8, Td7, 3d8 c (3.010)	Colla Vella dels Xiquets de Valls 4d8 c, 2i Pd6, i Td8f, Td7, i 5d8, 3d7ps (2.585)	Colla Joves Xiquets de Valls 5d7, 4d8 c, 4d7a, i Td7, Td7 c (2.400)
1996	Castellers de Vilafranca i Pd8fm, 3d9f, 4d8a c, 4d9f, Td9fm (20.257)	Colla Vella dels Xiquets de Valls 3d9f c, i Td9fm, 5d8, Td8f, 4d9f, i 5d9f (16.720)	Colla Joves Xiquets de Valls id 3d9f, id 3d9f, 3d8, 4d9f, i Td8, Td8f (13.635)
1998	Castellers de Vilafranca Td9fm, i 4d9fa, 4d9fa*, Pd8fm c, 5d9f c (26.410)	Colla Vella dels Xiquets de Valls 5d9f, 4d9fa c, i P d8fm, pd8fm c*, i 4d9 (26390)	Colla Jove Xiquets de Tarragona 3d9f c, 4d9f c*, 4d8a, i 4d9 (16.717)
2002	Castellers de Vilafranca 4d9fa, 5d9f*, 3d10fm c*, i 4d9 (32.186)	Colla Vella dels Xiquets de Valls 4d9fa c, 5d9f, i Td8, i 3d10fm, i Td9f (18.370)	Capgrossos de Mataró Td8f, id 5d8, 5d8*, 3d9f* (15.387)
2004	Castellers de Vilafranca 4d9fa, Pd8fm, Td8 c, i 3d10fm (29.490)	Colla Vella dels Xiquets de Valls 5d9f c, 4d9fa, i Td8, i Td8, i 3d9 (18.390)	Colla Joves Xiquets de Valls 3d9f*, 4d9f*, i Td9fm, id 4d8a, 4d8a c (17.194)
2006	Castellers de Vilafranca 4d9fa, 5d9f, i 3d10fm, Td8 c (5.754)	Colla Vella dels Xiquets de Valls 4d9fa c*, id 5d9f*, 5d9f c, i 4d9*, 3d9f (3.870)	Colla Joves Xiquets de Valls 3d9f, i 5d9f*, 4d9f, i 5d9f* (1.597)
2008	Castellers de Vilafranca 4d9fa*, Pd8fm, Td8 c*, 4d9 c* (5.997)	Colla Vella dels Xiquets de Valls Pd8fm c, 5d9f c, id 4d9fa*, id 4d9fa* (2.619)	Colla Joves Xiquets de Valls i 5d9f*, 3d9f i, Td8*, 4d9f c, 5d8 (2046)
2010	Castellers de Vilafranca 4d9fa, Pd8fm c, 5d9f, i Td8* (4.795)	Colla Joves Xiquets de Valls 3d9f, 4d9f, 5d9f c* (3.067)	Colla Vella dels Xiquets de Valls 5d9f c, i Pd8fm*, 3d9f, i Pd8fm*, i Td9fm* (2.302)

* castell amb penalització.

font: concursdecastells.cat

Xavier Brotons,
periodista casteller

Excel·lència castellera

Poc després que els Castellers de Vilafranca aconseguissin, per fi, fer la torre de 9 (que van descarregar) per Sant Fèlix del 1995, recordo que vaig coincidir en una tertúlia radiofònica («Les tertúlies castelleres de Cal Ton», dirigides pel company i amic periodista Joan Beumala) amb Francesc Moreno, Melilla -aleshores cap de colla dels verds- i Joan Brugués, Bubu, un dels membres del nucli fundador dels Minyons de Terrassa, entre d'altres contertulians. Doncs bé, en el distès sopar posterior a la gravació a l'estudi també recordo que, en un moment determinat, Brugués es va dirigir a Melilla i li va dir: «Us obsessiona ser els primers!»

Aposta per l'excel·lència

Era clar que el to de les paraules del membre dels Minyons era de reny, com dient: «A tothom li agrada ser el primer, ser el millor, però no cal obsessionar-s'hi», tenint en compte, a més, que el verb obsessionar-se té un sentit clarament negatiu.

Sigui com sigui, consideracions semàntiques a banda, estic convençut que quan Francesc Moreno es va posar al capdavant dels Castellers de Vilafranca es va marcar l'objectiu clar de convertir la seva colla en la millor del món casteller. I si es va fixar aquesta meta va ser perquè, en el fons, confiava en l'èxit de l'empresa, bàsicament per dos motius: potser més bé que ningú, Melilla coneixia el potencial casteller de la colla i, en segon lloc, també era perfectament conscient del potencial simbòlic de l'entitat (una colla d'una vila amb una tradició, una història i una afició castelleres incomparables). Convençut, doncs, de les possibilitats de reeixir en aquesta empresa, la primera cosa que es va imposar el Melilla va ser canviar la mentalitat de la colla. En aquest sentit, és ja cèlebre la seva arenga posterior a un assaig al pati de Cal Figarot reclamant als seus castellers que deixessin de mirar la Colla Vella dels Xiquets de Valls amb l'admiració del deixeble que no gosa superar el mestre i la passessin a veure com una rival més que calia tractar de tu a tu per mirar de derrotar-la. És allò de trencar la «dinàmica de subsidiarietat» de què sovint parla l'amic Josep A. Falcato.

D'altra banda, és clar que el temps ha acabat premiant aquesta aposta per l'excel·lència que Melilla i la colla van fer en el seu moment, i ja fa unes quantes temporades que ningú no s'atreveix a discutir la supremacia absoluta dels Castellers de Vilafranca en el panorama casteller. D'alguna manera és com

si, un cop instal·lats en el primer lloc del rànquing, els de la camisa verda s'haguessin esforçat no només per conservar aquesta privilegiada posició, sinó per anar eixamplant les diferències amb els seus immediats perseguidors.

Cinc raons

En aquest sentit, posats a buscar causes que expliquin aquesta posició hegemònica dels Castellers de Vilafranca en l'actual món casteller, jo en sé veure cinc, tot i que segurament n'hi ha més: la mentalitat guanyadora, el potencial casteller dels seus membres, l'assaig constant i perfeccionista, l'atracció dels millors castellers d'altres colles i el potencial simbòlic de la colla. D'altra banda, també estic convençut que aquests factors s'imbriquen els uns amb els altres, de manera que la combinació final fa que el resultat encara sigui més positiu.

Pel que fa al primer factor, malgrat que fos el Melilla el primer a formular explícitament l'objectiu de lluitar per intentar ser els millors, jo crec que les «ganes de guanyar» dels Castellers de Vilafranca han estat sempre proverbials. De fet, l'aspiració a ser els millors és vella a Vilafranca, sent conscient tothom del potencial de la colla i la plaça. A més, cal afegir que els verds semblen disposats a acceptar els riscos que, inevitablement, implica aquesta aposta per l'excel·lència. M'explico: ser el millor està molt bé, és obvi; però mantenir-se en el primer lloc, paradoxalment, implica un desgast i una pressió constants no sempre fàcils de suportar, amb l'afegit que, tard o d'hora, arriba un dia que es deixa de guanyar; i ja se sap que com més amunt estàs situat, més mal fa la caiguda.

Respecte al potencial casteller, no n'hi ha cap dubte: a la capital de l'Alt Penedès hi ha hagut sempre grans castellers, i això també s'explica per la tradició de la seva plaça: al segle XIX els castellers vilafranquins tenien bons mestres en els vallencs, mentre que més modernament alguns components dels verds, per exemple, han reconegut haver tingut una bona escola en la pràctica de falcons. Per un altre cantó, el poder de convocatòria i de mobilització d'efectius i el seu grau de compromís han estat sempre superiors als de les altres colles (és clar que això té molt a veure amb el potencial simbòlic de la colla).

A més a més, el potencial casteller dels de Cal Figarot s'ha vist notablement millorat amb l'aportació dels millors elements d'altres

colles, que voluntàriament han abandonat la seva formació originària per ingressar a les files dels verds, atrets per dues raons tan humanes com són les ganes de progressar castellerament i l'afany de millorar el palmarès personal. Això, d'alguna manera, ha convertit la colla en una mena de «selecció catalana de castells».

L'assaig

D'altra banda, aquests dos últims factors lliguen directament amb un fet que segurament és el més important a l'hora d'explicar la supremacia vilafranquina: el canvi en la concepció de l'assaig. Tot i reconèixer que encara està per fer un treball seriós que analitzi la influència que va tenir la implantació d'un nou model d'assaig en el boom d'ara fa més de quinze anys, penso que els Castellers de Vilafranca i els Minyons de Terrassa van ser els pioners, els anys 90, d'una nova manera de treballar els castells que els vilafranquins han pogut portar fins a les últimes conseqüències, amb els excel·lents resultats que tothom pot veure.

Simplificant-la força, diria que aquesta nova concepció de l'assaig ha consistit a ampliar fins a tres els dies d'assaig general, a ser més rigorós i exigent en el temps dedicat a l'entrenament, a sistematitzar l'execució del castell net sencer precedent en un pis a la construcció que es vol portar a plaça (o sigui, fer el 3 de 7 net abans de provar el 3 de 8, per exemple), a institucionalitzar sengles sessions setmanals de pilar i de torre amb xarxa i a assajar a consciència pinyes, folres i manilles. Lògicament, aquest fet ha anat paral·lel a l'ampliació i consolidació d'un calendari d'actuacions que permet mantenir-se en forma durant gairebé tot l'any.

Finalment, per potencial simbòlic entenc tota la càrrega de tradició, història i afició castelleres que contenen la colla i la plaça de Vilafranca que fan que la marca «Vilafranca» (que ha acabat designant tant l'una com l'altra, mal que pesi als Xicots vilafranquins) tingui prestigi i credibilitat i, per tant, un enorme poder d'atracció. En aquest sentit, la identificació entre la colla i la comarca de l'Alt Penedès és total i ha significat el suport incondicional de l'afició i de les forces socials, polítiques i econòmiques comarcals al projecte dels Castellers de Vilafranca.

Per acabar, no sóc cap sibil·la, però, després de la meua anàlisi, deixeu-me pronosticar que a ni a curt ni a mitjà termini no s'albirarà una alternativa al regnat verd.

Castellers de Vilafranca 2.0

Josep Almirall,
periodista casteller

Un cop «penjada» la faixa, ja acabada la temporada 2004, per dedicar-me a la informació castellera, em vaig començar a fixar en aspectes del món casteller que m'havien passat força desapercebuts quan anava amb camisa. Per exemple, en la manera de funcionar que tenen les colles. Sí que m'imaginava que les colles més potents disposen d'una bona organització interna que les ajuda a créixer i, el que és més important, les ajuda a mantenir un ritme casteller alt. Però també em pensava que el nombre notable d'efectius que arrossegueu és fruit, en bona part, de la sort que havien tingut de ser en un territori que els és favorable. A la inversa, també suposava que les colles que no creixen és perquè la societat que les envolta té altres motivacions, i que l'organització interna que tinguin poc hi pot arribar a fer. Doncs bé, ara veig que les coses no són sempre així, especialment en el segon cas. Colles implantades en un territori sense tradició castellera, ben organitzades, aconsegueixen situar-se entre el grup capdavanter, o mantenir-se amb dignitat en un nivell casteller saludable.

I en el cas de les colles originàries d'un territori amb tradició, també he pogut observar que, si no estan ben organitzades i ben dirigides, la sort de l'origen més aviat les ajuda només a tapar mancances. Per tant, d'aquests dos factors, l'organitzatiu i el territorial, el més determinant crec que és el primer. M'estalviaré de posar, a tall d'exemple, noms a la casuística, llevat del dels Castellers de Vilafranca, que percebo que són una colla molt ben organitzada i que, a més a més, té la sort de ser en un territori on la gent viu intensament els castells i amb un destacat sentiment d'identitat. Aquest domini absolut aconseguit pels verds l'última dècada és, fonamentalment, fruit de tot això.

Eficàcia i eficiència

Els verds exerceixen una direcció integral de la colla, és a dir, no deixen cap aspecte a la babalà; tots els detalls són importants quan vols ser el millor i, encara més, si estàs determinant a treballar per ser-ho. El mèrit és saber determinar quins són els detalls que cal tenir en compte per triomfar, i aconseguir les persones precises per a gestionar-los. És clar que els Castellers de Vilafranca no han aconseguit aquesta ratxa

castellera perquè tinguin moltes camises i prou. Dominen el panorama casteller perquè han sabut oferir quelcom a totes les persones que vesteixen la camisa verda, i fins i tot a moltes que no la vesteixen. I aquí és on els detalls són importants. Des de fora, el model de gestió de colla que els últims anys han anat consolidant els vilafranquins, si l'observes amb atenció i et deixes estar de condicionants i prejudicis, veus que està basat en l'eficàcia i l'eficiència, i que l'objectiu és aconseguir un potencial casteller determinant. Com ha de ser. Totes les colles castelleres tenen aquest objectiu, és clar, però no totes treballen els detalls previs que cal observar. És aquí quan penso que als factors de territori i d'organització, també hi hem d'afegir el del treball entès com a compromís. L'exemple més palmari en aquest passat 2010 que el compromís dels castellers, en un marc territorial favorable i una bona organització interna, dóna resultats és l'èxit absolut aconseguit en descarregar la torre de 8 neta. Només les catorze persones del tronc d'aquesta torre, més tot l'equip tècnic que les va ajudar, saben les hores de feina que hi han esmerçat. És clar que, el cinquè Concurs consecutiu, pel fet d'implicar absolutament totes les camises i, també, bona part de la societat vilafranquina i penedesenca, potser encara n'és un exemple més clar, potser no tan contundent, però més global.

Aquests dies de festes nadalenques, en els quals he hagut de manllevar unes quantes hores al lleure per pensar i escriure aquest article que em va encarregar el president dels verds, el Miquel Ferret -una persona que també predica el compromís amb l'exemple-, he consultat per Internet la composició de les juntes tècnica i administrativa dels Castellers de Vilafranca. Gairebé hi ha gent per muntar una colla de set! Això demostra que hi ha hagut la visió prèvia de determinar tots els detalls que cal tenir en compte quan es vol ser una colla gran amb aspiracions a ser la millor, i que s'ha pogut trobar persones prou compromeses per ocupar tots aquests llocs. Només hi he trobat una mancança, i m'imagino que és més fruit de dinàmiques antigues encara no revisades, que no pas de concepcions ja obsoletes: hi ha molt poques dones i això, ja en ple segle XXI, és una anomalia.

Bona temporada 2011. Salut!

Assaig de la torre de 8 previ al Concurs. Foto: Raquel Tarrés/CDV

El perquè de la superioritat verda

Joan Ramon Ocaña,
periodista castellonès

Al llarg de la temporada 2010, s'ha constatat un fet que s'anava notant durant tot l'any: l'extrema superioritat dels Castellers de Vilafranca respecte a les seves rivals més immediates, els Minyons de Terrassa i les colles vallenques. I és que no són només els castells que han ofert els penedesencs durant tot el curs, sinó com els han executat, fent fàcil allò que és difícil.

Els perquès

Per què els verds són actualment tan superiors? Primer per la baixada de nivell de les agrupacions vallenques, que el 2010 han signat una temporada bona, però discreta, per sota del nivell que han mostrat els darrers anys, tot i que al seu favor és de justícia destacar que totes dues han arrossegat lesions importants d'alguns castellers de tronc i de canalla. Els Minyons de Terrassa, tot i carregar en la seva diada els 3 de 10, també han evidenciat que encara són lluny de la colla vilafranquina.

Però si als rivals els costa tant mantenir el mateix nivell d'un any per l'altre, per què els de Cal Figarot ofereixen aquestes altíssimes prestacions durant tantes temporades? Les raons són nombroses i diverses: el suport que els ofereix tota la comarca, no només la capital penedesenca; el seu elevat nivell d'assajos, tres dies a la setmana amb molta exigència per a tots els seus castellers; un suprem grau de competitivitat, gaudeixen superant els seus rivals en totes les places; la mentalitat guanyadora, tenen claríssim que volen ser els millors i treballen per ser-ho; una diversificació de la motivació, cada setmana i a cada plaça busquen les raons més diverses per motivar-se novament, i, finalment, la seva privilegiada situació geogràfica, al centre de la Catalunya castellera, que a més, impulsa castellers i canalla d'altres colles i indrets a afiliar-se als verds, buscant militar en la millor colla i créixer personalment participant en les millors i més dificultoses estructures.

Tres diades

El 2010 tres diades han marcat aquesta exagerada diferència entre l'agrupació penedesenca i les seves més directes rivals: Sant Fèlix, en què els van escombrar amb quatre construccions de gamma extra; el Concurs, que van guanyar sense despenjar-se, i on només el petit ensurt que van tenir amb el pilar de 8 va donar un xic d'emoció a aquest esdeveniment biennal, i l'extraordinari colofó de la diada de Tots Sants, la segona millor diada de tota la història, la primera pel que fa a castells completats, i amb la meravellosa torre de 8 neta que era vençuda per primera vegada.

Fent un paral·lelisme amb el Barça, que als verds ja els agrada, se'ls pot comparar perfectament amb els Guardiola boys, «el once de las manitas», deien als esports de Cuatro, perquè la superioritat que mostren davant dels seus rivals és totalment comparable amb la que mostra enguany l'equip blaugrana amb la resta d'equips. Molt hauran de treballar la resta de colles punteres si es volen acostar a la qualitat i nivell dels verds. Potser hauran de fitxar el Mourinho de torn, i fins i tot ni així en tindran prou.

Assaig multitudinari al pati de Cal Figarot. Foto: Raquel Tarrés/CdV

Els perquès de la millor colla del món casteller

Joan Sala Giner
Casteller dels Xiquets de Tarragona

Una vegada finalitzada la temporada 2010, els Castellers de Vilafranca tornen a ser, de manera indiscutible, la millor colla del món casteller. Hom pot tenir la sensació d'estar vivint un *déjà vu*, però a diferència del caire imaginatiu i de somni que caracteritza aquest concepte, els castellers i afeccionats podem sentir en la realitat més pura i amb fets palpables aquest lideratge ininterromput dels verds.

Enguany les cartes mostrades pels vilafranquins són clares i inqüestionables. Entre d'altres podem destacar: més castells de gamma extra que ningú, un espectacular Sant Fèlix, el primer lloc en el Concurs de Castells de Tarragona i l'assoliment per Tots Sants del 2 de 8 sense folre descarregat (fita que ha ultrapassat tots els límits coneguts pel món casteller actual).

Com una colla pot mantenir-se al cim del món casteller durant tota una dècada mostrant temporada rere temporada un repertori tan impressionant de castells?

Quan en el Sant Fèlix de 1995 els Castellers de Vilafranca aconsegueixen descarregar el 2 de 9 amb folre i manilles, no només es treuen una gran espina clavada en el seu orgull sinó que inicien el que serà un ascens meteòric al capdamunt del món casteller, es converteixen en líders indiscutibles de la denominada Segona Època d'Or dels castells i aconsegueixen guanyar, des de llavors, set de vuit concursos de castells de Tarragona.

Els perquès de tot plegat

Hi ha diverses causes: hores d'assaig, raons tècniques, canvi de mentalitat, caràcter dels caps de colla i juntes tècniques, nombre de gent, organització interna de l'entitat, influència de la colla en el moviment cultural i festiu de Vilafranca i comarca, etc. És impossible analitzar-les totes i per això miraré de parlar de les que em semblen més definitives. Anem a pams.

Pel que fa a les hores de treball, els Castellers de Vilafranca probablement van ser una de les primeres colles que va apostar per un canvi en l'assaig tradicional, tant en la divisió de treballs i especialització com en quantitat d'hores.

Mostra de tot això són els diferents assaigs que es duen a terme al llarg de la setmana: de pilar, els generals, els de canalla i en moltes temporades s'ha afegit l'específic de torre. La concentració d'una mateixa

rutina en un assaig multiplica els resultats obtinguts reforçant la tècnica i la confiança necessària dels castellers que formen determinades estructures.

Una mostra clara la trobem en el 2 de 8 sense folre descarregat per Tots Sants. Ha estat la confirmació i l'evidència de que amb un assaig metòdic, estructurat i rigorós es pot aconseguir tot.

A més a més van implicar -i han sabut fer-ho- els seus castellers en l'esforç i intensitat que suposa l'assaig de castells amb manilles i van crear el concepte «galeres», no en un sentit pejoratiu sinó destacant, com no s'havia fet mai, la importància d'aquells que són al peu del castell i que no es veuen a la foto. Una autèntica declaració d'intencions.

Quant a l'aspecte tècnic hi ha dos arguments que ajuden a entendre l'assoliment cada temporada de la majoria dels objectius.

El primer és la quantitat de castells de vuit i mig i de nou bàsics que descarreguen al llarg de l'any, fet que provoca que les vegades que porten a plaça el 3 i el 4 de 8 són poquíssimes. La idea no és tan aquesta, sinó el nivell mínim que assoleixen els seus assaigs.

La segona és el plantejament que fan les diferents juntes tècniques dels troncs que han de configurar els seus gammes extres. M'explico. Hi ha colles que primer fan tota una sèrie de castells amb estructures que tenen com a objectiu assegurar el fet de completar el castell. Els Castellers de Vilafranca intenten que des de començaments de temporada els troncs siguin en un tant per cent molt elevat els definitius. Així, guanyen temps (que avancen a l'assaig) i, al mateix temps, aquests castellers de tronc assoleixen des del principi els castells inferiors.

Pel que fa a l'aspecte ideològic i de mentalitat, l'assoliment d'aquell 2 de 9 amb folre i manilles del 1995, i el comandament de ferro que va instaurar i practicar el Francesc Moreno Melilla va fer que aquella colla que era l'eterna promesa es convertís en una colla que portava grans castells a totes les actuacions i que començava a trencar, sense complexos, molts dels tabús i límits existents fins llavors, i es forjava a si mateixa un caràcter col·lectiu lluitador i guanyador. A més, ja en època del Lluís Esclassans, es va iniciar i completar el mai prou valorat assoliment d'un calendari estable i progressivament interioritzat pel gruix dels castellers. El David Miret, continuant la feina metòdica

i psicològica que feia en les pinyes, folres i manilles, ha aguditzat encara més aquest segell de colla lluitadora, basant-se, això sí, en una incansable i dura feina prèvia als assaigs.

En aquest aspecte psicològic va ajudar moltíssim la consecució del pilar de 6. Aquest espadat va ser clau en la recuperació del 4 de 8 amb l'agulla, del pilar de 7 amb folre i del decimonònic pilar de 8 amb folre i manilles, estructures de les quals van ser gairebé els únics dominadors.

Per acabar, ja en el context estrictament casteller, s'ha d'apuntar també que un dels aspectes que comporta ser la primera colla del món casteller és ser colla receptora de molts castellers de tronc i de pinya que volen millorar les seves aspiracions personals. Ho comento des d'un punt de neutralitat però reiterant que l'arribada de castellers ja preparats i bregats en les seves respectives colles aporten més elements positius que negatius.

Empresa cultural

Com a entitat, els Castellers de Vilafranca han anat transformant una agrupació dedicada únicament als castells en una mena d'«empresa cultural» (ho dic amb admiració i entenen que són un bon exemple) referent no només a la seva ciutat, sinó també a la resta de la comarca i del país.

L'estructuració interna en grans àrees amb una especialització i un gran equip de treball fa que l'organització continuï d'actes i activitats, la presència continuï dels verds en els mitjans de comunicació i en molts dels grans esdeveniments hagi relacionat la colla amb moltes zones de l'estranger. Tot això té com a punt culminant el viatge a Xile del 2008 i el que pot ser el viatge a l'Índia el 2011. Com a nota informativa, els verds han realitzat més d'una cinquantena d'actuacions internacionals des del 1995 amb tot el que això comporta: motivació, entrada de castellers nous, sentiment de pertinença, etc.

Segurament, es podrien escriure planes i planes, però jo resumiria la metamorfosis i el lideratge continu dels Castellers de Vilafranca en aquests conceptes: treball, metodologia, caràcter guanyador i internacionalització de la colla.

Ens trobem davant la millor colla de la història dels castells? És molt possible.

Sóc FAN de submergir-me en la natura

Estany de Sant Maurici. Pirineus de Lleida.

sóc FAN
DE CATALUNYA
www.fansdecatalunya.cat

**Generalitat
de Catalunya**

Busquem guanyadors?...

Em conformo d'haver trobat bons castellers

Mourinho versus Guardiola

Biel

Desconec si les nombroses cares noves que s'han vist per Cal Figarot el 2010 són fruit o no de la campanya «Busquem guanyadors!» que la colla va desplegar durant una bona part de la temporada passada (si és així, felicito els promotors de la iniciativa) i sóc ben conscient que tota publicitat ha de presentar com a capçalera un eslògan que cridi l'atenció i “enganxi” el receptor a qui es dirigeix (i el que ens ocupa compleix el requisit), però, un cop fetes les dues consideracions prèvies, no em puc estar de completar la impactant afirmació que encapçalava la campanya amb un afegitó, molt menys cridaner, per bé que, a la llarga, més beneficiós per a la colla, en el cas que es compleixi.

Els guanyadors, per essència, només busquen això: guanyar. No cal dir que són competitiu fins al moll de l'os i, per tant, el grup n'aprofitarà la força, les ganes i la dedicació que esmerçaran a fi d'aconseguir el seu màxim objectiu (a risc, però, que de vegades els mètodes que practiquin no coincideixin amb el tarannà del col·lectiu). Això sí: la mateixa energia que bufa a favor sempre que se satisfaci l'única ambició que els motiva (és a dir, mentre es guanya), es capgira sobtadament si desapareix la raó per la qual aparentment treballen en favor del bé comú. Aleshores, els guanyadors se'n van a sadollar la seva

ansietat en altres topants o en activitats diferents. En futbol, José Mourinho és un guanyador.

Hi ha una altra manera d'entendre una activitat col·lectiva (com els castells o com el futbol), segons la qual, sense deixar de costat la recerca dels millors resultats, es concedeix la mateixa importància (o més) a la preocupació per arribar a l'excel·lència, a la voluntat de fer tan bé com sigui possible allò que es fa, sense haver de marcar comparances amb ningú altre que no sigui amb un mateix (encara que això no garanteixi ser el primer indefinidament). Els partidaris de seguir aquesta manera de fer creuen en el compromís amb el grup (imprescindible perquè aquest sigui sòlid i resistent a possibles maltempsades) i assumeixen com a propis valors que van més enllà de l'activitat concreta que practiquen (com, per posar un exemple, el respecte pels rivals). Tornant al futbol, el Pep Guardiola exemplifica tals postulats i, parlant de castells, un bon casteller s'hi troba més a prop que no pas dels descrits unes ratlles més amunt.

No sé si els nous castellers de camisa verda s'han apuntat a la colla només per guanyar o han vingut per altres raons. Sigui com sigui, i pensant en el bé de la colla, em conformo si, buscant guanyadors, hem trobat uns bons, excel·lents, castellers.

Foto: Jordi Galtés

Artur de Sanguenís

Patriarca d'una nissaga de castellers

Gàltix

«En l'inici de la colla hi havia una figura central i indiscutible que era l'Oriol Rossell»

Artur de Sangenís i Alsina és un casteller de primera hora dels Castellers de Vilafranca. Llicenciat en dret per la Universitat de Barcelona, ha estat un reconegut advocat que ha voltat per tot el món, des de l'Iran fins al Iemen, des del Paquistán fins a Nova Zelanda, des de Kuwait fins a Vilafranca. Un dissabte a la tarda fem cap a casa seva, al centre mateix de la vila, al carrer de Santa Maria. Només d'entrar-hi, et fa l'efecte que ets en un museu. Tot és ple de records, de tresors, de centenars d'objectes interessants i curiosos: des d'una mostra de destrals prehistòriques i peces de sílex o fragments de ceràmica sigil·lata presentats en vitrines que semblen fetes a l'ús, fins al primer llum de gas que es va encendre als carrers de Vilafranca, passant per retrats d'avantpassats, armes de tota mena (espases, sabres, escopetes, fusells, pistoles...) i fins i tot un cocodríl dissecat.

Un cop feta una visita ràpida (si fos pel nombre d'objectes exposats encara hi fórem ara), ens asseiem en unes cadires carregades d'història, en un racó d'una sala de sostre alt, parets fosques, pacients, i vitrines atapeïdes. Rendim visita (en aquest marc, permeteu-me que ho digui així) l'Eloi, el Biel i qui signa aquest escrit. De seguida la conversa s'enfila pels primers anys de la colla, aquell llunyà 1948, i jo, humil espectador, escolto.

Ara l'Artur de Sangenís, tal com ens diu ell mateix, té 82 primaveres a sobre i recorda els castells de les primeres actuacions, en què va pujar a terços, començant per la celebèrrima de Sant Cugat Sessgarriques. Avui la saga familiar continua fidel als castells i a la camisa verda en les figures del fill i de la néta, la Marta, que també puja, tot i que uns quants pisos més amunt. Fa uns anys també havia pujat una altra néta, la Mònica, que va arribar a fer castells de vuit de de nou.

Com i quan neix la vostra afició als castells?
«L'afició pels castells té un comú denominador que ens agafa a tots els vilafranquins sense excepcions. Des de petit havia seguit els castells que es feien per la Festa Major i havia vist algun vilafranquí pujant-hi, i concretament l'Oriol Rossell, que anava de *guest star* en castells d'alguna altra colla abans del 48. Aquell any se sentia a parlar per la vila de si es faria una colla o que es farien proves de castells. Un dia em vaig trobar un bon amic meu, el Josep Maria Santacana, Tiburón, que em va comentar que els que preparaven tot això havien parlat de mi».

I com va anar?

«La meua trobada amb el Tiburón va ser els primers dies de setembre del 48, just després de la Festa Major. Vaig anar a una assajos i

«Darrere d'aquesta figura (de l'Oriol Rossell), hi havia una gent, també molt implicada, que va aparèixer en el cercle inicial de la colla. Era gent molt pròxima que es necessitava com a suport i per donar l'opinió»

seguidament ja vam actuar a Sant Cugat, el 14 del mateix mes. La meua amistat amb el Tiburón venia, com sempre he dit, del fet que a Vilafranca els hereus hereten, entre altres coses, les amistats dels pares. El Tiburón i jo ens coneixíem de feia temps. Ell m'ho va comentar perquè jo tenia bona planta per fer castells, i per això m'ho va proposar. La gent em tenia molt vist perquè jo em passejava per la vila dalt de cavall».

I va començar a fer castells...

«Doncs, aquella mateixa nit de la trobada ens vam reunir una colla al Trèvol, un bar que hi havia al costat del passatge d'Alcover (*actualment hi ha La Llar de la Vila*). A la primera també s'assajava al pati de butaques del teatre de l'Agrícola i, ja de cara a l'hivern, al Coro».

Qui formava aquest primer nucli de la futura colla?

«Un primer nucli el formaven alguns membres del VAC i contertulians del Trèvol, però la fundació de la colla no va anar lligada

només a aquest grup. Estem parlant de dotze o quinze persones, la primera vegada que ens vam reunir. Tal i com he dit abans, alguns ja es trobaven en aquestes tertúlies, però no eren una colla d'amics, sinó que hi havia gent de diferents entorns. Jo tenia més amistat amb el Josep Maria Santacana, el Cintet, l'Oriol Rossell o l'encarregat del Martí dels autos, que va venir un parell de dies i quan va veure de què anava la cosa ja no va tornar. També hi havia gent que jo no coneixia».

Era un col·lectiu que pertanyia a un mateix estrat social?

«No, era un grup variat. Hi havia gent de tot. En un principi es va donar l'aire que era un grupet una mica selecte, però això va durar vint-i-quatre hores com a màxim, si és que algú s'ho va creure. Havíem de fer mans i mànigues per reunir-nos. El boca-orella va anar formant el grup, tot i que de vegades es presentava algú que no tenia les aptituds físiques ni psíquiques per fer castells».

«En aquell nucli inicial de la colla hi havia gent de tota mena: aquesta és la gràcia dels castells. Aquí no hi ha distincions de res, de cap classe»

L'Artur de Sangenís, fent de terç en una de les primeres actuacions de la colla. Foto: Família de Sangenís

L'Artur amb la seva esposa Montserrat, la seva néta Marta i el seu fill Ignasi. Foto: M. Ferret

«La veritat és que, quan vam començar, no ens hauríem cregut que els Castellers de Vilafranca haguessin seguit el camí extraordinari que han fet i tinguessin el prestigi que tenen actualment»

Però abans ja s'havien reunit, ja es trobaven?
«Abans d'aquesta reunió-assaig a què vaig anar, jo no recordo ni havia sentit mai que n'haguessin fet cap altra, de trobada».

Qui portava la batuta?

«La batuta i l'únic que sabia de què anava la cosa era l'Oriol Rosell. Passa una cosa: jo havia vist molts castells, però, si em deies com m'havia d'agafar o com m'havia de col·locar, no ho sabia perquè no n'havia fet mai. L'Oriol donava les instruccions i les pautes de com anava tot plegat. Era el veterà. Ja he explicat que havia pujat en castells d'altres colles».

Recordeu alguns noms?

«Hi havia l'Oriol Rossell, l'Insensé, el Tiburón, el Paco Barbero, el Pere Anton Casanelles (el Cintet). A la primera sortida també hi havia el Paganini, el Rauet. Dels altres, no me'n recordo».

Com s'organitzava aquell nucli inicial de la colla?

«Tal com he dit, en l'inici de la colla hi havia una figura central i indiscutible que era l'Oriol Rossell. Vist des de la persona que està involucrada i a qui s'atorga una autoritat, jo no he reconegut a ningú més que a l'Oriol. Darrere d'aquesta figura, hi havia una gent, també molt implicada, que va aparèixer en el cercle inicial de la colla. Era gent molt pròxima que es necessitava com a suport i per donar l'opinió».

Qui eren aquestes persones?

«Podríem dir que hi havia dos grups diferenciats. D'una banda el Garsa i el Sol, que assessoraven. Eren castellers de primera línia involucrats en aspectes tècnics de la colla ja que, per exemple, et corregien si no tenies una bona posició. Recordo que el Garsa em feia cada crit: "Llivi, els peus!", em deia perquè els posés més endavant. Eren persones que tenien un bon nivell d'entrenament. Per una altra banda, hi havia altres persones que també venien, observaven i donaven la seva opinió. Eren aficionats que participaven en les tertúlies, però no eren dins l'entorn més immediat. Veient-ho des de fora, exposaven el seu parer i donaven consells. Avui en dia podríem anomenar-los afeccionats que van a fer pinya, tot i que alguns no en feien. Com que els agradaven els castells, discutien la jugada. Era una aportació que feien a la col·lectivitat i assessoraven la colla. D'aquests, recordo els noms del Valero i el Cusiné. El primer era un propietari de Sabanell que tenia una gran afició als castells. Per això una de les primeres actuacions va ser a Sabanell. Ell era més gran que nosaltres. El Cusiné tenia un bagatge casteller familiar i una relació d'amistat amb l'Oriol Rossell. Per això, feia comentaris o aportava el seu punt de vista. En definitiva era una relació pròxima d'assessorament».

Us en recordeu, de la primera sortida a Sant Cugat Sesgarrigues?

«Hi vam anar amb el camió del Buisan de la Fruita. Jo tenia bona relació amb el capità de la Guàrdia Civil de Vilafranca. Vam demanar-li permís per anar a la sortida dalt del camió i aquest senyor ens va posar una multa de cinc duros en data del dia següent perquè poguéssim anar a Sant Cugat amb camió. El capità de la Guàrdia Civil em deia: "usted me está creando cada problema..", però tenia bona voluntat. Recordo que, al camió, hi anava un noi prim que pujava amb mi a terços. No en recordo el nom. Anava davant meu i de cop vaig veure que treia del sarró un pa de quilo obert pel mig i ple de verdura i se'l va cruspí així com qui es menja un entrepà. Va durar molt poc temps a la colla. Hi havia gent d'un nivell econòmic limitat, persones fantàstiques, estupendes, però no eren uns elements destacats de la societat. Ja he dit que en aquell nucli inicial de la colla hi havia gent de tota mena: aquesta és la gràcia dels castells. Aquí no hi ha distincions de res, de cap classe».

Vau pujar en aquella primera sortida?

«Era el segon del pilar de la dreta de la famosa foto dels dos pilars davant de l'església. Davant meu, el segon del pilar de l'esquerra és l'Oriol Rossell, però de la resta de l'alineació, no me'n recordo».

Quines altres anècdotes us vénen a la memòria, d'aquestes primeres sortides?

«A Vilafranca, hi havia una paleta a qui anomenaven el Pros Mill i amb aquest vam anar a Moja. Era la tercera sortida de la colla. Estàvem fent un castell i a mi em va fallar el peu esquerre: se m'escapava. I aquest home, que tenia una gran força, em va agafar el peu i me'l va tornar a posar a lloc. En aquests primers temps de la colla, hi havia bona predisposició, ganes i una mica de por, perquè lògicament quan un es posa en una cosa d'aquestes hi ha una certa recança. A Sabanell, encara hi vaig anar, però a la sortida de Sant Marçal no. L'any següent, per la Festa Major, ja no hi era, ni fent castells ni a la pinya perquè estava convalescent d'una malaltia que vaig patir».

Com us anomenaven?

«El meu nom de guerra era el Llivi, com el nom de la casa de l'avi, a Pacs».

Quina canalla pujava en aquells primers castells?

«A les primeres sortides era canalla del Vendrell. No sé qui els anava a buscar. Recordo que n'hi havia un, un individu petit físicament, que quan pujava per darrere l'esquema, et clavava una cosa rara; notaves com unes punxades. Resulta que el noi et duia un plat d'alumini amagat a la faixa i, quan acabava el castell o l'actuació, el passava

Pilar de 5 davant de la casa de la família de Sangenis. Diada de Sant Miquel del 2008. Foto: Raquel Tarrés/CaV

Moment del rodatge d'un documental de la televisió alemanya. Foto: Miquel Ferret

entre la gent del públic. També recordo que als assaigs no teníem canalla, perquè els del Vendrell no podien venir a Vilafranca i un noi prim i gran feia d'enxaneta, era el Queraltó de Cal Lero de la carn».

I què ens podeu explicar del color de la camisa?
«Jo vaig portar sempre la camisa de color rosat de la colla, mai cap altra».

Fins quan vas venir a la colla?
«Vaig estar-hi poc temps. Estudiava dret i estava de passant del bufet Balaguer Ribes. Et lligava molt, això d'estudiar i treballar a Barcelona. Ho vaig estar allargant temps i més o menys vaig participar-hi fins ben entrat l'any 1951. L'any següent, però, ja no era a la colla. Les ganes hi eren, però per la feina no podia. Després, a través del meu fill i sobretot de la meva néta, he tornat a aproximar-me a la colla i a seguir les gestes del dia a dia».

Quina relació té amb la colla actual?
«Ara segueixo la colla a través de la meva néta. Sobretot aquesta última època d'or. El dia del 3 de 10 vaig deixar el bastó a la meva dona i vaig anar a fer pinya».

Què sent un avi cofundador dels Castellers de Vilafranca quan veu un fill i una néta formant part d'una colla com la que tenim avui en dia?

«Una il·lusió immensa... i sobretot sorpresa, perquè la veritat és que, quan vam començar,

«El que dóna l'autèntic valor a la vida i als castells és l'esforç i aquest implica risc. No he tingut mai por que la meva néta pugés als castells: hi ha altres riscos molt pitjors a la vida»

no ens hauríem cregut que els Castellers de Vilafranca haguessin seguit el camí extraordinari que han fet i tinguessin el prestigi que tenen actualment. Ja se sap que l'èxit té molts pares i el fracàs és orfe».

I quan, des del balcó de casa vostra, veure la néta fent el pilar de cinc d'home-natge a l'avi?

«És difícil d'explicar-ho perquè són sentiments i els sentiments pertanyen a la intimitat. És el mateix que em va passar quan uns japonesos em van fer una entrevista i em van preguntar com podia veure impassiblement que tres generacions de familiars fessin castells i si no em feia por el risc que hi havia en els castells. Jo els vaig contestar que el risc és un factor que es troba en la vida mateixa. Si traïem aquest component de la vida, aquesta gairebé deixa de tenir sentit. El que dóna autèntic valor a la llum és la foscor. El que dóna l'autèntic valor a la vida i als castells és l'esforç, i aquest implica risc. No he tingut mai por que la meva néta pugés als castells: hi ha altres riscos molt pitjors a la vida. Ho veig amb un gran entusiasme».

Per acabar, del Vendrell o de Valls?

«No tenia cap preferència, però et diré que més del Vendrell per proximitat penedesenca i perquè el meu avi va triar treballar de jutge al Vendrell. Són aquestes rares afinitats de la vida».

Acabant la xerrada, vam comentar que la història té situacions ben curioses ja que, cinquanta anys més tard d'aquell 1948, quan la colla va celebrar el mig segle, es va repetir aquella experiència d'anar amb camió a Sant Cugat Sesgarrigues. S'hi va anar amb dos camions moderns i immensos, però, després de conèixer l'anècdota del capità de la Guàrdia Civil d'aleshores, el que resulta ben curiós és que, el 1998, també es va haver de demanar permís a la mateixa Guàrdia Civil i, igual com el 1948, la resposta va ser que ens havien de dir -i ens deien- que no, però «facin i que no es noti».

Finalment, no voldria acabar aquest escrit parlant dels inicis de la colla sense tenir un especial record pel primer cap i fundador, l'Oriol Rossell, que va morir després de dur a terme l'entrevista.

Amunt Verds!

Ricard Rafecas i Lluís Giménez

La història comença quan el president, Miquel Ferret, demana al Ricard Rafecas que escrigui la lletra d'un himne per a la nostra colla i al Lluís Giménez que la musiqui. Rafecas accepta l'encàrrec i de seguida pensa en una mètrica clàssica que es basi en els valors genuïnament castellers -força, equilibri, valor i seny- que s'atribueixen a Anselm Clavé i treballa en quatre estrofes de cinc versos heptasíl·labs amb rima ABAAB forçant cadascuna d'elles a un dels quatre valors esmentats. La tria d'aquesta mètrica no és debades ja que el seu autor pretén homenatjar així el seu germà bessó, el Jaume, ja que ell és qui als anys 70 va fer de pont entre els veterans grallers que s'extingien -Merenguet, Vidal i companyia- i va ser el mestre de la nova fornada de grallers joves de Vilafranca. Com ha fa? Doncs amb la mateixa mètrica que va fer servir Jaume Rafecas per confegir l'himne de la penya ciclista «Amics del Penedès», amb una lletra que posteriorment va musicar el recentment traspassat músic alemany Bernat Rövenstrunck.

Les trifulgues de la confecció de l'himne dels Castellers de Vilafranca

Ser un de sol

Sentada la mètrica, a la tornada es busca repetir el nom dels Castellers de Vilafranca amb la voluntat d'animar tota la colla a continuar treballant en el futur com hem fet en el passat. I pel que fa a les estrofes, a la primera es fa servir la metàfora de foradar el cel per donar a entendre el sostre que hem aconseguit gràcies a tants anys de fer castells i a fer-ho tots units. A la segona, rimant amb el valor 'equilibri' s'hi demana que ningú no se'ns desfibri volent expressar el desig que ningú no prengui mal i, al mateix temps, s'hi fa un homenatge als grallers, sovint oblidats de la gesta castellera. A la tercera es pretén fer palès que no totes les colles basteixen folres i

Lluís Giménez a l'estudi de gravació. Foto: Arxiu CDV

manilles, i s'hi vol homenatjar les famílies senceres que formen part de la nostra colla i, sobretot, l'aportació e la dona als èxits aconseguits. A més, s'hi vol homenatjar tots els grups que tenim -Palmera, Galeres, Xulos, Talibans, Quintillos, Arreplegats, Puretes, Comando, entre d'altres- amb la intenció de destacar que cadascú sap perfectament fer el seu rotllo i, a l'hora de treballar conjuntament, ser un de sol i remar en la mateixa direcció, cosa que no passa sempre al nostre país. A la quarta estrofa s'hi vol retre homenatge a tothom -'dels baixos als enxanetes'- destacant el tronc de ferro que hem aconseguit bastir a base d'entrenar més que ningú, al fet integrador de la colla, amb gent de tots colors -'d'esquerres i de dretes'- i, finalment

i sobretot, s'hi vol subratllar i aplaudir la valentia de la canalla, aquests nens i nenes que coronen tots els castells de color verd.

Feta realitat la idea inicial, l'autor va sotmetre la lletra a diferents parers de castellers de la colla i es va considerar adient de parlar també de Sant Fèlix, de la plaça més casteller, del Penedès i del nostre país, idea a partir de la qual van sorgir les dues darreres estrofes -iguals en síl·labes i amb rima ABAB però de quatre versos en lloc de cinc- en què a base de metàfores com ara la vinya de mans que fan els penedesencs que s'afegeixen a la pinya o l'aleta de Catalunya com a objectiu final, hom va convenir que el text estava quadrat.

Ricard Rafecas, autor de la lletra de l'himne de la colla. Foto: Fèlix Miró

Tonada festiva

Un cop feta la lletra, Lluís Giménez va ser l'encarregat de posar-hi la música. Giménez va desestimar la possibilitat d'escriure una música solemne, cerimonial, més pròpia d'un himne en el sentit clàssic, i es va decantar per una tonada més aviat festiva, que convidés a la celebració, segurament encomanat del bon moment que, des de ja fa temps, vivim els Castellers de Vilafranca. Així doncs, la música

és d'estil pop, amb una tornada fàcilment identificable, i també amb la llicència que Giménez es va prendre afegint a la lletra uns cànctics amb les vocals «eo» com els que es podrien cantar a plaça després de coronar un gran castell.

L'himne conté parts molt característiques del Toc de castell, com l'aparició del timbal interpretant en diversos moments el ritme propi de la pujada dels pisos, i la gralla que, amb alguna modificació rítmica, entona l'Entrada de la música dels castells. Joan Reyes, graller de Els Vernets -una de les colles que acompanyen habitualment els verds- en va ser l'interpret. De forma més camuflada, en diversos moments de la cançó, la melodia segueix un arpeggi (si-resol) molt significatiu del Toc de castell. Giménez va escriure una mateixa música per a les estrofes que parlen de «força, equilibri, valor i seny», i una melodia diferent per als versos que parlen del Penedès i del país. De fet, Giménez va demanar a Rafecas, en el moment que es va decidir afegir aquest fragment del

text, que fos de mètrica diferent a les altres, tot plegat amb la intenció de buscar més varietat en el conjunt. Finalment, els autors i la junta dels Castellers de Vilafranca van decidir encarregar a Farners Puente, solista de la Banda del Drac -orquestra que ha amenitzat en força ocasions el sopar de la colla- que posés la veu de l'himne, tasca que va acceptar amb molta il·lusió des del començament i que va resoldre amb excel·lència.

* KUKRI

Donant
s u p o r t
als Castellers
de Vilafranca

For The Team

Kukri Sports SL - Tel.: 902 550 744 - Contacte: leo.pereira@kukrisports.com

Nova camisa 2010

Toni Bach

Aquesta temporada la colla ha estrenat una nova camisa, innovadora però a la vegada fidel a la tradició, dissenyada específicament per a la pràctica dels castells

Aquest any hem estrenat nova camisa. Per què? Senzill, s'havien acabat les existències. Igual que van fer equips directius anteriors hem decidit fer un pas endavant. Sense anar més lluny, l'any 1997 teníem una camisa de roba de quiròfan, molt dura ja que s'ha de rentar moltes vegades, però de poca qualitat i baixa transpiració. Aquell any vam estrenar camises de cotó 100%. Els que hi entenen diuen que, juntament amb el lli (que és massa car), és la roba més còmoda. Es va sentir de tot: que feien massa calor(?), que relliscaven (totes les camises, quan les estrenem, rellisquen i per això és bo fer-hi unes quantes rentades), que no eren còmodes, que per què canviàvem la «de tota la vida», que encara cauran els castells per culpa de la camisa... Us sona? Doncs és la que hem portat fins a dia d'avui.

Tenim clar que, si es fan canvis, aquests han d'aportar millores. Es va buscar una empresa especialitzada en roba per fer esport: KUKRI. Els vam explicar les nostres necessitats, principalment de duresa i transpiració. La primera mostra que ens van presentar us puc assegurar que complia la condició de ser dura amb escreix. Crec que hauríem pogut remolcar un camió amb aquella camisa. Ara, després d'utilitzar-les anant a córrer una hora, vam comprovar que no complien la segona premissa: la suor regalimava per dins de la camisa. Posada a sota una aixeta, comprovaves que l'aigua no traspassava. Es va decidir fer-les de cotó 100% ja que hi ha dies que ens posem la camisa des d'abans d'esmorzar fins al vespre i hi hem d'anar còmodes. El tema del cordat de tipus polo, estètica a part, és per fer una peça més resistent, ja que moltes vegades els botons salten quan s'estira la camisa.

Les proves fetes a l'assaig del reforç a l'espatlla van ser molt positives. No tan sols donaven comoditat al casteller que la portava, sinó que el que anava a sobre notava més superfície de suport. A la planta dels peus és on tenim més sensors per equilibrar-nos, no són tan precisos com l'oïda o la vista però n'hi ha més quantitat, com més superfície, més equilibri. Perquè la camisa fos més fresca, es va posar una roba molt més transpirable a sota els braços. Un cop estrenada per la colla, hem comprovat que hi ha coses a millorar i s'hi està treballant perquè la propera remesa sigui millor.

Cinc de vuit amb l'agulla, innovació i tradició?

Jaume Grau i Enfruns

La passada diada de la Mare de Deu d'Agost els Castellers de Vilafranca van portar a la plaça de la Bisbal el 5 de 8 amb l'agulla, una estructura composta nascuda de la innovació de la colla vilafranquina.

El 5 de 8 amb l'agulla descarregat a Festa Major de La Bisbal del 2010. Foto: Fèlix Miro

Sap greu però aquesta superba construcció -més bonica o més lletja- ha estat desvalorada per part del món casteller, des del de les zones tradicionals fins a les noves colles, per ignorància i desconeixement. Hi ha qui ha parlat de tradició per menystenir aquest castellàs, tot dient que es tracta d'una invenció. Altres han adduït banalitats encara més absurdes com aspectes estètics que són meres subjectivitats. El que queda clar però, és que es tracta avui per avui d'una estructura solament a l'abast dels de Cal Figarot, i això crea encara més distància amb la resta de colles.

Cal dir, ja d'entrada, que totes les estructures castelleres, tant les simples que solament tenen una aleta per completar-se com les compostes amb més d'una aleta, han estat inventades per les colles en cada moment més o menys dolç dels més de 200 anys de castells. Cada un dels castells que avui es fan són fruit de la innovació i del grau tècnic assolit per les colles que els han donat a llum. La tradició es crea a cada moment, i en tota la història dels castells hi ha hagut estructures que van néixer en l'esplendor dels castells i s'han perdut o deixat en l'oblit quan va venir la decadència dels castells.

Tots els castells són un invent i són entre ells igualment tradicionals en funció de la tècnica usada per completar-los, no per les estructures que els formen. Els castells com els coneixem són una tècnica usada per assolir-los -diferent per exemple de la dels Govindes-; en cap cas són un conjunt d'estructures immobilitzades per una suposada «tradició».

Com a exemple del comentari precedent, podem parlar de construccions com el 9 de 7 i/o de 8. Uns castells que en el seu moment es van fer; que es van deixar de banda durant més de cent anys fins a tornar-los a plantejar

És xocant que determinada premsa de manera interessada el catalogués com a «divertimento» o que des del Concurs de Castells de Tarragona se l'hagi ignorat de manera volguda

i que van ser fruit del seu moment històric. Recordem que l'estructura de nou va ser recuperada en el seu moment pels Castellers de Vilafranca ja fa força anys, i que ho van poder recuperar solament quan van tenir prou potencial casteller per plantejar-s'ho. Poc a poc s'hi van anar afegint altres colles fins a complicar l'estructura pujant-la un pis, encara que sigui amb la manera simplificada dels tres enxanetes.

Hem de tenir en compte que aquest potencial que porta a la recuperació de castells, provoca també que es produeixin innovacions, i és desitjable que així sigui. És el cas del tres amb l'agulla que el 2006 passa a ser de vuit, però que no es veu emulada per altres colles fins al 2008, i s'hi van acabar afegint les colles vallenques, Minyons i Mataró. Volia deixar aquest extrem absolutament aclarit, perquè s'entengui que el 5 de 8 amb l'agulla que els de la camisa verda ja havien estrenat a Reus l'octubre de l'any 2009 no té ni més ni menys que el mateix estatus que qualsevol altre castell dels que avui són comunament realitzats a les places i que, si les altres colles encara no el fan, és perquè simplement encara «no hi arriben». Clar i ras. És insòlit que des de determinats àmbits de colles s'hagi menysvalorat aquest castell, com si no tingués cap mena de dificultat tècnica. És xocant que determinada premsa de manera interessada el catalogués com a «divertimento» o que des del Concurs de Castells de Tarragona se l'hagi ignorat de manera volguda.

Dit això, què em diríeu si us diguéssiu que els Castellers de Vilafranca no van ser els primers a fer aquest castell i que té l'origen en el cor de la segona florida de la primera època d'or dels castells al segle XIX? Anem a pams. L'industrial i escriptor vallenc Francesc Blasi i Vallespinosa en el seu llibre «Els Castells dels Xiquets de Valls» -encara llibre de capçalera de castells a Valls i arreu del món casteller-, just quan parla del mític i encara lloat pels vallenques de l'actual colla Vella, pilar de 8 del *Janillo*, diu textualment parlant del 1884: «...Es feren a Valls el cinc de nou per part de la Colla Nova...La Colla Vella feu el cinc de vuit amb dues enxanetes distribuïdes com en dos castells, tres de vuit i dos de vuit combinats. Cinc de vuit, amb el pilar de sis al mig...». Francesc Blasi va publicar aquest llibre per primera vegada el 1934, encara no cinquanta anys més tard que quan aquests castells es van fer, i, tot i que avui aquest passatge ens pot causar una certa raresa, no en fa cap esment, d'estranyesa, pels «castells diferents» que esmenta i que es feien als anys 30 del segle XX. Ens assenyalava que recull aquestes dades

de la crònica i apunts del prevere de Valls i antic casteller, Mn. Pau Jové, de renom «Lo Cel», per tant ens trobem davant els apunts d'algué que coneixia els castells i sabia el que es deia i que cal tenir molt en compte. Si analitzem detingudament el que ens diu el text ens adonem que aquesta construcció va ser feta com a resposta al 5 de 9. En conseqüència no va ser considerada per la colla que el va fer com una estructura baladina ni com a castell per passar l'estona. I segona, que, sense saber exactament com la feien, molt segur que era molt similar a l'actual però amb dues enxanetes i, per tant, més simple que la que fan avui els Castellers de Vilafranca. Encara que aquesta darrera afirmació és una deducció especulativa.

La dècada dels anys 80 del segle XIX és una dècada prodigiosa per als castells, i com a dècada prodigiosa viu una florida de tota gamma de construccions castelleres i estructures com hem vist. El 1880 hi ha castells de nou per part de les dues colles de Valls en una ciutat llunyana de l'àmbit casteller com la llavors encara Vila de Sants i es parla de molta competència a «La Veu de Catalunya». El mateix 1880, també a la publicació esmentada anteriorment s'indica

que a Vilanova, per la diada de la Mare de Déu de les Neus, hi farien «la torre de nou pisos, y pot ser la de deu». Un anunci del que es rumorejava un castell de deu pisos. A Vilafranca es feia el 1880 una excepcional festa major amb pilar de 8 del *Janillo* i altres castells i proeses com el nou de 7, el pilar de 6 sense mans del segon al terç i caminant, el 3 de 8 aixecat per sota i d'altres construccions que ja s'han explicat a bastament en altres articles...

Dic això perquè solament deu anys més tard del nostre 5 de 8 amb l'agulla, els castells de vuit escassegen fins a desaparèixer al tomb del segle XX. El 1894 ja no hi ha castells de nou, el 1902 el 4 de 9 és una raresa. És el que coneixem com la Decadència, els motius de la qual han estat a bastament estudiats i que no s'escapa que abordem avui. En aquells anys ja no es parla ni tan sols de 3 de 8 com a realitat i el 5 de 8 ja és oblit; però no solament, del 5 de 8 se'n perd memòria, si no que el 5 de 7 també ha desaparegut. Recordem que el 5 de 7 va ser recuperat just el 1931 per les Festes de la Candela i no s'havia fet des de finals del segle XIX, i que el 4 de 7 amb l'agulla es va recuperar el 1927 i no s'havia fet des del 1908. El 5 de 8 arriba el 1969 i descarregat el 1981, i ja no diguem res el 4 de 8 amb l'agulla, que no s'assolirà de manera plena fins que és plantejat pels Castellers de Vilafranca el 1995, tot i algunes temptatives més anecdòtiques que res des del 1970.

Si això és així, entenem perfectament ara per què no va perdurar el 5 de 8 amb l'agulla ni cap colla s'ha atrevit a fer-lo fins ara, i, a més, amb una sola enxaneta. Avui es tornen a donar les condicions de colla -potencial i domini de la tècnica- per fer aquestes construccions. I els Castellers de Vilafranca tenen aquesta condició de colla i tècnica. Com a conseqüència el salt ha estat possible.

És obvi, doncs, que avui que tenim una bonança castellera important sigui la colla que encapçala per més de quinze anys el mon casteller la que marqui el ritme de les construccions que es fan a plaça, imposant els pilars i els castells de base mixta com a distinció, a més dels castells amb manilles, sense renunciar a cap estructura i a pujar pisos i treure folres. Tingueu per segur que tard o d'hora aquest 5 de 8 amb l'agulla, -o amb el pilar que li diuen els vallenques i tarra-gonins-, el veurem intentar pujat un pis. I és que la vitalitat actual dels castells demanda nous reptes. Recordeu que aquest és l'únic «invent i divertimento» de la tradició de fer castells: fer el millor que es pot fer i se sap en cada moment. I qui pretengui una altra cosa s'enganya i ens enganya.

Primer 5 de 8 amb l'agulla descarregat a Reus el 9 d'octubre del 2009. Foto: Manel Balaguer

Igual com en altres temporades, el 2010 també ha estat un any en què la colla ha visitat molts llocs d'aquest cada vegada més petit i globalitzat món. Hi ha hagut viatges en què ha participat tota la colla, en uns altres només s'ha desplaçat una petita delegació i fins i tot n'hi hagut en què només han viatjat els joves. Tot amb un únic objectiu: donar a conèixer els castells i els Castellers de Vilafranca a tots els racons del món.

Els verds al país dels càtars

Josep M. Feliu

Nova croada castellera a Occitània -després del pas per la zona el 1991-, aquest cop amb els busos personalitzats. El dia de Sant Jordi els Castellers de Vilafranca visitaven Tolosa un altre cop. Si bé els efectius no arribaven al centenar, van fer una bona feina, arribant a descarregar el 4 de 7 amb agulla, un castell que mai havien vist en aquelles terres. I si molts es pensaven que aquell dia es quedarien sense rosa, es van quedar sorpresos amb les que regalaven a les carpes de l'Agència Catalana de Turisme, que feien difusió del nostre país per terres franceses, i ens portava fins allà com un dels millors ambaixadors dels catalans pel món. Per acabar d'arrodonir-ho, de les quatre actuacions previstes, tres es feien a la plaça de Sant Jordi. Per informar del nom dels carrers de la ciutat, hi ha una placa en cada idioma (occità i francès). Les dues primeres actuacions, divendres a la tarda, van servir d'escalfament a les del dia 24. El dia estava ennuvolat, i la plaça i tota la ciutat semblaven adormides. La primera actuació, amb la torre de 6, el 3 de 7 i el vano de 5, i la segona amb el 3 de 7, la torre de 6, 3 pilars de 4 i pilar de 5, van anar secundades per músics medievals de Girona i nans de Roquetes (Tarragona).

Els dos autocars anaven plens d'incondicionals, veterans, joves, canalla i pares, que fins i tot estan disposats a viatjar sis hores per fer castells de set. I és que el 2010 era any de Concurs de Tarragona, i calia anar fent camí. El 2010 els verds vam recordar que, pel Sant Fèlix de fa vint-i-cinc anys, vam descarregar el nostre primer 5 de 8, i

aquest viatge va permetre veure experts que ja eren en aquell moment a files, fent pinya o al tronc, treballant al costat d'incorporacions més recents. I a falta del David Miret, que va arribar l'endemà a Tolosa, el Melilla (ajudat per un ampli grups de tècnics), que en aquell 5 de 8 anava a quarts, va recuperar l'estatus de cap de colla per un dia. La resta de la tarda va servir perquè tothom s'instal·lés a l'hotel, just al costat d'una estàtua equestre de l'heroïna francesa Joana d'Arc. I a la nit es va disfrutar de la ciutat, especialment de l'arquitectura i la gastronomia, cosa que va aportar algunes idees per fer noves aplicacions a Cal Figarot... Els que es van arribar fins al riu Garona de nit van poder veure, des del Pont Nou, el pont de Sant Miquel, il·luminat de color verd.

L'endemà el dia va ser assolellat, i l'actuació al Jardin des Plantes, amb la segona tongada de castellers arribats la nit abans i aquell mateix matí, va deixar veure el 3 de 7, el 4 de 7, la torre de 6 i un vano de 5. A la tarda va arribar l'actuació grossa, un altre cop a la plaça de Sant Jordi, amb les terrasses plenes i públic dret. Aquí ja es va anar a buscar peces més grans i es van tirar el 3 de 7, el 4 de 7 amb agulla, la torre de 6 i un vano de 5, aquest cop amb tolosans que es van arribar fins a la pinya. D'aquesta manera finalitzava el viatge llampec a Occitània, però la setmana següent els joves de la colla hi van tornar, aquest cop a Carcassona. Un viatge ple de coincidències, retorns, arribades i retrobaments, talment com un capítol de «Lost».

Fotos: Raquel Tarrés/CdV

Castells medievals

Laia Colomé i Nin

Els més joves dels Castellers de Vilafranca vam viatjar a Carcassona per estendre la cultura catalana més enllà de les fronteres territorials. Cada any aquesta localitat occitana acull una festa de reivindicació de cultures minoritzades anomenada La Trivalako, i el 2010 va ser el torn de la cultura catalana, de la mà dels Castellers de Vilafranca. Un petit incís a tenir en compte: vam ser els més joves de la colla –un grup de 50 persones format per la canalla i els menors de 25 anys– els que vam representar els verds.

Vam marxar de Vilafranca el dissabte 1 de maig de bon matí, i a l'hora de dinar ja havíem arribat a la vila medieval occitana. Una vegada dinats, i després de poder donar una volta pel centre històric emmurallat, va ser el moment de fer la primera de les tres actuacions del cap de setmana. Tot i que el temps no ens va acompanyar –va ploure persistentment durant gran part de la tarda–, vam poder complir el guió previst amb una actuació a l'entrada de la muralla. Es van alçar un 4 de 6 amb agulla, el 3 de 6 i la torre de 5 –tots nets–, i dos pilars de 4 en dues ocasions. El cap de setmana, a més, va servir per fer molt bones proves als pisos superiors de cara a castells de major dificultat. Una vegada finalitzada l'actuació vam tornar a l'alberg on ens allotjàvem. Allà, just abans de sopar, ens van oferir un pica-pica amb productes típics d'Occitània. I ja al sopar, es va evidenciar la bona sintonia entre la canalla i els joves, que va marcar tot el cap de setmana. Com si tots fóssim un grup homogeni, i juntament amb el grup de grallers que ens va acompanyar, es va amenitzar la vetllada amb les músiques més típiques de les festes major vilafranquina. Just acabats de sopar, vam emprendre una petita «cercavila» improvisada pels carrers de Carcassona, juntament amb una banda de música

Fotos: Miquel Ferret/CdV

balcànica, catalana i occitana. Els més petits segur que no oblidaran la comunió que van poder viure amb els joves, i la bona relació entre aquests dos sectors d'edat, que segur que aquell cap de setmana tot just va començar. Quan ja va ser l'hora de portar la canalla a dormir, els més crescutets vam allargar una estona més la nit occitana, amb la construcció d'uns poms de dalt un pèl peculiars i, per què no, força meritosos.

L'endemà al matí tocava llevar-se d'hora, ja que a dos quarts d'onze teníem prevista una segona actuació a dins de la vila emmurallada. El dia es va despertar esplèndid, amb un bon sol i una temperatura perfecta per a la pràctica castellera. Diumenge al matí vam actuar a la plaça de la catedral de la ciutat càtar i a l'entrada del castell. Les construccions no van variar gaire a les del dia anterior, però el bon temps va ajudar a fer que lluïssin molt més. 4 de 6 amb l'agulla, 3 de 6, torre de 5 i 5 de 5 –aquesta vegada, també tots nets–, i diversos pilars de 3 i 4 simultanis. En acabar, es va improvisar un *Toc de vermut* al més bon estil d'un 31 d'agost a la plaça més castellera. Després, els joves vam poder fer una volta pels carrers de Carcassona per acabar de conèixer la vila. A la tarda, una vegada dinats i amb les maletes ja a l'autocar de tornada, va tenir lloc l'última actuació del cap de setmana. Aquesta es va fer a l'entrada del pont que travessa la localitat. Com a castells més destacats d'aquesta actuació, i també de tot el cap de setmana, es pot assenyalar la torre de 6 i el pilar de 5. D'aquesta manera es va posar el punt i final a una gran sortida que la Colla Jove dels Castellers de Vilafranca va gaudir amb tots els ingredients necessaris. La bona mescla entre canalla i joves va donar molt bon resultat: els més petits segur que no oblidaran el viatge, i els més grans, tampoc.

Castells de vuit a Cracòvia

E. Miralles

Al voltant de 150 camises verdes es van fer presents durant el primer cap de setmana d'agost a la que havia estat temps ha la capital de l'antic regne de Polònia, la mil·lenària ciutat de Cracòvia, per tal de participar en la 23a edició de l'Aplec Internacional de la Sardana i Mostra de Grups Folklòrics -cada any se celebra en un lloc diferent- al costat de dracs, diables, gegants, nans, cavallets, bastoners, dansaires, músics i altres actuant. Els castellers arribaren a terres poloneses, per via aèria, en cinc vols diferents i amb tres destinacions: a Varsòvia, Katowice (2) i la mateixa Cracòvia (2).

El primer contingent a arribar ho va fer amb el temps just de poder enlairar un parell de pilars de 4 de salutació en el decurs dels actes d'inauguració, la tarda vespre del divendres, dia 6. L'endemà, al matí, una cercavila amb els diferents grups -els verds hi feren castells de 6 nets i pilars de 4- partí des dels jardins Stradomska fins a la Rynek Główny, la plaça Major, una de les més grans d'Europa. En arribar-hi, fou alçat un pilar de 5 de salutació, mentre que com a colofó de les diverses actuacions folklòriques (àdhuc amb la participació d'un grup de danses locals i un cavallet representatiu de la ciutat), l'exhibició dels Castellers Vilafranca va incloure un bon repertori, tot carregant i descarregant successivament els 3 de 8, torre de 8 amb folre, 4 de 8, 5 de 7 amb l'agulla i un vano de 5.

El diumenge, dia 8, també al migdia i a la mateixa plaça, l'actuació fou encara més satisfactòria (de fet, és la més completa realitzada pels castellers vilafranquins del·là dels Països Catalans, després de la de Frankfurt 2008). Vegem-ho, sinó: 5 de 7 amb l'agulla (per tal d'anar afinant aquesta estructura de cara a repetir-la amb un pis més), 4 de 8 amb l'agulla al mig (només s'havia fet a Frankfurt pel que fa a l'estranger), torre de 8 amb folre, 3 de 8, 4 de 7, pilar de 6 i un altre vano de 5 amb la particularitat que els enxanetes dels dos pilars de quatre van fer voleiar les banderes de Cracòvia i de Catalunya. A la nit, com a culminació dels actes de cloenda i després d'una mena de ball de foc, foren bastits simultàniament deu pilars de 4 enmig d'una rotllana de sardanistes. Cal destacar que totes les actuacions castelleres van ser seguides per una nodrida i cosmopolita concurrència que

va gaudir d'allò més amb tots i cadascun dels castells.

La jornada del dilluns fou dedicada al turisme i al lleure. Un autocar es va desplaçar fins a la veïna ciutat d'Oswiecim per tal de visitar els tristament cèlebres camps d'extermini nazis d'Auschwitz-Birkenau. No cal dir que l'experiència va deixar forta petjada entre tots els expedicionaris. Un altre autocar féu cap a les també properes mines de sal de Wieliczka que ofereixen l'atractiu turístic de comptar, a més de múltiples galeries i cambres excavades a la sal, amb l'església subterrània més gran del món. La tornada a la vila es féu entre dimarts i dimecres i és obvi que l'intens i llarg cap de setmana va deixar un bon regust a tots els que van poder gaudir d'uns dies castellerament intensos, amb el contrapunt d'uns altres al·licients que van permetre també un caramull de moments divertits i gratificants al costat d'algunes vivències de difícil oblit.

Fotos: Raquel Tarrés/CdV

Nou Opel Astra Sports Tourer

URO NCAP **advanced**

Tecnologia alemanya
d'última generació.

Wir leben Autos.

www.nuevo-astra.es

Consum mixt (l/100 km): 4,1-7,0.
Emissions de CO₂ (g/km): 109-165.

Més esportiu. Més alemany. Més Astra.

El que fa diferent el nou Opel Astra Sports Tourer és que ara, gràcies a un disseny innovador i a la tecnologia més avantguardista, tens el doble d'espai per gaudir de la carretera. Les nostres ganes de millorar el fan extremament Astra.

Càmera Opel Eye. Detecta els límits de velocitat abans que et detectin a tu.
La tecnologia Opel Eye ha rebut el premi Euro NCAP Advanced.

Fars adaptatius AFL_{plus}. Amb les 9 funcions que tenen, actuaràs sempre amb la il·luminació perfecta.

FlexFold. Amb els seients posteriors FlexFold podràs disposar a l'instant d'espai de càrrega extra.
Només has de prémer un botó perquè els seients posteriors es pleguin automàticament.

Jounou.

Avda. Tarragona, 139. Tel. 93 890 03 03.
VILAFRANCA DEL PENEDES.

Ctra. Vilanova Sitges, Km. 42, 3.
Tel. 93 814 22 64.
SANT PERE DE RIBES/VILANOVA.

Ctra. Nacional 340, Km. 1187.
Tel. 977 66 77 60. EL VENDRELL.

www.jounou.com

cuines innovadores

projectes
interiors

projectes
exterior

banys
de disseny

SILESTONE

by COSENTINO

COMPAC

MARMOLE & QUARTZ

NATURAMIA®

by LEVANTINA

TECHLAM®

by LEVANTINA

Av. Vilafranca, 7 · Pol. Ind. Sant Pere Molanta
08720 VILAFRANCA DEL PENEDES
Tel. 93 818 04 60 · Fax 93 818 04 94

info@marbresmaso.com · www.marbresmaso.com

Pilars vilafranquins fan costat a les piràmides dels govindes

Eloi Miralles

L'1 de setembre, una delegació dels Castellers de Vilafranca encapçalada pel seu president, va viatjar fins a Mumbai (Bombai) -la capital de l'estat federal de Maharashtra, a l'Índia, que és, a la vegada, la ciutat portuària més important del país i l'àrea metropolitana de la qual depassa els vint milions d'habitants- atenent la invitació formulada pel polític i legislador Jitendra Awhad, membre del Partit Nacionalista Shared Pawar al Congrés Federal i coordinador de la Sangharsha Pratishthan, una trobada que aplega milers de govindes agrupats en diversos mandals (colles) per tal de commemorar el 8è dia del Krishna Shravan Paksa, és a dir, les festes d'aniversari del déu Krishna, una celebració que es coneix amb el nom genèric de Janmashtami.

Les múltiples exhibicions dels Govindes van tenir lloc el dijous, dia 2, a diverses places de Mumbai i les seves ciutats satèl·lits o suburbials. Als vilafranquins ens va tocar d'actuar a la ciutat de Thane (que compta amb més de dos milions de persones i dista uns pocs quilòmetres del centre de la metròpoli), enmig d'una enfervorida parròquia d'espectadors i d'equilibristes que omplien a vessar l'espai destinat per a les seves evolucions. L'espectacle va començar a les 10 del matí i es va perllongar fins a les 10 de la nit; dotze hores d'actuació gairebé ininterrompuda, presidides tothora pel senyor Jitendra, amo i senyor d'un festival en el qual no hi van faltar mítings i consignes, al costat de música, artistes (fins i tot, un afamat i popularíssim actor de Bollywood, la colossal indústria del cinema indi, ubicada a Mumbai, que fou rebut amb mostres d'una excitació incontrolable), policies i tota la faràndula imaginable. Els verds vam actuar passat el migdia, amb un pilar de 5 en el qual l'enxaneta va desplegar la Senyera. Ens van acomiadar com a uns herois, en olor de multitud; i és que cal tenir en compte que, tot i que ja comencen a estar avesats a contemplar piràmides de sis, set, vuit i fins a nou nivells, els impressiona de veure una columna neta damunt la pinya (de fet, ells només deixen completament nets els dos últims pisos). A la tarda, quan ja començava a fer-se fosc, vam tornar a actuar en el mateix escenari amb un pilar de 4 alçat per sota i caminant i un altre pilar de 5 que desvetllà renovades mostres de fervor i d'entusiasme col·lectius.

La primera colla castellera a actuar a l'Índia

Tot i que fa tres anys ja s'hi va plantar un altre pilar de 5 mixt -a càrrec de castellers de diverses colles, encapçalats pel Fèlix Miret- es pot ben dir que els Castellers de Vilafranca hem estat, com a colla, els qui, per primera vegada, haurem actuat en aquest subcontinent asiàtic. I cal esperar que no sigui l'última. Cal recordar que el 2007 un grup de torraires hindús, encapçalat pel propi senyor Jitendra, ja va visitar Vilafranca; i que, fins i tot, fou plantat un castell mixt (de govindes i castellers) a la plaça de la Vila, on aquell qui coronà la improvisada piràmide va trencar el Dhari Handi, un recipient ceràmic penjat al bell mig de la plaça (com aquell qui juga a trencar l'olla, però amb el cap en comptes d'un bastó). Doncs bé, el 2010, una representació del mandal conegut amb el nom de Jai Jawan, creat fa vuit anys, va tornar a casa nostra per veure en directe la diada de Tots Sants. Va ser el moment de reprendre els contactes per tal que un bon contingent de castellers -uns 150, com apunten les previsions- pugui deixar petjada a l'Índia en un futur immediat. Els contactes iniciats fa tres anys han tingut continuïtat amb la visita del pilar vilafranquí i sembla que les negociacions poden anar pel bon camí, si fem cas de les manifestacions de l'influent Jitendra en el sentit que la presència dels verds a la seva terra és una de les seves prioritats des d'un punt de vista festiu i folklòric. Tant de bo sigui així.

També cal dir que la delegació vilafranquina, durant els tres dies d'estada a Mumbai, fou atesa d'una manera francament immillorable. En tot moment, els castellers estiguérem acompanyats per diversos col·laboradors del nostre generós amfitrió. És en aquest sentit, doncs, que cal donar les gràcies no solament a la seva munícipa persona, sinó també als amics Amit, Amey i Pramod Bane (aquest fou el baix improvisat dels pilars verds), els quals feren mans i mànigues per tal que ens sentíssim tothora ben acompanyats i en un ambient força distès i agradable. La seva companyia contribuï, amb escreix, a que fos menys dolorós i feixuc el contacte amb la crua realitat d'un país de contrastos en el qual, malauradament, la pobresa i la misèria imperen molt per damunt del benestar. Tota una lliçó, doncs, la que ens aporta aquest gran país, que ens ajuda a saber valorar tot allò que tenim o que no ens falta; i a la qual cosa, massa sovint, no donem la importància que li pertoca. Una gent i uns agosarats govindes que, sens dubte, haurem de dur per sempre en el nostre cor.

Fotos: Glòria Pausas i Eloi Miralles

Fotos: Raquel Tarrés/CDV

Viatge de ressaca de Festa Major

Laia Colomer

Del 3 al 5 de setembre els Castellers de Vilafranca vam desplaçar-nos fins a Lió per participar als actes de la campanya "Catalunya a França", que durant tot l'any passat l'Agència Catalana de Turisme va organitzar a diferents ciutats franceses. Al voltant de 140 castellers vam marxar, tot just acabada la Festa Major de Vilafranca, a Lió. Ens vam desplaçar cap a la ciutat francesa amb tres autocars; dos d'ells eren els personalitzats de la colla. Una vegada allà, vam actuar en quatre ocasions diferents. La primera va ser el 3 de setembre, tot just arribats a la ciutat. Hi vam descarregar el 3 de 7, el 5 de 7, el 4 de 7, la torre de 6 i quatre pilars de 4. Les altres tres actuacions es van repartir durant el dia 4 de setembre. En la primera, al migdia, vam fer el 4 de 7 amb l'agulla, un intent de torre de 7, el 3 de 7 ser, el 4 de 7 i tres pilars de 4. La següent actuació va ser a la tarda, i el resultat va ser el següent: 3 de 7, 4 de 7, torre de 6 i pilar de 5. Per últim, la darrera actuació de les quatre va ser a les sis de la tarda, amb el balanç següent: dos pilars de 4, 4 de 7 amb l'agulla, 3 de 7, 4 de 7, torre de 6, tres pilars de 4 i dos pilars de 5 –un d'ells amb la senyera-. Totes les actuacions del viatge es van dur a terme a la place de la République.

Durant els dos dies els Castellers de Vilafranca, a més, vam participar en altres activitats que organitzava l'Agència Catalana de Turisme, com ara una flash mob en què tots els participants formàvem la paraula Catalunya. Els més petits de la colla també van retre homenatge a Salvador Dalí i es van pintar a la cara el bigoti més representatiu de l'artista català. Durant el viatge també vam tenir l'oportunitat de visitar la ciutat francesa i passejar pels seus carrers.

JORDI

ESTRANY
PINTORS

- ▶ Pressupostos sense compromís
- ▶ Decoració d'interiors i pintura en general
- ▶ Àmplia gamma d'estocats decoratius

c/ General Vallès, 21, 2n. · 08720 Vilafranca del Penedès
Tel./Fax 938 900 621 · Mòbil 661 863 428 · 667 718 861
estranyjordi@gmail.com

El Manneken-pis de Brussel·les ja és enxaneta dels verds

El dissabte dia 9 d'octubre, de bon matí, una delegació formada per vint-i-tres membres dels Castellers de Vilafranca, va viatjar fins a la capital belga per tal de fer lliurament a l'Ordre dels Amics del Manneken-Pis d'un conjunt complet de vestimenta casteller -camisa, pantaló, faixa i mocador- que feia la número 855 de totes les que han estat ofrenades a la cèlebre escultura al llarg de la seva història i que es guarden al Museu d'Història de la ciutat. El Manneken-Pis és, juntament amb la Grand-Place i l'Atomium, un dels monuments més visitats de Brussel·les.

Precedent muixeranguer

La dels castellers vilafranquins ha estat la sisena indumentària del nen que pixa provinent dels Països Catalans. Anteriorment havia estat vestit de català de Perpinyà (1954), de pastor (1979), de jugador del Barça (1994), de ballador de l'Esbart Dansaire de Lleida (2002) i de membre de la Muixeranga d'Algemesí (2008). Precisament, va ser la presència d'aquest grup amic a la capital de Bèlgica, allò que va induir a pensar, que fóra bo de prendre'n exemple. I així fou com, al març del 2009 -aprofitant les actuacions fetes a Sint Truiden, al Flandes belga- des de la presidència de la colla s'iniciaren els contactes amb la presidenta del Casal Català de Brussel·les, Elvira Ballesta, per tal de començar a fer les gestions oportunes que, amb la seva col·laboració entusiasta, van conduir a aquest final feliç.

Recepció a l'Ajuntament

Poc després del migdia, els castellers vam aixecar el primer pilar de 5 a la Grand-Place.

Fotos: Miquel Ferré/CDV

Eloi Miralles

A continuació, vam ser rebuts al pati de l'Ajuntament pels membres de l'Ordre dels Amics del Manneken-Pis que duïen la medalla que els acredita i, acte seguit, tingué lloc la recepció oficial en una de les sales nobles del palau municipal. El regidor d'Urbanisme, Mnr. Ceux, va donar la benvinguda a la delegació catalana i, com a casteller de més edat, em va tocar de regreïar, en francès i en nom de tots, la bona acollida que se'ns va dispensar (acompanyada, a més, d'una copa de xampany que fou cosa d'agraïr).

Semblantment, vam correspondre a totes les atencions rebudes de part del Casal Català. La seva dinàmica presidenta, a qui acompanyava tota una colla de socis de la institució, va tenir igualment paraules de gratitud per la distinció que, per mitjà del centre, rebia la nostra colla en forma de pergamí i va fer un bon elogi dels castellers. Finalment nosaltres, després de fer ofrena als nostres amfitrions de la indumentària castellerà pertinent-confeccionada per la vilafranquina Eva Mestres, tot seguint escrupolosament el model del patronatge que ens havia fet arribar l'esmentada Ordre- signàrem en el llibre d'honor de l'entitat.

Pilars a dojo

Amb música de gralles i timbal, sortírem del pati de la municipalitat i com que el contingent que duïem no donava per a més, un altre pilar de 5 -amb l'enxaneta desplegant la bandera de la ciutat- aquest cop davant l'Ajuntament (i amb molta expectació al bell mig de l'extraordinària plaça), va marcar el punt de partida de la cercavila que ens menà cap a la cruïlla on es troba la famosa estàtua, a uns dos-cents metres de distància. Prèviament, la vestidora oficial del Manneken-Pis ja l'havia abillat convenientment i l'havia ocultat de mirades tafaneres, tot tapant-lo amb la mateixa bandera de Sant Miquel, el qual, ves per on, és el patró de la ciutat, com també ho és dels Castellers de Vilafranca. L'aixecador Xin-Xan i la enxaneta Ariadna van destapar la figura que, com pertocava, va obsequiar amb unes bones ruixades la clientela. Els membres de l'Ordre entonaren la Cançó del Manneken-Pis i dos pilars de cinc amb la Senyera (vam haver de repetir-lo perquè en el primer, a l'hora de fer les fotos, el cap de l'enxaneta quedava tapat per una de les banderes que penjaven en aquell indret) van saludar l'emblemàtica escultura esdevinguda

un enxaneta més de la colla. I encara hi va haver temps per aixecar per sota un altre pilar, de 4 o, si es vol, de 5, atès que aquell qui el coronava va enlairar per damunt seu una reproducció a escala del noi et pixaner, prèviament adquirida en una de les botigues de la zona. L'original romangué vestit de casteller fins pels volts de les sis de la tarda i ara caldrà cercar una data adient per tal que, d'acord amb la direcció del Centre Català, el tornin a vestir un cop l'any.

Ressò mediàtic

Com vam poder comprovar, la visita al Manneken-Pis va tenir molta presència a la premsa del nostre país i també a la ràdio i la televisió. La compareixença del sempre diligent corresponsal de TV3, Martí Anglada, ens féu adonar de l'interès que la nostra visita havia desvetllat. Igualment, els mitjans de comunicació belgues s'ocuparen a bastament de la notícia. També cal dir que uns quants turistes catalans i alguns penedesencs i vilafranquins residents a Bèlgica tampoc no es van voler perdre l'efemèride. Aquesta s'emmarcava, a més, dins dels actes de la campanya endegada per tal de reforçar la candidatura del fet casteller a formar part del patrimoni immaterial de la UNESCO, una possibilitat que, com tots sabem, es va materialitzar positivament al cap d'unes poques setmanes.

Xile ja té colla de set

Josep Cabré

Eren un quart d'una de la matinada quan l'Airbus s'enlairava per creuar l'Atlàntic i ens esperaven tretze hores de vol, al final de les quals havíem de trobar els nostres amics xilens, plens d'il·lusions després d'haver fet un treball casteller ben assajat i a punt per fer el salt als castells de set, aconsellats pel Melilla i el Mateu que ja feia dues setmanes que eren a Xile. Hi anàvem divuit castellers, dels quals la meitat no hi havien estat al gener del 2008.

Fòrum de les Cultures

A l'arribada ens esperaven els amics xilens, junt amb el Melilla i el Mateu. Ens vam traslladar a Viña del Mar, on teníem l'hotel. El motiu de la nostra estada a Valparaíso era que es feia el Fòrum de les Cultures. Aquesta vegada, l'esdeveniment va ser molt precari, per culpa del terratrèmol i perquè el nou govern de dretes que va pujar al poder a Xile l'any 2009 havia retallat l'aportació en una quarta part del pressupost. Penós.

Però nosaltres teníem uns objectius principals: aconseguir que la colla de Lo Prado es convertís en colla de set, descarregar una torre de 7 nostra i sobretot fer feliç molta gent amb el nostre treball i amb els nostres castells.

La tarda del dia 1 de desembre, vam visitar l'Acadèmia Naval de Valparaíso, de la qual formen part uns cinc-cents cadets. Uns dies abans s'havien presentat una trentena de voluntaris per aprendre a fer castells. Realment hi havia fusta de casteller i això es va notar en la «presentación» que vam fer al pati de l'Acadèmia davant de tots els cadets. Torre de 6 neta, com a castell principal i unes quantes construccions aixecades amb voluntaris xilens a baixos i a segons. En acabar vam compartir el ranxo amb els mariners. Hi va haver bon ambient i vam

compartir experiències castelleres i militars. Cal dir que cap dels nostres castellers va ser arrestat o obligat a complir cap càstig.

L'endemà vam visitar a Viña del Mar el Museo Fonck d'història i ciències naturals, amb un extens fons sobre les cultures Rapa Nui i Mapuche, on vam admirar uns quants animalons ben curiosos. A la tarda ens vam desplaçar a un espai del Fòrum, a Cerro Barón, on prèviament hi havia actuat una «troupe» de nois i noies que recitaven lemes a favor de la pau i feien una mena d'adoració al Sol i la natura.

Després d'una altra «presentación», que aprofitàvem per assajar amb vista a l'actuació del dia 3 a la tarda, ens vam desplaçar a l'Estadio Español, una entitat en què els socis eren espanyols o tenien ascendents d'Espanya. També hi vam fer un assaig en què van participar els membres de l'Estadio. El president de la societat també presideix l'empresa Esval, una de les patrocinadores del viatge.

El dia 3 al matí, el vam aprofitar per fer turisme per Valparaíso, ciutat declarada Patrimoni de la Humanitat. A la tarda va arribar un dels moments claus del viatge: l'actuació a la plaça Sotomayor, on vam retrobar-nos amb els amics de la colla de Lo Prado. Feia emocionar entrar a la plaça i veure un centenar de camises verdes, tan lluny, a 12.000 quilometres.

Lo Prado, colla de set

Després de fer unes quantes proves, va arribar l'hora de la veritat i el 3 de 7 de Lo Prado va pujar ferm, encara que abans de coronar va començar a bellugar. Es va carregar i a la baixada es va controlar del tot i en cap moment va perillar: ja eren colla de set. Els oé,oé,oé recordaven les grans diades a la plaça més casteller. Va ser del

tot emocionant ja que veies els companys plorar pel que havien fet. Un 3 de 7 en què tot el tronc era xilè, la primera vegada que una colla de fora de l'àmbit casteller feia un castell de set. I el més bonic va ser que la gent humil, del poble, s'abraçaven amb els cadets de la Naval, l'elit de Xile, militars. D'aquí la frase històrica d'en Luis Carrasco: «Esto es la reconciliación!».

A continuació vam enlairar la torre de 7, amb uns baixos i la majoria de mans de gent de Lo Prado, de la nova colla de Peñalolén, dels castellers de la Usach i dels cadets de la Naval. Moments màgics per a una actuació màgica i que feia que veiéssim realment que els castellers són Patrimoni de la Humanitat. Aquella nit ho vam celebrar com calia. Alguns companys van demostrar que tenien molta destresa ballant la Cueca, el ball tradicional xilè.

Dissabte vam anar a Santiago, on ens vam tornar a trobar els companys de Lo Prado i vam saludar l'alcalde Gonzalo Navarrete. Aquella tarda la recordaré com un dels moments més emotius del viatge, ja que vam ser testimonis de los Juegos Barriales del Bicentenario: unes quantes «unidades vecinales» (barris) havien de completar una actuació de tres castells i feien de jurat el Melilla, el Toni Bach, el Xavi Mayol i el Josep Maria Mateu. Mares i pares, nens i nenes, avis i àvies enlairaven castells per aconseguir uns punts per rebre una subvenció municipal. Tot seguit hi va haver una actuació en què els de Lo Prado van tornar a descarregar el 3 de 7 i nosaltres la torre de 7, juntament amb diferents construccions netes i el pilar de 5. En un moment de la trobada es va connectar amb la Teleton nacional, una mena de marató televisiva que recaptava diners per als nens amb discapacitats.

Ens acomiadàvem de Santiago. Abans vam fer una visita llampec per compartir unes bones menges a Las Vacas Gordas (a més d'un, el van reconèixer de la visita de tres anys enrere).

El diumenge ens vam acomiadar de Valparaíso fent una actuació de fi de festa, juntament amb tots els amics de Xile. Hi vam descarregar l'última torre de 7 i un altre pilar de 5 i els Castellers de Lo Prado van descarregar la torre de 6 i el pilar de 5. El comiat als cadets de la Naval va ser emotiu, i es van comprometre en ferm a continuar dedicant-se als castells.

Actuació a La Serena

Aquella mateixa tarda vam enfilem la carretera cap al nord, en direcció a la Serena, on vam arribar a les dues de la matinada. És una zona realment sud-americana, veient el paisatge i les construccions. L'endemà vam visitar les Aguas del Valle i ens va rebre l'alcalde de la Serena a l'Ajuntament. Hi vam

fer una actuació amb el 4 de 5 amb l'agulla, el 3 de 5, la torre de 6, tot net, i el pilar de 5, juntament amb la gent de la Serena. Hi havia molta expectació. Només calia veure els mitjans de comunicació d'abast nacional, que ens acompanyaven. A la tarda vam visitar Vicuña, població natal de Gabriela Mistral, premi Nobel de literatura del 1945. Ens van portar a uns cellers de «pisco», beguda nacional, i finalment vam anar a a unes instal·lacions estiuenques on ens van obsequiar amb un «asado» i la visita a un observatori astronòmic, ja que aquella zona es considerada com un dels tres llocs del món òptims per veure les estrelles i els planetes. Marxàvem amb el compromís de les Aguas del Valle de portar una altra vegada els Castellers de Vilafranca, i no tan sols vint components. Vam tornar a Santiago i vam arribar a Lo Prado per esmorzar i acomiadar-nos de tots els amics, amb la promesa que ens tornàrem a veure aviat, a Vilafranca.

Reconeixement

Cal felicitar els companys del viatge, els castellers i els grallers per tots els records i els bons moments passats, a la tècnica encapçalada durant el viatge per en Toni Bach i al Miquel, representant a la colla brillantment en els moments protocol·laris.

Vull tenir unes paraules per als que junts vam començar aquest somni: el Josep Giménez, el Fèlix Miret, l'Àlex Sánchez-Granados i tot un equip i una comissió de gent que han cregut en el projecte i hi han donat suport durant els últims anys. També destaco l'actual equip de tècnica i junta, encapçalats pel David i el Miquel, que han continuat el camí i han cregut en aquesta il·lusió del Luis Carrasco. Estic segur que aquest esperit continuarà en les generacions futures. Encara recordo el dia que el Luis Carrasco va trepitjar Cal Figarot i em vam comentar: «soñamos?»

Podem treure moltes conclusions del viatge: que per això som Patrimoni de la Humanitat, que els xilens han importat el fet casteller i se l'han fet seu, com fa molts anys vam importar el futbol... Si fem cas d'algunes opinions, el futbol només es jugaria a Anglaterra. Em quedo amb un comentari d'un company que em va dir: «Havia de venir en aquest viatge per entendre el sentiment xilè: els sentiments, l'amistat, la companyonia estan a flor de pell en tot moment». Com a vilafranquí estic orgullós dels nostres castellers, que deixen el nom de Vilafranca, del Penedès i de Catalunya a dalt de tot.

I el més important. Com em va dir una mare de Lo Prado: «Gracias por sacar a muchos niños y niñas de la delincuencia», això ho diu tot. Que la rialla i la felicitat d'un nen no té preu. Realment vam ser feliços i orgullosos de ser dels Castellers de Vilafranca.

LLANÇAMENT **NEW** FORD FOCUS **2011**

Per
16.750 €

ni un euro +, ni un euro -

**Et sorprendrà el seu equipament
i a més amb 5 anys de garantia**

OFERTA PROMOCIONAL Ford Focus Trend 1.6 105 cv i pintura sòlida blanca

nicolās

Av. Tarragona, 135
Tel. 93 890 12 25 - 93 890 11 03
VILAFRANCA DEL PENEDES

Rambla del Garraf cant. c/ Modistes, s/n
Tel. 93 893 26 66 - 93 893 29 12 · Fax 93 893 97 61
SANT PERE DE RIBES

N-340, km 1.189
Tel. 977 66 67 80
EL VENDRELL

CastellersdeVilafranca.cat

Twitter, Facebook, Youtube, Picasa, GCal i Issuu. Alguns de vosaltres no sabreu què volen dir aquestes paraules, però els més joves segur que fins i tot esteu registrats a més d'una d'aquestes plataformes. El món d'Internet és mou molt ràpidament, però, avui en dia, aquestes són de les plataformes més utilitzades per compartir missatges, vídeos, fotografies, cites a esdeveniments i revistes a la xarxa. El nou web de la colla, desenvolupat en col·laboració amb les empreses vilafranquines Feedback MP i Indesai, integra totes aquestes plataformes que alhora estan nodrides de missatges, vídeos, fotografies i revistes de la colla.

El protagonista del nou web no són ni els castells, ni les actuacions, ni les notícies, sinó l'usuari, ja que cada notícia, fotografia o vídeo que hi ha al web està preparat perquè l'usuari el comparteixi, digui si li agrada o hi pugui deixar el seu comentari.

El web, com a mitjà de comunicació instantani, permet a un casteller que és lluny de Vilafranca seguir al moment totes les nostres actuacions via Twitter i, passades unes hores, pot veure'n totes les fotografies, el que n'ha dit la premsa... I, el que és més important, pot dir-hi la seva i informar tots els seus amics dels castells que hem fet.

Des del web, tots els castellers i aficionats també estan ben informats dels horaris de totes les actuacions, assaigs i actes extracastellers que organitza la colla.

A part del vessant merament comunicatiu, des d'un inici s'ha pensat aquest nou web com un gran aglutinador de tots els recursos relacionats amb les actuacions de la colla: vídeos, fotografies, articles de premsa... La voluntat de tenir tot l'arxiu de la colla a l'abast d'un clic ens ha portat a digitalitzar i arxivar 273 articles de premsa que fan referència a la colla, 26.000

fotografies ordenades en 620 àlbum, i, amb la col·laboració de Penedès TV, 288 vídeos dels castells dels darrers quinze anys.

Paral·lelament, i per organitzar aquesta gran quantitat de recursos, es va parlar amb en Pere Ferrando, que va facilitar a la colla dades de totes les actuacions des de 1948. Amb algunes correccions històriques per part dels més veterans, es va anar construint la base de dades que conté els 7581 castells que es tenen comptabilitzats i que ha realitzat la colla fins ara. Aquests castells, organitzats per diades, contitueixen el nucli del web.

Des del web, per cada actuació, es poden consultar els castells que s'hi han fet, on s'han fet i per quin motiu, i, si n'hi ha, es poden veure les fotografies, vídeos i articles de premsa associats.

D'altra banda el web també compta amb un extens apartat d'estadístiques, en què hi ha un cercador d'actuacions que permet filtrar-les per població, entre dues dates, per castell... I gràcies a la col·laboració d'en Pep Ribes s'hi poden trobar també els cent millors castells, les cent millors actuacions i la comparativa de les millors temporades de les cinc principals colles castelleres de l'actualitat.

En resum, un web a l'alçada de la colla i preparada per continuar creixent.

Castells en xarxa

Resum de les dades del 2010

Web dels Castellers de Vilafranca

90.997 visites

de 92 països diferents

1r Espanya: 83.528 visites
2n Estats Units: 1.688 visites
3r França: 824 visites

You Tube

197.341

vídeos reproduïts

1r - Primer 3d10fm
2n - Td8 descarregada
3r - Primer 3d9fa

facebook

8.616
admiradors

twitter

821
seguidors

Cal Figarot dels castellers i obert a Vilafranca

Foto: Arxiu CdV

Joan Mestres

Enguany Cal Figarot ha viscut la reforma de la planta baixa. Aquestes reformes permetran gaudir de nous espais millorats i posats al dia al servei de tots els castellers i socis de la colla i també de les entitats de Vilafranca que els necessitin.

La principal millora, i la més visible, és l'antic gimnàs, convertit en sala polivalent i que ofereix un espai d'una mida considerable per realitzar tot tipus d'actes: conferències, cursos, tallers, projeccions audiovisuals, celebracions. En aquesta sala s'ha fet el sostre i la il·luminació nova, s'ha instal·lat parquet a terra, s'ha pintat i s'ha equipat l'espai amb aparells de climatització, un projector de vídeo i un equip de so. Properament, està previst penjar a les parets de la sala fotografies de gran format que expliquin de forma visual els seixanta-dos anys d'història de la colla, com una petita exposició permanent. També s'han reformat i modernitzat les dues sales de grallers. S'hi ha resolt un problema d'humitats i goteres important. S'ha posat el sostre, la il·luminació i el parquet nous i també les finestres que milloren la ventilació i l'entrada de llum natural. Per a la pro-

pera fase queda pendent actuar en aquests espais per aconseguir una bon aïllament acústic per a la pràctica musical.

També cal destacar les millores que s'han fet als lavabos de la planta baixa, al vestuari, a les dutxes tan necessàries i, sobretot, la reconversió d'un antic lavabo en desús en un nou lavabo adaptat a persones amb mobilitat reduïda.

Després de molts anys, i gràcies a una subvenció de la Direcció General del Patrimoni Cultural, s'ha pogut afrontar la tan esperada restauració de les pintures originals dels sostres de Cal Figarot. En una primera fase s'ha començat a restaurar el sostre de la sala de la cafeteria-restaurant, on hi ha la galeria de fotografies dels caps de colla, i les pintures de la terrassa del jardí amb motius egipcis. En la segona fase s'actuarà en els sostres de les sales nobles de la casa. Aquests treballs ens han de permetre recu-

perar el màxim esplendor de les pintures originals i embellir Cal Figarot.

Finalment cal esmentar de la reconversió del muntacàrregues de l'entrada en un elevador que ha de facilitar l'accés a la primera planta de les persones que no puguin pujar les escales i la instal·lació d'un muntacàrregues a la nau. Aquest muntacàrregues ens ha de permetre deixar la nau ben neta de material i ampliar l'ús de les galeries de les antigues caves subterrànies. En el futur s'hauran de fer les reformes adequades per adaptar i aprofitar al màxim aquest gran espai, que ofereix moltes possibilitats.

Les obres realitzades durant el 2010, i que continuen el 2011, han tingut un cost total de 115.000 €, que s'han pogut finançar amb ingressos propis de la colla i amb aportacions de l'Ajuntament de Vilafranca i de la Generalitat de Catalunya.

Amb aquestes millores, es reforça Cal Figarot com un equipament de Vilafranca i per a Vilafranca, que puguem disfrutar castellers, socis i simpatitzants. Fem de Cal Figarot no tan sols un punt de trobada dels castellers, sinó també de vilafranquins i penedesencs. Que per molts anys sigui!

restaurant • pizzeria

la trebbia

cuina artesanal

plaça de la sardana 3

•
vilafranca del penedès

•
93 817 13 99

ACTUAL
PROJECTS

T/F 93.817.40.47

Germanor, 26

08720 Vilafranca del Penedès (Barcelona)

tvilamajo@actualprojects.com

Estudi d'arquitectura i enginyeria tècnica

Obra nova i de rehabilitació

Locals comercials

Projectes obra i activitats

Projectes elèctrics

Cèdules d'habitabilitat

Reformes integrals

Imatge corporativa

ESTEVE

PRÉSSEC D'ORDAL

productors de:

préssec, cirera, tomacó, calçots i verdures del temps

VENDA DIRECTA Del productor al consumidor

93 897 01 31 - 619 141 903 - 696 119 291

c/ Nou, 9 - Cantallops - 08793 Avinyonet del Penedès

germans-estevé@hotmail.com i [f](https://www.facebook.com/germans-estevé)

el 3 de vuit .cat
EL PENEDÈS COM TU L'ENTENS des de 1982

i els Castellers de Vilafranca
sempre fent pinya!

JA TÉ A PUNT EL SEU CELLER? VISITI LA NOSTRA BOTIGA ...

DISTRIBUIDOR AUTORITZAT DE PREMSES

Desde 1975 al servei de la viticultura en:

- Instal·lacions i accessoris per al celler
- Recepció de verema
- Despalilladores - Estrujadores
- Bombes helicoidals
- Bombes peristàltiques
- Bombes de rodet flexible
- Bombes centrífugues
- Cintes transportadores
- Dipòsits en acer inoxidable
- Caldereria en acer inoxidable
- Premses neumàtiques
- Premses verticals
- Reparació de tot tipus de maquinària

WILLMES

MAGUSA

MAQUINÀRIA VINÍCOLA

Pol. Ind. Domenys II, C/ Enologia 3-4,
08720 Vilafranca del Penedès, (Barcelona).
Tel. (+34) 93 892 26 98
Fax. (+34) 93 892 29 12

VINGUI A VEURE'NS I REULLI EL NOSTRE CATÀLEG

www.magusa.es

El 2010 ha estat un any prou dolent pel que fa al capítol de defuncions d'amics vinculats a la colla dels Castellers de Vilafranca. En aquest sentit, esdevé particularment llastimosa la pèrdua de Manuel Baró i Batlle, tot un «il·lustre vilafranquí, de cap a peus», tal com vam titular la crònica que li dedicàrem a les pàgines de «El 3 de vuit» del 16 de juliol passat, de la qual en destacarem ara la perspectiva més castellera que oferia.

Manel Baró va morir a Vilafranca el 6 de juliol del 2010. Havia nascut al rovell de l'ou de la nostra vila, concretament al carrer de la Indústria, el 22 de juny del 1924. Comptava, per tant, 86 anys. Des de ben petit va mostrar interès pel dibuix i també per totes aquelles petites grans coses que succeïen a casa nostra, algunes de les quals, amb referències concretes a personatges populars de diverses èpoques, va plasmar en unes delicioses nadesles -onze en total, des del 1999- que enviava als seus amics més íntims. Precisament en la darrera, del 2009 -que reproduïm-, el tema principal anava dedicat als Castellers de Vilafranca, amb uns dibuixos que plasmaven la imatge/caricatura del fundador, Oriol Rossell, els pilars amb el Sant Crist a Sant Cugat Sessgarriques i l'escut que ell mateix va dibuixar com a emblema de la colla. En el text que acompanya les il·lustracions i que titula «Hora cero dels rosats/verds», ell mateix ens aclareix que va participar en una de les primeres sortides d'aquests, a la Festa del Most de Sabanell, i confessa que «no sé si això particularment a mi em feia fred o calor... però m'hi vaig sentir implicat!». I afegeix: «Pocs dies després, els seus dirigents em feien l'encàrrec de dibuixar el cartell-emblema dels nounats Castellers de Vilafranca...».

El cartell va ser perfilat a una sola tinta. Altrament el tindríem ara pintat amb aquelles camises inicials de la colla, de color rosat. I l'escut que se'n derivà a partir de la seva reducció és el que ens ha acompanyat, amb més o menys presència, al llarg dels més de seixanta-dos anys de trajectòria castellera, tot i que no el vam lluir a les camises fins al cap d'uns trenta anys. Cal dir que, de bon començament, el braç de l'enxaneta del dibuix volia representar una salutació «a la romana», sense que volgués tenir cap mena de transcendència política evident. Tanmateix, uns pocs anys després d'haver celebrat l'adveniment de la democràcia -cap a finals dels 70-, va semblar que aquell gest podia afigurar una expressió de caire feixista. Aleshores, hom va demanar a l'autor si voldria reconvertir la posició d'aquell braç fent l'aleta, a la qual cosa ell

accedí amablement, de la mateixa manera que amb anterioritat ja havia acceptat de pintar tot l'emblema. Es pot ben dir, per tant, que hem portat a les camises no un escut, sinó tres: els dos esmentats que corresponen a Baró (el del braç estès, com ja hem dit, es va canviar aviat per les raons exposades) i un antecessor, de durada més efímera, que va regalar l'alcalde Lluís Melo, a començament dels 70, i que no era altre que l'escut oficial de la vila en la seva època de batlle, amb aquells inefables lleons que el decoraven.

A més de la notable aportació suara esmentada, també cal dir que Manel Baró ens va obsequiar amb una de les estampes commemoratives de la nostra festa patronal en honor de Sant Miquel, concretament la de l'any 1989, una prova més que mai no tenia un no per als amics de debò. Els castellers també els va fer presents al joc de cartes que li van demanar els administradors de la Festa Major del 1988 i que fou ofert com a regal que acompanyava el programa d'actes.

Vet aquí, doncs, els trets castellers més característics de l'obra d'aquest vilafranquí de soca-rel, sogre i avi de castellers. Ultra això, la seva producció artística va abastar múltiples facetes que fóra llarg d'enumerar. Sí que volem destacar, però, per la seva popularitat, el fet d'haver estat l'artista genitor dels bocets que van conduir a la creació de la parella de capgrossos més emblemàtica de la nostra Festa Major: l'Humbert i la Roseta. Ells ens recordaran, per sempre més, la figura d'aquest amic entranyable al qual els Castellers de Vilafranca hem d'estar permanentment agraïts, sense oblidar que el fet de portar a la butxaca de la camisa la imatge que ell va idear vol dir que, d'alguna manera, el sentim ben a prop dels nostres cors. A reveure, Manel.

Manel Baró

l'autor del nostre escut

Eloi Miralles

Joan Ortiz

un dels pares de l'Enxaneta

Eloi Miralles

El dia 13 d'abril de 2010 va morir a Vilafranca el benvolgut amic, conegut de tots, Joan Ortiz i Mestre, pare dels companys castellers Jordi i Manel Ortiz i persona que va estar estretament vinculada a la nostra colla, com veurem tot seguit. A la cerimònia de les seves exèquies va sonar el *Toc de castells* i, en acabar, li fou ofrenat un pilar de quatre de comiat davant del portal lateral de la basílica de Santa Maria. Amb motiu del seu decés vam publicar l'escrit següent a les pàgines de «El 3 de vuit» (16-IV-2010):

«Tothom sap que hi ha hagut un abans i un després en l'atragada existència de l'amic Joan Anton Ortiz i tots sabem també on es troba el punt d'inflexió entre ambdues circumstàncies. Hores abans de patir aquell infortunat malastruc que li canviaria la vida, m'havia comentat que feia dies que no es trobava gaire bé i que tenia problemes de visió. Li vaig recomanar que anés a urgències com més aviat millor; però, tossut com era, no va fer-me cas i el drama dels seus darrers deu anys ha estat d'allò més colpidor -per a ell i per a la família, sobretot- però també una lliçó d'enteresa i de resignació que han esdevingut tot un exemple.

Polifacètic com era, el nostre entranyable Maïà sabia compaginar perfectament totes les seves aficions: menjar i beure, l'hoquei, el futbol -amb el Barça i el Vila com a icones-, el tennis, els viatges, les tertúlies amb els amics..., amb la dedicació a d'altres tasques més solidàries, com ara l'estreta vinculació al seu col·legi Sant Ramon (tant a l'APA, com al club Patí que porta el nom de l'escola o al seu torneig d'hoquei L'Enxaneta) o l'entusiasta participació en l'organització de la festa popular del seu carrer (aquella revetlla que durant molts anys fou coneguda com a Màrtirs Street). I no hem d'oblidar, encara més, una altra de les seves dèries: els castells. Durant uns anys, va formar en els rengles dels Castellers de Vilafranca i em consta que encara avui dia els seus dos fills -castellers de pro i de compromís- llueixen la que havia estat la camisa verda del pare en dies molt assenyalats.

Com a president de l'APA de Sant Ramon, fou un dels capdavanters en tota l'organització que féu possible la presència castellera a Roma, el 1984, a la festa solemne de la beatificació del P. Josep Manyanet, fundador de la congregació que regenta el col·legi. En aquella ocasió, al Vaticà, va ser un dels

escollits castellers que tingué accés a saludar personalment el Papa Joan Pau II. L'afició castellera de l'Ortiz es féu palesa demostrant estar al corrent de tot allò que es coïa a l'entorn dels Castellers de Vilafranca, com ho demostren els comentaris que destil·lava en la seva habitual columna a les pàgines d'aquest setmanari.

Se'ns farà costerut de no trobar-lo mai més passejant pels nostres carrers i places, protegit amb la seva inevitable gorra de visera i, a voltes, lluint el mocador casteller, amb aquell aire de tafaner que mai no l'abandonà i generosament conduït per aquells que han estat, fins als darrers moments, els seus admirables col·laboradors: el Telm Huguet, el Josep Lluís Peribañez -Peri-, el Josep Querol i el Santi Diaz -Serenet-, "veritables crosses humanes, juntament amb la seva família, a les seves ganes de viure", com bé els ha definit l'amic Ricard Rafecas. El nostre benamat paisatge urbà ja no serà el mateix sense la seva figura entranyablement íntima i afable, amb una sovintejada presència que, tot i ser extremadament feixuga per a ell, segur que el Joan l'hauria volgut encara més perdurable, per tal de no perdre el contacte amb les vivències quotidianes de la vila que el va veure néixer. Ens haurem de conformar amb el seu record d'home bo i de la munió d'anècdotes que va protagonitzar en vida, a la vegada que procurarem homenatjar la seva memòria amb noves gestes castelleres. Voldria, per acabar, fer-me també meves les paraules del P. Pere Luna en la cerimònia de comiat de l'amic que "se n'ha anat de puntetes" i, per tant, desitjar-li, amb ell: "Joan, que tinguis un bon viatge a l'eternitat". A reveure, amic.»

Amb el testimoni d'afecte envers la Manolita, fills i la resta de la família, voldria cloure aquestes ratlles recordant que a la festa del que havia estat el seu carrer, el del Vall del Castell, l'agost de l'any passat, el Manel va parar a segons un dels pilars de quatre amb què vam tancar l'actuació, el qual venia a ser, en certa forma, com un íntim homenatge més dels que el seu pare ja havia rebut anteriorment. També cal dir que, el 2008, el Joan havia pogut contemplar en el mateix escenari -amb dedicatòria inclosa per part del Fèlix Miret- el pilar de set amb folre que la colla va aixecar durant l'actuació que va veure el primer castell de nou bastit en aquesta plaça.

El Joan Ortiz amb el seu fill Jordi a les espatlles, a la Romeria de Montserrat de l'any 1973.

Josep Solé

home bo i casteller exemplar

Eloi Miralles

La colla homenatjant Josep Solé l'any 2008. Foto: Raquel Tarrés/CaV

El 28 d'abril de 2010, a l'edat de 92 anys, traspassà el bon amic Josep Solé i Freixas, un casteller amic de tothom, persona excel·lent, de molt bon tracte i d'aquells que mai no tenia un no per ningú. La prova millor és la dedicació que esmerçà envers la colla en múltiples facetes al llarg dels seus anys de vinculació als Castellers de Vilafranca.

Forner d'ofici, havia nascut a l'Arboç, però en quedar orfe de pare i mare es traslladà a Vilafranca per anar a viure amb una tia seva. Durant la Guerra li tocà d'anar al front de l'Ebre i després romangué un temps en un camp de concentració, juntament amb els vilafranquins Josep Recasens (l'apotecari) i Eugeni Guilamany (elaborador de vinagres i que també fou membre de la nostra colla en els seus inicis). Com que la situació familiar no donava per poder obrir un forn propi, optà per anar a treballar a la fàbrica de pastes La Teresita i, més tard, a la Belcor. Es casà amb Carme Saumell, molt coneguda a la vila pel fet d'haver estat durant molts

anys taquillera del Casal. Del matrimoni, en nasqué l'Anna Maria.

Casteller de primera hora, no se sap ben bé en quina plaça féu el debut. A causa de la seva envergadura i de la força que tenia, esdevingué un bon primeres mans, fins que va poder complir a satisfacció. A banda d'això, es dedicà a repartir correspondència de la colla i al cobrament de rebuts dels socis, sovint de forma desinteressada. A moltes actuacions era l'encarregat de l'aigua i també va matar hores de feina a Cal Figarot arrencant herbes del pati o fent el que convingués. És important destacar que col·laborà també en l'adquisició del nostre estatge social i deixà dit als de la seva família que, mentre poguessin, volia fer una aportació anual -força important, ateses les seves disponibilitats- destinada a conservar-lo. I tot això a la quieta, sense fer soroll.

Des de feia sis anys, ja no podia sortir de casa perquè va patir l'amputació d'una

cama. Abans, però, encara va poder gaudir d'algun dels esmorzars de veterans a Cal Figarot, sempre amb la rialleta a flor de llavis i amb el seu tarannà d'home bo. En la darrera ocasió, alguns castellers l'hagueren d'entrar a força de braços, assegut en una cadira, però ell sempre estava content i agraït. Un bon grapat de membres de la colla l'obsequiaren amb un parell de pilars, el 2008, parats a segons per dos castellers veterans, abans de l'actuació a Màrtirs Street, i ell ho va poder contemplar complagut i emocionat des de la finestra de casa seva, a la carretera de Sant Martí. En acabar la cerimònia del seu comiat, el dia 29 d'abril passat a la basílica de Santa Maria, també li fou ofrenat un pilar de quatre de respecte, sense la música de gralles, davant del fèretre amb les seves despulles. El trobarem a faltar, tot i que el record de la seva generositat romandrà per sempre entre nosaltres. Reposi en pau el casteller amic, amic de tots.

El Josep Solé va ser nomenat Casteller de Soca-rel l'any 1983.

El Sendo, el Josep M. Petrs, el Josep Solé i el Dimas.

ADM. DE LOTERIA
Nº 1
CA LA MARINA
Des de 1930

La Parellada, 30
Tel. / Fax 93 892 08 95
08720 VILAFRANCA DEL PENEDÈS
loteriacalamarina@hotmail.com

www.castellersdevilafranca.cat

**Castellers
de Vilafranca**

força, equilibri, valor, seny... i cor

erreteria
ABADIA S.A.

Carrer Hermenegild Clascar, 10, 12 i 14
08720 Vilafranca del Penedès (Barcelona)
Tel. 93 890 16 44 · Fax 93 817 09 95
info@ferreteriabadia.com

FERRETERIA
JARDINERIA
MATERIAL INDUSTRIAL
GRIFERIA
SERRALLERIA
BRICOLATGE
ESTUFES
MENATGE
CRISTALLERIA
LLISTA DE NOCES
PARAMENT DE LA LLAR
MOBLES RÚSTICS
CAMPING
MATERIAL ELÈCTRIC
DROGUERIA

APARCAMENT GRATUÏT

Miquel Arroyo un cafeter irrepetible

Eloi Miralles

El dia 10 de novembre de 2010 va morir a Vilafranca, víctima d'una punyent malaltia, l'amic Miquel Arroyo i Raventós qui durant una bona temporada va regentar el bar de Cal Figarot. Sobretot en els darrers anys, va compaginar aquesta tasca amb la de fotògraf de castells, faceta en la qual va arribar a reunir un bon ventall d'imatges de diverses colles del món casteller, sobretot dels Castellers de Vilafranca, i que va fruitar en una exposició titulada «Castells de gamma alta», que va romandre exhibida al Casal dels Avis Tívoli de Caixa Penedès del 19 de març al 19 d'abril del 2009 i que vaig tenir l'oportunitat de presentar, alhora que la colla l'obsequiava amb l'enlaiment d'un pilar de quatre.

El Miquel havia nascut a Vilafranca el dia 21 de juny del 1943 i des de ben jove va poder combinar les seves dues grans aficions: la fotografia i el motor. De jove, i durant molts anys, va participar en nombrosos campionats de curses de motos i de karts, tant a Catalunya com a Espanya, i en va sortir vencedor en diverses ocasions, la qual cosa li va reportar el reconeixement com a «Millor esportista de Vilafranca» de l'any 1968.

Durant aquells anys de joventut mai no va deixar de practicar també la seva passió per la fotografia, però no va ser fins al 1990 quan va topa de ple amb els castells i, concretament, amb la nostra colla, arran del fet que,

juntament amb la seva dona i fills (també la mare en els seus inicis), es va fer càrrec de l'arrendament de la cafeteria del nostre estatge social, activitat que va desenvolupar al llarg de vuit anys. També cal considerarlo, en certa forma, com a membre d'una nissaga castellera, atès que era cosí germà del Jaume del Ràpid. Va ser així que va anar seguint les sortides de la colla, tot fotografiant els nostres castells i també els de les altres colles que trobàvem a plaça, amb la qual cosa va arribar a reunir un fons de més de 6.000 fotografies de temàtica castellera, algunes de les quals van servir per il·lustrar la nostra revista, algunes publicacions locals i també, en ocasions, algun número de la revista «Castells».

Personatge molt carismàtic i polifacètic, Arroyo va protagonitzar en vida tota una munió d'anècdotes, sobretot durant els seus anys de relació directa amb la colla, que omplirien força pàgines i que malauradament hauran de restar en la memòria de tots aquells que les compartírem. Va participar activament en alguns aspectes de la remodelació de Cal Figarot i tant et podia servir una canya o un bon bocata com desembarassar de fulles de palmera el pati de casa nostra o bé treure runa dels cups. No hi cap mena de dubte que el trobem a faltar i volem renovar, des d'aquestes pàgines de EL FIGAROT, el nostre testimoni d'afecte i de condol a la seva esposa, Victòria, i als fills.

WWW.LIMPIEZADEPARCELAS.COM

by Hereda Helix

c/e: info@limpiezadeparcels.com · Tel. 902 734 082

Qui som els socis protectors dels Castellers de Vilafranca?

Abraxas & Osiris

Des dels inicis i en cada una de les diferents etapes, la colla sempre ha necessitat la implicació econòmica dels seus castellers i simpatitzants per fer realitat els projectes col·lectius.

Encara que amb diversos noms i diferents fórmules la figura del soci protector ha estat present en diverses èpoques de la colla. Ja en els primers anys es va distribuir una butlleta de subscripció per aconseguir finançament per a la colla, butlleta en què hi havia el primer escut de la colla –dissenyat per l'artista vilafranquí Manel Baró, traspasat aquest 2010-, que als anys 80 es va incorporar a les camises castelleres.

En aquest article no ens estendrem en el recorregut històric de la figura del soci protector, la persona -castellera o no- que decideix fer una aportació econòmica regular a benefici de la colla, conscient del que comporta tirar endavant una institució com la nostra i com a mostra d'estimació a l'entitat.

El que sí que farem és analitzar qui som, com som i d'on provenim actualment els socis protectors i el perquè seria bo i recomanable per a tota la colla que dupliquéssim el nombre de socis dels Castellers de Vilafranca.

Quants socis protectors té la colla?

A finals de l'any 2007, el nombre de socis dels Castellers de Vilafranca era de 375. A finals del 2010 aquesta xifra arriba als 524 socis, que significa un increment del 30%.

D'on som?

El 71% dels socis protectors de la colla són de Vilafranca, el 15% de l'Alt Penedès, el 13% de la resta de Catalunya i l'1% d'altres procedències.

Quina edat tenim?

El 94% de socis protectors són majors d'edat (més de 18 anys) i un 6% són menors d'edat. El soci menor d'edat es pot acollir a una quota més petita (20€ per any) que l'estàndard d'adult (50€ per any), tot i que té el mateixos beneficis. En els últims anys s'està produint el fet d'inscriure fills, nebots o néts recent nascuts com a soci dels Castellers de Vilafranca. Regalar el carnet a un nadó s'està convertint en una bona opció per als que volen fer un detall original i encomanar el sentiment casteller a les noves generacions.

Quants castellers són socis protectors?

El nombre de castellers de camisa que també són socis protectors és de 242, que representa un 46% del total, enfront dels 282 socis que no són castellers, el 54% del total. Aquesta major proporció de socis protectors dels Castellers de Vilafranca per part de gent que no és castellera amb relació als que vesteixen la camisa verda és comprensible si es coneix la història i el tarannà de la colla, però no deixa de ser un fet sorprenent en el context de les associacions i clubs, siguin aquests culturals, esportius o cívics.

Normalment, en qualsevol organització moderna, els membres més participatius, militants i compromesos són els que mantenen un lligam més estret amb l'entitat a tots els nivells, començant per l'econòmic registrant-se com a socis. És més, són molt poques les associacions o clubs que ofereixen avantatges i drets als seus membres si aquests no són socis protectors de l'entitat.

Aquest tret diferencial de la colla, el fet que només un 27% dels seus castellers siguin socis protectors i col·laborin econòmicament –amb una aportació econòmica simbòlica de 50 € a l'any, uns 4 euros al mes- a mantenir el patrimoni de Cal Figarot i les nombroses activitats de tot tipus que la colla organitza, es pot veure també com una gran oportunitat.

La colla té un potencial molt gran per créixer, fer-se més forta i autònoma econòmicament si sap transmetre a tots els castellers la importància que siguin socis de la seva colla. Tenim un 73% de castellers,

gent molt vinculada a la colla, que encara no són socis però que ho poden ser en el futur i això és un actiu potencial que moltes entitats del nostre país voldrien. Si en cada llar que hi ha una camisa verda hi hagués també un carnet de soci, què no podríem aconseguir junts?

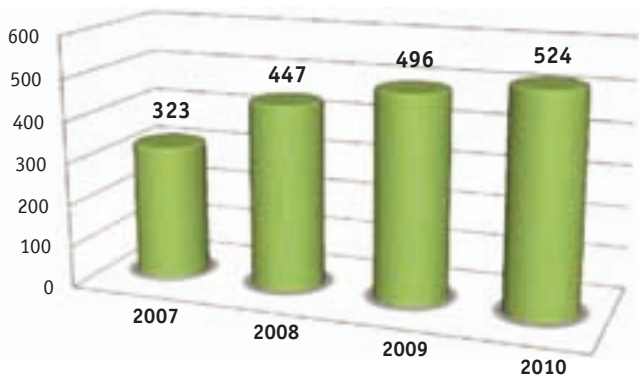
Si als centenars de castellers de camisa, hi afegim els milers de simpatitzants que la colla té a Vilafranca, al Penedès, a Catalunya i -per què no?- a l'estranger, la cosa pren una dimensió realment important. Si som capaços de mobilitzar més de 2.000 persones per anar al Concurs de Castells de

Tarragona i d'omplir places arreu amb els nostres seguidors, no serem capaços d'arribar als 1.000 socis?

Una xifra de 1.000 socis s'escau més a una institució del nivell, resso i projecció com els Castellers de Vilafranca que no pas els actuals 524. Amb el doble de socis seríem més forts econòmicament, socialment i també castellerament. Tindríem més recursos per afrontar nous reptes i projectes i en sortiríem tots beneficiats: la colla, Vilafranca, el Penedès i Catalunya.

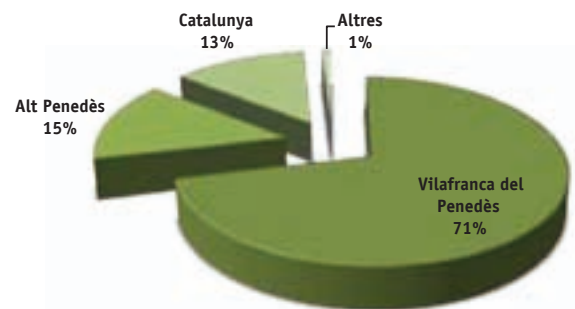
I tu? Encara no ets soci de la teva colla castellera?

Evolució del nombre de socis:

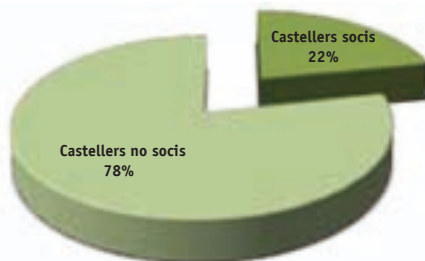
Domicili dels socis:

Vilafranca del Penedès	373
Alt Penedès	76
Catalunya	70
Altres	5

Cens castellers:

Castellers censats	877
Castellers socis	242

Socis castellers:

Socis castellers	242
Socis no castellers	282

Clerks

DVDTECA I VIDEOJOCS

LLOGUER DE DVD, BLU-RAY I VIDEOJOCS

DISPOSEM DE LLOGUER ON-LINE www.clerksonline.com

COMPRA-VENDA DE JOCS:

Telèfon: 93 169 41 24

C/ Oviedo 13 (cantonada c/Balmes)

Tenim sèries i cinema Independent

Llaminadures - snacks - refrescos...

Reparació de dvd's, cd's - Recàrregues de mòbil

Amb el carnet de soci dels Castellers de Vilafranca, recarregant 20 € tindràs 10 € de regal!

CASTELLS A BANDA

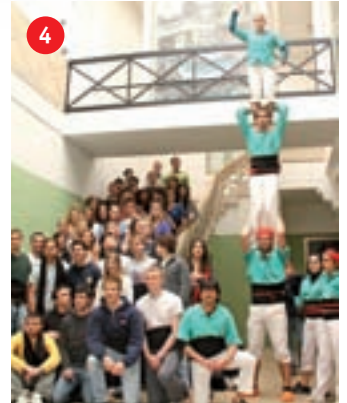
1

2

3

4

6

5

7

8

9

10

11

1. Visita dels Reis d'Orient a Cal Figarot 2010
2. Consell de savis a Can Cassanyes
3. Torneig Intercasteller de Futbol Sala a Esparreguera
4. Taller de castells per a estudiants americans
5. Assemblea anual de la Colla
6. Calçotada Verda 2010

7. Donació de sang a Cal Figarot
8. Programa Divendres de TV3
9. Vilafranca per Xile
10. Concurs de paelles 2010
11. Concurs JoVerd 2010

Fotos: Raquel Tarrés/CdV

- 12. Taller de castells per a nousvinguts
- 13. Cinema a la Fresca al jardí de Cal Figarot
- 14. Vè aniversari Pd8fm davant de Cal Figarot
- 15. Sopar del peu 2010
- 16. Figatrònic 2010
- 17. Berenar de veterans i Bateig casteller
- 18. Pedalada Verda 2010
- 19. Guanyadors del Certamen Poètic Casteller 2010
- 20. Recepció Govindes
- 21. Taller de castells per a l'Escolania de Montserrat
- 22. Presentació del camió del Dakar
- 23. Sopar del peu

Autocars del Penedès amb els Castellers

AMB FORÇA, EMPENTA I AMUNT AMUNT!!!

Autocars del Penedès és una companyia familiar dedicada al transport de viatgers per carretera des de 1929, quatre generacions i el millor servei amb total confiança i seguretat.

**SEMPRE RECOLZANT
LES TRADICIONS I
FESTES
CULTURALS**

**T'agrada el bus
Casteller?**
vols gaudir-ne d'ell?

Ara pots sentir-te com un Casteller de Vilafranca tu, la teva colla, grup o associació viatjant en el bus Casteller .
trasllats, excursions, viatges i qualsevol servei relacionat amb l'autocar.

Informació: 977 660 821
www.autocarsdelpenedes.com

Verds tot el dia

Francesc Bou

*Des de l'estiu passat
els castellers i els
aficionats de la Colla
disposen d'una línia
de roba de carrer de
la marca esportiva
Kukri Sports*

Polos ratllats de rubgi, samarretes de màniga curta verdes i blanques, polos amb diferents dissenys i jaquetes formen part del catàleg de productes oficials dels Castellers de Vilafranca que es posen a la venda al públic. Tots aquest productes, a més d'una sèrie limitada commemorativa del 8è concurs guanyat a Tarragona, es venen a la botiga oficial de la colla situada a l'Electra (carrer dels Ferrers 46). Amb aquest nou punt de venda s'amplia l'horari de venda de productes en un horari comercial i no restringit únicament a les hores d'assaig, de manera que sigui més fàcil per a tothom adquirir tots els nostres productes.

Properament aquestes peces de roba també es podran adquirir mitjançant una botiga virtual situada al web de la colla. Així es donaran més facilitats als aficionats dels verds, ja siguin d'altres punts de Catalunya com de qualsevol punt del món que vulguin tenir una peça de roba amb els colors de la seva colla.

A la botiga oficial de la colla...

hi trobaràs tot el marxandatge dels Castellers de Vilafranca

Roba i complements per a home i dona

c/ dels Ferrers, 48
08720 Vilafranca del Penedès
Tel. 93 892 60 31
lelectra@gmail.com

Castellers de Soca-rel 2010

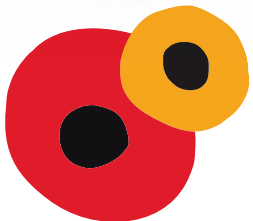

Pere Almirall
Sotscaip de colla
Temp. 2004-2007

Pere Regull
President de la colla
Temp. 1997-2002

fem pinya

CHOCOLAT
EXCLUSIVE QUALITY

c/ Migdia 15 baixos - Vilafranca del Penedès

Supervverd

Viatges, sortides d'esplai, beques, molt de treball i grans castells

Anna Riba

L'any 2010 han vingut a Cal Figarot més de cinquanta nens i nenes. De tots aquests, només en comptem una vintena com a canalla, que són els que han vingut periòdicament a assaigs i actuacions. La resta ens han acompanyat en alguns assaigs, a la Festa Major dels Petits... Cada dia són més els petits que volen formar part de la colla.

La temporada castellera per a la canalla va començar al febrer. El gruix de la colla encara no havia començat a treballar, però la canalla, la Tècnica i l'equip de la canalla ja tenia feina programada. Calia consolidar tots els aprenentatges i les posicions de temporades anteriors i alguns castellers petits s'havien de consolidar en els pisos on s'havien estrenat en la temporada anterior. També hi havia un parell de petites que s'havien d'estrenar amb la camisa.

Ha estat un any força mogut i viatger. La canalla va començar la temporada fent sortides a Lió i a Carcassona, al més d'agost va anar a Cracòvia i també va tenir una representació a l'expedició de l'Índia i Xile.

Com en temporades anteriors, la colla ha premiat el treball i l'esforç fet als assaigs, actuacions i sortides dels més petits organitzant una visita al parc aquàtic de Water-World, a Lloret de Mar, que es va fer al juliol, i una sortida a Montserrat, tot coincidint amb la Romeria. A Montserrat, la canalla es va instal·lar a l'alberg Abat Garriga. El dissabte, van fer excursions i, a la tarda, van participar en les diferents activitats organitzades per diferents associacions de Vilafranca.

Al novembre es va fer la tercera edició de les beques Castellers de Vilafranca. En aquesta ocasió es van atorgar catorze beques: cinc per a alumnes que cursen ESO, amb una dotació econòmica cada una d'elles de 250 euros, i nou per a alumnes de primària, de 125 euros cada una.

Des de les pàgines de EL FIGAROT, l'equip de la canalla agraeix a tots els nens i nenes el treball que han dut a terme al llarg de la temporada passada.

1. Warner Madrid, 2. Water-World de Lloret, 3. Beca per a la canalla. Fotos: Arxiu CdV

GRILL
TOT VESTIR
BRODATS
COMPLEMENTS

- ✓ Tot tipus de roba per a balls de Festa Major
- ✓ **Roba castellera: camises, pantalons, faixes i mocadors**
- ✓ Brodat d'escuts i logos
- ✓ Roba escolar

c/ Consellers, 17 · Tel. i fax 93 892 20 33
08720 VILAFRANCA DEL PENEDÈS
brodatgrill@gmail.com

L'altra cara dels castellers

Joan Balañà i Catasús

Laia Colomé

«Volar és una experiència que recomano a tothom»

Joan Balañà i Catasús, més conegut per tots nosaltres com a Jonny, fa disset anys que forma part de la colla de la seva vida. Va entrar-hi amb els Peluts l'any 1994, quan tenia vint anys, però els castells no són l'única afició d'aquest enamorat de la muntanya. En té un bon catàleg per triar i remenar.

T'agraden molt els esports de muntanya i el parapent. D'on va néixer aquesta afició?

«Va haver-hi una època que vaig deixar els castells una mica de banda i vaig començar a anar a la muntanya. Arran d'això vaig provar el parapent i em va agradar molt. Quan no en saps gaire és un esport dur, però una vegada tens una mica de nivell, comences a viure-ho i volar és una experiència que recomano a tothom».

L'afició al parapent és de les menys habituals de trobar en les persones. Què sents quan el practiques?

«Desconnectes i canvies el xip que tenim aquí. Allà tot desapareix del mapa. Arribes, quedes amb els amics a les nou per anar a esmorzar i puges cap amunt. I ja no saps res més. No saps si t'hi estaràs quatre o cinc hores a veure si es posa bé el vent, no saps si sortiràs i al cap d'uns minuts seràs a terra o sortiràs i estaràs quatre hores volant i aniràs 50 o 60 quilòmetres lluny, et vindran a buscar i arribaràs a les vuit del vespre a casa. No saps mai què et passarà».

Quins esports més practiques?

«A part de volar, faig alpinisme, no gaire, però he anat a l'Aconcagua, encara que jo no hi vaig pujar. He anat al Montblanc, al Kilimanjaro... i ara no fa gaire vaig anar al Toubkal. També sóc caçador, faig una mica d'atletisme i ara començo a esquiar».

Quines són les experiències que et porten més bon record?

«La maratón, pujar al Montblanc i, per exemple, fer la Matagalls-Montserrat. Tot i no ser el més destacat que he fet, són fites que no me les plantejava i, quan les he aconseguit, la recompensa personal ha estat molt gran».

Explica'm l'última experiència: el Toubkal.

«El Toubkal és un 4.200, la muntanya més alta del nord d'Àfrica. Hi vaig anar amb el Lluís Ràfols, el Toni Rossell i altra gent. Vam pujar-lo i jo vaig sortir volant des del cim. A quarts de dotze del migdia jo ja era a baix bevent-me un te i ells van arribar a les sis de la tarda».

Els esports de muntanya, les expedicions, la caça, el parapent... Podríem dir que t'agrada el risc?

«No. Crec que, si els fas amb seny, no són esports perillosos. Tot a la vida té un cert risc que, si el portes a l'extrem, cada vegada és més alt; però, si ho portes relativament controlat, aquests esports no són perillosos».

Quin és el millor moment personal que has viscut com a casteller de Vilafranca?

«Personalment, quan vaig descarregar el 4 de 9 amb folre i agulla a terços. Va ser l'any 1996, només tenia vint-i-dos anys i jo no hi havia de pujar. Vaig estar tota la temporada pujant més o menys, però a última hora hi pujava la gent veterana. Aquell any el quatre no sortia de cap manera i el vam deixar per l'últim, a veure si sonava la flauta, i aquell dia va sonar. Vam fer el primer 5 de 9 amb folre, en què anava a segons; la torre de 9 amb folre i manilles i, és clar, el tercer castell havia de ser el 4 de 9 amb l'agulla. Hi havia d'anar el Julià, però havia fet el cinc i la torre i ja no podia. Va tenir la honestetat de dir-ho, m'hi van posar a mi i el vam descarregar. Va ser brutal!».

I el millor moment per a la colla?

«La primera torre de 9 del 1995. Ha passat molt de temps i s'han fet moltes coses impressionants, però descarregar aquella torre, després d'haver-ne fet tretze intents, va canviar la colla. Va significar dir: -Ei, som els Castellers de Vilafranca i a partir d'ara serem els Castellers de Vilafranca».

Què demanes a la temporada 2011?

«Descarregar el 3 de 10. Crec que hauria de ser l'únic objectiu indiscutible. Després de dotze anys d'haver-lo carregat i de no haver-lo pogut descarregar, amb tot el potencial que tenim, és imperdonable que encara no ho haguem fet».

Llavors és el 3 de 10 el castell que més il·lusió et faria descarregar?

«Pel que significaria per a la colla, sí. Un cop vam descarregar la primera torre de 9 amb folre i manilles, després d'haver-la intentat tantes vegades, en vam encadenar moltes més de seguides descarregades. I això que semblava una cosa impossible! Amb el 3 de 10 passarà el mateix. Quan trobem l'interruptor per saber com s'ha de fer, que tothom entengui què ha de fer i tinguem la tranquil·litat necessària, aquell dia el descarregarem, i el següent, el tornarem a descarregar».

Gràcies

per ajudar-nos a fer
la millor temporada
de la història

Sant Fèlix

4d9fa, 5d9f, td9fm c i pd8fm
Quarta millor actuació
per Sant Fèlix

Concurs de Castells

4d9fa, pd8fm c i 5d9f
Vè Concurs consecutiu guanyat
8 vegades campions

Tots Sants

4d9fa, td8, 3d9fa i pd8fm
Primera td8 descarregada
Segona millor actuació de la història

Per tot el món

Viatges a Tolosa, Cracòvia i Lió
Delegacions a Carcassona, Bombai,
Brusel·les i Valparaíso

Castells de rècord

15 castells de Gamma Extra
32 castells de Nou
53 castells de Gamma Alta de Vuit

fes-te'n soci a:

CastellersdeVilafranca.cat

Caixa Penedès

Som **Caixa Penedès**, un equip de milers de professionals distribuïts en una àmplia xarxa d'oficines i amb un sol objectiu: donar-te solucions que s'adaptin a les teves necessitats.

Per a nosaltres, tu ets **Caixa Penedès**.

**SOM PERSONES
AL SERVEI
DE PERSONES.**

www.caixapenedes.com

Caixa Penedès